

REGINA FĂRĂ REGAT

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

SERIE BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
HOLLY BLACK

CARTEA ÎNTÂI

*Și Regele elfilor s-a jurat să ia
O fată pământeană de soție, al cărei prunc sfințit
Prin apă și prin cruce
Va fi mereu de-al zânelor destin ferit.
Și ziua acelei sorți deșarte?
E departe! E departe!**
- **Edmund Clarence Stedman**

* Fragment din poemul „Elfin Song”; varianta în limba română aparține traducătorului (n.t.).

Prolog

Baphen, Astrologul Regal, mijea ochii la hărțile sale stelare și s-a străduit să nu tresară când a părut că prințul cel mai mic al regatului Elfhame avea să fie scăpat în capul său regal.

Trecuse o săptămână de la nașterea Prințului Cardan și acum, în sfârșit, era prezentat Înaltului Rege. Cei cinci moștenitori dinainte fuseseră inspectați pe loc, încă urlând în noutatea înroșită a ființei lor, însă Lady Asha îi ceruse Înaltului Rege să n-o viziteze până când va simți că s-a întremat îndeajuns în urma nașterii.

Pruncul era slab, cu pielea zbârcită, tăcut, și se uita la Eldred cu ochi negri. Își agita coada mică, ca un bici, cu atâta forță, încât scutecul risca să i se desfacă. Părea că Lady Asha nu știa sigur cum să-l legene. De fapt, îl ținea de parcă ar fi sperat ca cineva să ia povara de la ea cât mai curând.

— Vorbește-ne despre viitorul lui, a cerut Înaltul Rege.

Numai câteva zâne se adunaseră ca să fie martore la prezentarea noului prinț - muritorul Val Moren, care era atât senșal, cât și poet al curții, și doi membri ai Consiliului Viu: Randalin, Ministrul Cheilor, și Baphen. În sala pustie, cuvintele Înaltului Rege răsunau cu ecou.

Baphen a ezitat, dar nu putea decât să răspundă. Eldred fusese binecuvântat cu nașterea a cinci copii înaintea Prințului Cardan, o fecunditate uluitoare în rândul zânelor, care aveau sânge subțire și puține nașteri. Stelele vorbiseră des-

pre reușitele sortite ale fiecărui prinț și prințesă mică, în poezie și cântec, în politică, în virtute, chiar și în viciu. Dar, de data asta, Baphen citise în stele ceva cu totul diferit.

— Prințul Cardan va fi ultimul tău născut, a spus Astrologul Regal. Va aduce distrugerea coroanei și ruina tronului.

Lady Asha a inspirat scurt. Pentru întâia oară, l-a strâns bine la piept, vrând să-l protejeze. Pruncul s-a zbatut în brațele ei.

— Mă întreb cine ți-a influențat interpretarea semnelor. Poate că a intervenit Prințesa Elowyn. Sau Prințul Dain.

Poate că ar fi mai bine dacă l-ar scăpa, a gândit Baphen cu răutate.

Înaltul Rege Eldred și-a frecat bărbia.

— Nu se poate face nimic ca acestea să fie prevenite?

Era o binecuvântare mixtă faptul că stelele îi ofereau lui Baphen atâtea ghicitori și atât de puține răspunsuri. Adesea și-ar fi dorit să vadă lucrurile mai clar, dar nu și de data asta. A plecat capul, ca să aibă un pretext să nu întâlnească privirea Înaltului Rege.

— Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător, dar nu înainte să se petreacă cele pe care vi le-am descris.

Eldred s-a întors spre Lady Asha și copilul ei, vestitor al unui destin nenorocos. Copilul era tăcut ca piatra, nu țipa și nici nu gângurea, mișcând din coadă în continuare.

— Ia băiatul, a spus Înaltul Rege. Crește-l după cum consideri de cuviință.

Lady Asha nu s-a clintit.

— Îl voi crește pe măsura statutului său. În definitiv, e prinț. Și fiul vostru.

Vorbise pe un ton încordat și Baphen și-a amintit faptul neplăcut că unele profeții se împlineau tocmai din cauza gesturilor menite a le împiedica.

Câteva momente, toată lumea a tăcut. Apoi Eldred i-a făcut semn lui Val Moren, care a părăsit podiumul și a revenit cu o cutie îngustă de lemn, cu un model de rădăcini gravat pe capac.

— Un dar, a spus Înaltul Rege, în semn de recunoștință pentru contribuția pe care ai adus-o Neamului Salcei.

Val Moren a deschis cutia, dezvăluind un colier splendid, din smaralde grele. Eldred le-a luat și le-a petrecut după gâtul lui Lady Asha. I-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Generozitatea voastră este mare, Maiestate, a spus ea, împăcată cât de cât.

Pruncul a strâns o nestemată în pumnul lui mic și s-a holbat la tatăl său cu ochi de nepătruns.

— Acum du-te și odihnește-te, a spus Eldred, pe un ton mai blând.

De data asta, Lady Asha s-a înduplecat.

A plecat cu fruntea înălțată, ținând copilul mai strâns. Pe Baphen l-a cuprins fiorul unei premoniții care nu avea nimic de-a face cu stelele.

Înaltul Rege Eldred nu a mai vizitat-o pe Lady Asha nici odată și nici nu a mai chemat-o la el. Poate că ar fi trebuit să lase nemulțumirea la o parte și să cultive relația cu fiul său. Dar, privindu-l pe Cardan, parcă ar fi privit într-un viitor incert, așa că a evitat s-o facă.

Fiind mamă a unui prinț, Lady Asha a ajuns să fie foarte căutată la Curte, chiar dacă nu și de către Înaltul Rege. Cu înclinație spre capricii și frivolitate, și-a dorit să se întoarcă la traiul vesel de curteană. Nu putea să meargă la baluri luându-și copilul după ea, așa că a găsit o pisică ai cărei pui muriseră înainte de naștere și a pus-o să-l alăpteze.

Situația asta a continuat până când Prințul Cardan a învățat să se târască. În vremea aceea, pisica deja era grea cu alți pui și el începuse s-o tragă de coadă. Așa că pisica a fugit la grajduri, abandonându-l și ea.

Și așa a crescut la palat, fără a fi îndrăgit și stăpânit de nimeni. Cine ar fi îndrăznit să împiedice un prinț să fure mâncare de la mesele lungi de banchet și s-o mănânce sub ele, devorând cele furate cu mușcături feroce? Surorile și frații lui nu făceau decât să râdă și se jucau cu el așa cum s-ar fi jucat cu un pui de câțel.

Era îmbrăcat numai arareori, în locul hainelor purtând ghirlande de flori și aruncând cu pietre când vreun paznic ar fi încercat să se apropie de el. Numai mama lui avea un dram de putere asupra lui, și ea rareori încerca să-i curme excesele. Dimpotrivă.

— Ești prinț, îi spunea ea sever când băiatul dădea înapoi în vreun conflict sau nu reușea să-și impună voia. Toate sunt ale tale. Nu trebuie decât să întinzi mâna spre ele.

Și, uneori:

— Vreau lucrul acela. Adu-mi-l.

Se spune despre copiii zânelor că nu sunt ca cei muritori. Nu au nevoie de multă dragoste. Nu e nevoie să fie duși la culcare, pot dormi la fel de fericiți în colțul rece al vreunei săli de bal, înfolați cu o față de masă. Nu e nevoie să fie hrăniți; se mulțumesc la fel de bine să soarbă rouă și să fure câte-o fărâma de pâine sau de smântână din bucătărie. Nu e nevoie să fie calmați, pentru că plâng rareori.

Dar, deși copiii zânelor se mulțumesc cu puțină iubire, prinții din Tărâmul Zânelor au nevoie de puțină îndrumare.

În absența ei, când fratele lui mai mare i-a propus să tragă cu arcul într-o nucă așezată pe capul unui muritor, Cardan nu a avut înțelepciunea să refuze. Era obișnuit să fie impulsiv; maniera lui era arogantă și autoritară.

— Talentul la tras cu arcul îl impresionează atât de mult pe tatăl nostru, i-a spus Prințul Dain cu un zâmbet mic și provocator. Dar poate că e prea dificil. E mai bine să nu încerci decât să dai greș.

Lui Cardan, care nu reușea să atragă atenția favorabilă a tatălui său și și-o dorea cu disperare, ideea i s-a părut îmbietoare. Nu s-a întrebat cine era muritorul și cum ajunsese la Curte. În niciun caz nu a bănuit că bărbatul acela era iubitul lui Val Moren și că seneșalul și-ar fi pierdut mințile de durere dacă el ar fi murit. Lăsându-i astfel frâu liber lui Dain să preia o poziție mai proeminentă la dreapta Înaltului Rege.

— Prea dificil? Mai bine să nu încerc? Astea sunt cuvinte de laș, a spus Cardan, înfoindu-se cu bravadă copilărească.

Adevărul era că fratele său îl intimida, dar asta îl făcea să fie și mai sfidător.

Prințul Dain a zâmbit.

— Haide măcar să facem schimb de săgeți. Astfel, dacă ra-tezi, vei putea spune că săgeata *mea* a luat-o anapoda.

Prințul Cardan ar fi trebuit să suspecteze generozitatea lui, dar avusese parte de prea puțină generozitate autentică încât să poată distinge adevărul de minciună.

În loc de asta, a potrivit săgeata lui Dain și a încordat ar-cul, țintind nuca. A simțit un gol în stomac. Poate nu va trage bine. Poate că-l va răni pe acel bărbat. Dar pe urmele acelu-gând a izbucnit îndată o veselie mâniaoasă la ideea că ar pu-tea face ceva atât de îngrozitor, încât nici măcar tatăl său n-ar mai putea să-l ignore. Dacă nu putea să atragă atenția Înaltu-lui Rege cu fapte bune, atunci poate că ar fi reușit s-o facă cu fapte foarte, foarte rele.

Mâna lui Cardan tremura.

Ochii încețoșați ai muritorului îl urmăreau cu o groază în-cremenită. Fermecat, firește. Nimeni n-ar fi stat așa de bună-voie. Asta a fost hotărâtor.

Cardan s-a silit să râdă și a relaxat coarda arcului, lăsând săgeata să cadă din locul ei.

— Pur și simplu nu voi trage în condițiile astea, a spus el, simțindu-se ridicol pentru că bătea în retragere. Vântul bate

dinspre nord și-mi zbârlește părul. Îmi tot intră în ochi.

Însă Prințul Dain a ridicat arcul și a lansat săgeata pe care o primise la schimb de la Cardan. L-a nimerit pe muritor drept în gât. Bărbatul s-a prăbușit aproape fără niciun sunet, cu ochii încă deschiși, care acum nu se mai holbau la nimic.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Cardan n-a țipat, n-a reacționat. Doar a făcut ochii mari la fratele său, copleșit deodată de înțelegerea situației îngrozitoare.

— Ah, a spus Prințul Dain cu un zâmbet satisfăcut. Păcat. Se pare că săgeata *ta* a luat-o anapoda. Ai putea să te plângi tatălui nostru despre părul acela care-ți intra în ochi.

După aceea, deși a protestat, nimeni nu a vrut să audă punctul de vedere al Prințului Cardan. Dain a avut grijă să fie așa. A povestit nechibzuința și aroganța prințului mai mic, le-a spus despre săgeată. Înaltul Rege nici măcar n-a vrut să-l primească pe Cardan în audiență.

În ciuda cererii lui Val Moren să fie executat, Cardan a fost pedepsit pentru moartea muritorului așa cum numai prinții erau pedepsiți. Înaltul Rege a dispus ca Lady Asha să fie închisă în locul lui în Turnul Uitării – și s-a și bucurat că găsisse un motiv să o facă, din moment ce o considera atât obositoare, cât și problematică. Prințul Cardan a fost dat în grija lui Balekin, cel mai mare dintre frați, cel mai crud și singurul dispus să-l primească.

Și așa a fost statornică reputația lui Cardan. El n-a avut de ales decât s-o împingă și mai departe.

Capitolul 1

Eu, Jude Duarte, Înalta Regină a Regatului Elfhame în exil, petrec majoritatea dimineților moțând în fața emisiunilor de la televizor, urmărind concursuri de gătit, desene animate și reluările unei emisiuni în care oamenii trebuie să treacă o serie de probe străpungând cutii și sticle și spintecând pești întregi. După-amiaza, dacă-mi permite, îl antrenez pe fratele meu, Oak. În timpul nopții îndeplinesc diverse sarcini pentru zânele locale.

Încerc să trec neobservată, așa cum probabil că ar fi trebuit să fac încă de la început. Și dacă-l blestem pe Cardan, atunci trebuie să mă blestem și pe mine, pentru că am fost atât de toantă încât să intru direct în capcana pe care mi-a întins-o.

În copilărie îmi imaginam cum mă întorc în lumea muritorilor. Taryn, Vivi și cu mine ne aminteam cum fusese viața acolo, ne aminteam mirosurile de iarbă proaspăt tunsă și de benzină, ne aminteam cum ne jucaserăm de-a prinselea în curțile din cartier și cum țopăiam în clorul albicios din piscinele deschise pe timp de vară. Visam la ceai rece, făcut din prafuri, și înghețate din suc de portocale. Tânjeam după lucruri banale: mirosul asfaltului fierbinte, mișcarea liniilor electrice dintre lămpile stradale, cântecele din reclame.

Acum, când sunt sechestrată definitiv în lumea muritorilor, mi-e dor de Tărâmul Zânelor cu o patimă arzătoare. După magie tânjesc, de ea mi-e dor. Poate mi-e dor chiar și să-mi

fie teamă. Mă simt de parcă mi-aș petrece zilele într-un vis, agitată, niciodată cu adevărat trează.

Lovesc cu degetele în lemnul vopsit al unei mese de picnic. Suntem la începutul toamnei, în Maine deja e rece. Soarele după-amiezii târzie punctează iarba de lângă ansamblul rezidențial, iar eu îl urmăresc pe Oak jucându-se cu alți copii în parcul dintre apartamente și autostradă. Sunt copii din clădire, unii având mai puțini și alții mai mulți decât cei opt ani ai lui Oak, și toți au ajuns acasă cu același autobuz școlar galben. Se joacă de-a războiul într-un mod cu totul dezorganizat, fugărindu-se cu bețe. Atacă așa cum fac copii, țintind arma, în loc să țintească adversarul, și țipă râzând când se frânge câte-un băț. Nu pot să nu observ că se învață tocmai cu obiceiurile care trebuie evitate în arta sabiei.

Totuși îi urmăresc. Și astfel observ când Oak se folosește de farmece.

Cred că o face fără să-și dea seama. Se furișează spre ceilalți copii, dar întâlnește o porțiune de drum fără niciun adăpost accesibil. Merge mai departe spre ei și, cu toate că nimic nu-l ascunde vederii, ei parcă nu-l observă.

Se apropie din ce în ce mai mult și copiii tot nu se întorc spre el. Și când sare la ei, agitându-și bățul, copiii țipă cu adevărat surprinși.

Era invizibil. Folosea farmece. Și eu, care datorită geasului sunt protejată de aceste înșelăciuni, n-am observat decât în ultima clipă. Ceilalți copii își închipuie că e doar istet sau norocos. Numai eu știu cât de neglijent a procedat.

Aștept până când copiii o iau spre apartamentele lor. Se despart de grup unul câte unul, până când rămâne numai fratele meu. N-am nevoie de magie ca să mă furișez până la el, nici chiar atunci când calc pe frunze. Cu o mișcare rapidă, îl cuprind cu brațul pe după gât și-l strâng suficient de tare cât să-i trag o sperietură zdravănă. Oak se smucește în spate

și aproape că mă lovește cu coarnele în bărbie. Nu-i rău. Încearcă să se elibereze din strânsoarea mea, dar fără tragere de inimă. Își dă seama că e vorba de mine, și de mine nu se teme.

Îl strâng mai tare. Dacă i-aș apăsa gâtul cu brațul îndeajuns de mult, ar leșina.

Încearcă să vorbească și atunci probabil că simte efectul lipsei de aer. Uită tot ce l-am învățat la antrenamente și începe să se zbată disperat, zgâriindu-mi brațele și încercând să mă lovească în picioare. Făcându-mă să mă simt oribil. Voiam să-l sperii puțin, suficient cât să riposteze, nu să-l îngrozesc.

Îi dau drumul și se desprinde de mine împiedicat, gâfâind, cu ochii umezi de lacrimi.

— De ce-ai făcut asta? vrea să știe.

Se holbează la mine furios, cu priviri acuzatoare.

— Ca să-ți amintesc că lupta nu e un joc, spun eu, având senzația că vorbesc cu glasul lui Madoc, nu cu al meu.

Nu vreau ca Oak să crească așa cum am crescut eu, mâni-oasă și speriată. Dar vreau să *supraviețuiască* și Madoc chiar m-a învățat cum s-o fac.

De unde să știu cum să-l învăț ce trebuie, din moment ce nu am decât experiența copilăriei mele sucite? Poate că elementele din copilărie la care țin sunt cele greșite.

— Ce-o să faci împotriva unui adversar care chiar o să-ți vrea răul?

— Nu-mi pasă, a spus Oak. Nu-mi pasă de chestiile astea. Nu vreau să fiu rege. Nu vreau să fiu rege *niciodată*.

Un moment, nu fac decât să-l privesc fix. Aș vrea să cred că minte, dar, evident, nu poate să mintă.

— Nu putem întotdeauna să ne alegem singuri destinul, spun eu.

— N-ai decât să domnești *tu*, dacă-ți pasă atât de mult! spune el. Eu n-o s-o fac. *Niciodată*.

Sunt nevoită să scrâșnesc din dinți ca să nu țip.

— Nu pot să domnesc, după cum știi și tu, pentru că sunt în exil, îi amintesc.

Lovește în pământ cu piciorul său cu copită.

— Și eu sunt în exil! Și singurul motiv pentru care sunt în lumea oamenilor e că tata vrea coroana aia stupidă, că și tu o vrei, că toată lumea o vrea. Ei bine, eu n-o vreau. E blestemată.

— Orice formă de putere e blestemată, spun eu. Cei mai cumpliți dintre noi ar face orice ca s-o obțină, iar cei care ar mânui-o cu cea mai mare pricepere refuză s-o primească cu de-a sila. Dar asta nu înseamnă că-și permit să se eschiveze la nesfârșit de responsabilitățile lor.

— N-ai cum să mă obligi să devin Înalt Rege, spune el și, întorcându-mi spatele subit, o ia la fugă spre clădirea cu apartamente.

Mă așez pe pământul rece, conștientă că am dat-o în bară rău de tot cu conversația asta. Conștientă că Madoc ne-a instruit pe mine și pe Taryn mai bine decât îl instruiesc eu pe Oak. Conștientă că a fost o aroganță și o nesăbuintă să-mi închipui că l-aș putea controla pe Cardan.

Conștientă că, în marele joc cu prinți și regine, am fost măturată de pe tablă.

În apartament, ușa lui Oak e închisă, să nu pot intra. Vivienne, sora mea zână, stă la masa din bucătărie, rânjind cu ochii în telefon.

Când mă vede, mă ia de mâini și mă învârte de jur împrejur până când amețesc.

— Heather mă iubește din nou, spune ea cu râsete nebu-nești în glas.

Heather a fost iubita umană a lui Vivi. I-a tolerat eschivă-rile când a venit vorba despre trecutul ei. A acceptat până și ca Oak să vină și să locuiască cu ele în apartamentul ăsta. Dar când a aflat că Vivi nu e o ființă umană și, *mai mult*, că Vivi fo-losise magie asupra ei, a părăsit-o și a plecat din apartament. Nu-mi place deloc s-o spun, pentru că vreau ca sora mea să fie fericită – și Heather chiar a făcut-o fericită –, dar Vivi a meri-tat din plin să fie părăsită.

Mă îndrept de spate și o privesc clipind confuză.

— Ce?

Vivi agită telefonul spre mine.

— Mi-a scris. Vrea să vină înapoi. Totul o să fie ca înainte.

Frunzele nu cresc la loc pe lujeri, nucile sparte nu pot fi potrivite înapoi în coaja lor, iar iubitele care au fost vrăjite nu se trezesc așa, din senin, că vor să ierte greșelile fostei.

— Dă-mi să văd, spun eu, întinzând mâna după telefonul lui Vivi.

Mă lasă să-l iau.

Mă uit peste mesajele din urmă, dintre care majoritatea au fost trimise de Vivi și sunt pline de scuze, promisiuni nechib-zuite și rugăminți din ce în ce mai desperate. Din partea lui Heather, multă tăcere și câteva mesaje în care scrisese „Îmi mai trebuie timp de gândire“.

Apoi următoarele:

Vreau să uit de Tărâmul Zânelor. Vreau să uit că tu și Oak nu sunteți oameni. Nu vreau să mă mai simt așa. Dacă te-aș ruga să mă faci să uit, ai face-o?

Privesc cuvintele mult timp și inspir încet.

Pricep de ce Vivi a interpretat mesajul așa cum l-a inter-

pretat, dar cred că l-a interpretat greșit. Dacă eu aș fi scris asta, nicidecum nu mi-aș fi dorit ca Vivi să accepte. Aș fi vrut să mă ajute să văd că, chiar dacă Vivi și Oak nu sunt oameni, mă iubesc oricum. Aș fi vrut ca Vivi să insiste că nu mi-ar fi de ajutor să mă prefac că Tărâmul Zânelor nu există. Aș fi vrut ca Vivi să-mi spună că a făcut o greșeală și că n-o va repeta niciodată, orice-ar fi.

Dacă eu aș fi trimis mesajul ăsta, ar fi fost un test.

Îi dau telefonul înapoi lui Vivi.

— Ce ai de gând să-i spui?

— Că o să fac orice-mi cere, spune sora mea, un jurământ extravagant pentru o muritoare și unul de-a dreptul înfiorător din partea unei ființe care ar fi constrânsă de promisiunea făcută.

— Poate că nu știe ce vrea, spun eu.

Sunt neloială orice aș face. Vivi e sora mea, dar Heather e om. Amândurora le sunt datoare cu câte ceva.

Și, în momentul de față, pe Vivi n-o interesează nimic altceva decât să creadă că totul va fi bine. Îmi oferă un zâmbet larg și relaxat și ia un măr din bolul cu fructe, aruncându-l în aer.

— Ce-i cu Oak? A dat buzna în apartament și a trântit ușa în urma lui. O să fie la fel de melodramatic și în adolescență?

— Nu vrea să fie Înalt Rege, îi spun eu.

— A! Am înțeles.

Vivi privește spre dormitorul lui.

— Am crezut că e ceva important.

Capitolul 2

În noaptea asta e o ușurare să pornesc la muncă.

Zânele din lumea muritorilor au nevoi diferite de ale celor din Elfhame. Cele solitare, care supraviețuiesc la marginile Tărâmului, nu se sinchisesc de petreceri și intrigi de curte.

Și se pare că au destule sarcini pentru cei ca mine, muritori care știu să se descurce și nu se tem de câte o încăierare ocazională. L-am cunoscut pe Bryern după o săptămână de când am plecat din Elfhame. A apărut în fața ansamblului rezidențial, o zână cu blană neagră, cu cap de țap și cu copite de capră, ținând în mâini un melon și pretinzând că e un vechi prieten de-al Gândacului.

— Înțeleg că ai ajuns într-o situație deosebită, a spus el, privindu-mă cu ochii aceia ciudați, aurii, de capră, cu pupilele negre în formă de dreptunghiuri orizontale. Se consideră că ai murit, așa e? Nu ai acte de identitate. N-ai fost la nicio școală.

— Și caut de lucru, i-am spus eu, pricepând încotro mergea conversația. Neoficial.

— Mai neoficial decât cu mine nu se poate, m-a asigurat el, ducând mâna cu gheare la inimă. Permite-mi să mă prezint. Bryern. Un phooka, în caz că n-ai ghicit deja.

N-a cerut niciun jurământ de loialitate, niciun fel promisiune. Puteam să lucrez cât de mult voiam și răsplata avea să fie proporțională cu îndrăzneala mea.

În noaptea asta mă întâlnesc cu el la malul apei. Sosesc pe

bicicleta de mâna a doua pe care am cumpărat-o. Roata din spate se dezumflă repede, dar am luat-o ieftin. Funcționează destul de bine cât să pot merge cu ea de colo-colo. Bryern e îmbrăcat cu o minuțiozitate tipică: pălăria lui are o bandă cu câteva pene de rață viu colorate, pe care le-a asortat cu o haină din tweed. Când mă apropiu, scoate din buzunar un ceas și se uită la el cu o încruntare exagerată.

— A, am întârziat? întreb eu. Scuze. M-am obișnuit să ghi-cesc ora după unghiul razelor lunii.

Mă privește cu o expresie agasată.

— Nu e nevoie să-ți dai aere doar pentru că ai locuit la Înalta Curte. Acum nu mai ești cineva special.

Sunt Înalta Regină a Regatului Elfhame. Gândul îmi vine fără să vreau și-mi mușc obrazul ca să nu pronunț cuvintele acelea ridicole. Are dreptate, acum nu mai sunt cineva special.

— Care-i misiunea? întreb eu în schimb, cât mai calm.

— Una dintre zânele din Portul Vechi a început să-i mănânce pe localnici. Am un contract pentru cineva dispus să-o facă să promită că va înceta.

Îmi vine greu să cred că-l interesează ce pățesc oamenii sau că-i pasă atât de mult încât să intervină.

— Localnici muritori?

Clatină din cap.

— Nu. Nu. Zâne de-ale noastre.

Apoi parcă își amintește cu cine stă de vorbă și pare puțin jenat. Încerc să nu privesc scăparea lui ca pe un compliment.

Omoară și mănâncă zâne? Nimic din astea nu sugerează că ar fi vorba de o sarcină ușoară.

— Cine angajează?

Bryern râde agitat.

— Nimeni care să-și dorească numele asociat cu fapta. Dar e dispus să te plătească dacă o duci până la capăt.

Unul dintre motivele pentru care Bryern preferă să mă angajeze e că pot să mă apropii de zâne. Ele nu se așteaptă ca o muritoare să le fure din buzunare sau să le înfigă un cuțit în coaste. Nu se așteaptă ca o muritoare să nu fie afectată de vrăji și să le cunoască obiceiurile sau să descifreze târgurile lor groaznice.

Un alt motiv ar fi că am destulă nevoie de bani încât să fiu dispusă să accept astfel de sarcini – în care știu din capul locului că o să dau de greu.

— Adresa? întreb eu, și îmi întinde un bilet împăturit.

Îl deschid și cobor ochii la text.

— Sper că plata e bună.

— Cinci sute de dolari americani, spune el, ca și când ar fi o sumă extravagantă.

Chiria noastră costă 1 200 pe lună, ca să nu mai zic de cumpărături și utilități. Pentru că Heather a plecat, contribuția mea e în jur de 800. Și aș vrea să iau o roată nouă pentru bicicletă. Cinci sute nu ajung nici pe departe, mai ales pentru o muncă de genul ăsta.

— 1 500, i-o întorc eu, ridicând din sprâncene. În numerar, verificabil cu fier. Jumătate pe loc și, dacă nu mă întorc, îi plătești cealaltă jumătate lui Vivienne, ca dar pentru familia mea îndurerată.

Bryern strânge din buze, dar știu că are banii ăștia. Doar că nu vrea să mă plătească atât cât să încep să fac nazuri la misiuni.

— 1 000, cedează el, vârând mâna în buzunarul din interiorul hainei din tweed și scoțând un teanc de bancnote legate cu o agrafă argintie. Și, uite, am jumătate la mine chiar acum. Poți să-i iei.

— Bine, încuviințez eu.

E un comision bunicel pentru ceea ce ar putea fi o muncă de-o singură noapte, dacă am noroc.

Îmi dă banii fornăind.

— Anunță-mă când ai îndeplinit misiunea.

Am un breloc de fier la lanțul de chei. Îl plimb ostentativ de-a lungul marginilor bancnotelor, ca să mă asigur că sunt adevărate. Niciodată nu strică să-i amintesc lui Bryern că sunt precaută.

— Și încă 50 pentru cheltuieli, spun eu impulsiv.

Se încruntă. După o clipă, vără mâna în alt compartiment al hainei și-mi dă restul de bani.

— Numai să rezolvi problema, spune el.

Faptul că nu ne-am tocmit mai mult e un semn rău. Poate că ar fi fost bine să pun mai multe întrebări înainte să accept sarcina asta. Categorie ar fi trebuit să fiu mai insistentă în negocieri.

Acum e prea târziu.

Mă urc din nou pe bicicletă și, făcându-i cu mâna lui Bryern în semn de rămas-bun, pornesc spre centrul orașului. Cândva, mă închipuiam un cavaler călare pe-un armăsar, câștigând glorie în întreceri de iscusință și onoare. Păcat că talentele mele s-au dovedit a fi înclinate în cu totul altă direcție.

Aș zice că sunt o ucigașă de zâne destul de exersată, dar cel mai mult mă pricep să le scot din sărite. Sper că talentul ăsta îmi va fi de folos în încercarea de a convinge o zână canibală să facă ce vreau.

Înainte s-o înfrunt, decid să întreb prin împrejurimi.

Întâi mă duc la un hob pe nume Coțofana, care locuiește într-un copac din parcul Deering Oaks. Spune că a auzit că zâna cu pricina ar fi o glugă-roșie, ceea ce nu-i o veste bună, dar, de vreme ce am crescut alături de o glugă-roșie, măcar le cunosc firea. Glugile-roșii sunt însetate după violență și sânge și crimă - de fapt, când se întâmplă să n-aibă parte de niciuna o vreme mai lungă, își pierd răbdarea. Iar dacă sunt tradiționaliste, au o glugă pe care o înmoaie în sângele duș-

manilor răpuși, ceea ce, chipurile, le conferă vitalitatea furată de la cei uciși.

Îl întreb de-un nume, dar Coțofana nu știe. Mă trimite la Ladhar, un clurichaun care se furișează prin dosurile barurilor, soarbe spuma din paharele de bere când crede că nu-l vede nimeni și trage pe sfoară muritorii la jocuri de noroc.

— Nu știi? spune Ladhar, coborând vocea. *Grima Mog*.

Mai că-mi vine să-l acuz că minte, cu toate că știu că nu poate. Apoi am o fantezie scurtă și intensă, în care dau de urmele lui Bryern și îi bag pe gât toți dolarii pe care mi i-a dat.

Grima Mog e temutul general al Curții Dinților din nord. Aceași Curte de la care au evadat Gândacul și Bomba. Când eram mică, înainte de culcare, Madoc îmi citea din memoriile ei cu strategii de luptă. Numai la gândul de a o înfrunta mă năpădește o transpirație rece.

Nu pot să mă lupt cu ea. Și nici nu cred că am șanse s-o păcălesc.

— A fost dată afară, din câte aud, spune Ladhar. Poate c-a mâncat pe cineva la care ținea Lady Nore.

Nu sunt obligată să mă ocup de misiunea asta, îmi amintesc eu. Nu mai fac parte din Curtea Umbrelor a lui Dain. Nu mă mai chinui să conduc din spatele tronului Înaltului Rege Cardan. Nu sunt obligată să-mi asum riscuri mari.

Dar sunt curioasă.

Combină aspectul ăsta cu un orgoliu rănit peste măsură, și așa te trezești în preajma zorilor pe treptele de la depozitul lui Grima Mog. Știi că nu trebuie să merg cu mâna goală. Am carne crudă luată de la o măcelărie, care se răcește într-o cutie termoizolantă din polistiren, câteva sandviciuri cu miere pregătite la repezeală și învelite în folie și o sticlă de bere amară și bunicică.

Intru și traversez un coridor până când ajung la ușa a ceea ce pare a fi un apartament. Bat de trei ori, sperând ca măcar mirosul de mâncare să acopere mirosul fricii mele.

Ușa se deschide și scoate capul afară o femeie îmbrăcată în capot. E adusă de spate și se sprijină pe un baston din lemn negru lustruit.

— Ce dorești, drăguță?

Văzând-o limpede, în ciuda farmecelor, observ nuanța verzuie a pielii ei și dinții supradimensionați. Ca ai tatălui meu adoptiv: Madoc. Tipul care mi-a ucis părinții. Care mi-a citit din strategiile ei de luptă. Madoc, cândva Marele General al Înaltei Curți. Acum dușman al tronului și cam nemulțumit și de mine.

Sper ca el și Înaltul Rege Cardan să-și distrugă viețile unul altuia.

— Ți-am adus daruri, spun eu, ridicând cutia termoizolantă. Pot să intru? Vreau să facem un târg.

Femeia se încruntă ușor.

— Nu poți să tot mănânci zâne la nimereală fără ca cineva să fie trimis să te convingă să încetezi, spun eu.

— Poate te voi mânca chiar *pe tine*, copilă dragă, mi-o întoarce ea, luminându-se la față.

Dar se dă în spate și mă primește în bârlogul ei. Bănuiesc că nu poate să facă mâncare din mine pe hol.

Apartamentul este un spațiu deschis, cu tavan înalt și pereți din cărămidă. Frumos. Podeaua e lustruită și lucioasă. Lumina intră prin ferestre mari, care oferă o panoramă a orașului destul de bună. E mobilat cu obiecte vechi. Tapiteria de pe câteva articole e sfâșiată și se văd urme care par să fi fost lăsate de lovituri de cuțit ratate.

Tot locul miroase a sânge. E un miros metalic, ca de cupru, dublat de un iz dulceag și ușor înecăcios. Așez darurile pe o masă de lemn masiv.

— Pentru tine, spun eu. În speranța că vei trece cu vederea nepolitețea de a te vizita neinvitată.

Adulmecă bucata de carne, întoarce în mână un sandvici cu miere pe o parte și pe alta și scoate capacul sticlei de bere cu pumnul. Luând o dușcă mare, mă inspectează din cap în picioare.

— Cineva te-a învățat bunele maniere. Mă întreb de ce s-au sinchisit, căpriță. E clar că ești o pradă de sacrificiu trimisă în speranța că apetitul meu va fi astâmpărat cu carne de muritoare.

Zâmbește, arătându-și dinții. E posibil ca în clipa aceea să fi renunțat la farmece, deși, din moment ce oricum vedeam prin ele, nu pot să-mi dau seama.

Clipeșc la ea. Clipește la rândul ei, așteptând, evident, o reacție.

Prin faptul că nu țip și că n-am țâșnit spre ușă, am iritat-o. Se vede. Cred că era nerăbdătoare să mă fugărească de cum o luam la goană.

— Ești Grima Mog, spun eu. Căpetenie de armate întregi. Nimicitoarea dușmanilor tăi. Așa te-ai gândit să-ți petreci anii de pensie?

— *Pensie?*

Repetă cuvântul de parcă i-aș fi adresat cea mai mortală insultă cu putință.

— Am fost alungată, dar voi găsi o altă armată pe care să o conduc. O armată mai mare ca cea dintâi.

Uneori îmi spun lucruri destul de asemănătoare. Mă deranjează să le aud spuse cu voce tare de gura altcuiva. Dar îmi vine o idee.

— Ei bine, zânele din zonă ar prefera să nu fie înfulecate cât îți faci tu planurile pentru mișcarea următoare. Evident, din moment ce sunt muritoare, aș prefera să nu mănânci nici muritori – oricum, mă îndoiesc că ți-ar oferi ceea ce cauți.

Așteaptă să continui.

— O provocare, spun eu, gândindu-mă la tot ce știu despre glugile-roșii. După asta tânjești, nu-i așa? O luptă pe cinste. Pun pariu că zânele pe care le-ai ucis n-au fost cine știe ce. Ți-ai risipit talentele cu ele.

— Cine te-a trimis? întrebă ea în cele din urmă.

Reevaluează. Încearcă să-mi ghicească abordarea.

— Ce ai făcut ca s-o scoți din sărite? întreb eu. Pe regina ta? Trebuie să fi fost vorba de ceva grav, dacă ai fost dată afară de la Curtea Dinților.

— *Cine te-a trimis?* urlă ea.

Aș zice că am atins un punct sensibil. Talentul meu numărul unu.

Mă străduiesc să nu zâmbesc, dar mi-a lipsit senzația de putere din astfel de jocuri, de strategie și de șiretenie. Nu-mi place s-o recunosc, dar mi-a fost dor să-mi risc capul. Nu e loc de regrete când te străduiești să învingi. Sau măcar să supraviețuiești.

— Ți-am spus. Zânele locale care nu vor să fie înfulecate.

— De ce *pe tine?* întrebă ea. De ce ar trimite o scobitoare de fată ca tine ca să încerce să mă convingă de ceva?

Uitându-mă prin încăpere, observ o cutie rotundă pe frigider. O cutie pentru pălării de modă veche. Îmi atrage atenția.

— Probabil pentru că n-ar pierde nimic dacă aș da greș.

Auzind acestea, Grima Mog izbucnește în râs și ia încă o gură din berea amară.

— O fatalistă. Așadar, cum mă vei convinge?

Mă duc la masă și iau mâncarea, căutând un motiv să mă apropiu de cutia aceea de pălării.

— Mai întâi, îți voi pune alimentele deoparte.

Grima Mog pare amuzată.

— Presupun că unei bătrâne ca mine i-ar prinde bine o tânăra ca tine care să se ocupe de diverse treburi prin casă. Dar

ai grijă. În camera mea s-ar putea să descoperi mai multe decât te așteptai, căpriță.

Deschid ușa frigiderului. Mă întâmpină resturile din zănele pe care le-a ucis. A adunat brațe și capete, conservate cumva, coapte și fripte și puse deoparte exact ca niște resturi rămase după o cină somptuoasă de sărbători. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Pe chipul ei se înfiripă un rânjec crud.

— Bănuiesc că sperai să mă provoci la duel? Aveai de gând să te lauzi cum ai luptat cu curaj? Acum ai văzut ce înseamnă să pierzi înaintea lui Grima Mog.

Inspir adânc. Apoi, dintr-o săritură, lovesc cutia de pălării de pe frigider și o prind în brațe.

— Nu te atinge de aia! strigă ea, sărind în picioare în clipa în care smulg capacul.

Și iat-o: gluga. Lăcuită cu sânge, în straturi peste straturi. A traversat jumătate din încăperea spre mine, cu dinții descoperiți. Scot o brichetă din buzunar și aprind flacăra cu degetul mare. La vederea focului, se oprește subit.

— Știi că ai muncit ani buni ca să aduni luciul de pe gluga asta, spun eu, silindu-mi mâna să nu tremure, silind focul să nu se stingă. Probabil că aici ai sânge de la prima ta victimă și de la ultima. Fără el, nu va rămâne nicio amintire a cuceririlor tale din trecut, niciun trofeu, nimic. Acum vreau să închei o înțelegere cu mine. Jură că nu vor mai fi crime. Nici împotriva zânelor, nici împotriva oamenilor, atâta vreme cât vei rămâne în lumea muritorilor.

— Și dacă nu jur, vei da foc comorii mele? termină Grima Mog ideea în locul meu. Ar fi un gest lipsit de onoare.

— Să zicem că *aș putea* propune să mă lupt cu tine, spun eu. Dar probabil că *aș pierde*. În felul ăsta, câștig.

Grima Mog îndreaptă vârful bastonului ei negru spre mine.

— Ești copila umană a lui Madoc, nu-i așa? Și seneșalul exilat al noului nostru Înalt Rege. Aruncată în lături, ca și mine.

Încuviințez din cap, tulburată de faptul că am fost recunoscută.

— Tu ce ai făcut? întreabă ea, cu un zâmbet mulțumit pe chip. Trebuie să fi fost ceva grav.

— Am fost proastă, spun eu, pentru că, în definitiv, n-am de ce să n-o recunosc. Am dat vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Izbucnește în râsete mari și zgomotoase.

— Ei, ce pereche facem noi două, fică de glugă-roșie. Însă eu am crima în oase și-n sânge. N-am de gând să renunț să ucid. Dacă tot am fost surghiunită în lumea muritorilor, atunci am de gând să mă distrez nițel.

Apropii flacăra de glugă. Marginea de jos începe să se înnegrească și aerul e cuprins de o miasmă îngrozitoare.

— Oprește-te! strigă ea, privindu-mă cu ură pătimasă. Ajunge. Dă-mi voie să-ți fac eu o propunere, căpriță. O luptă ușoară. Dacă pierzi, îmi înapoiezi gluga, fără arsuri. Eu vânez în continuare ca până acum. Și tu îmi dai degetul tău cel mai mic.

— Ca să-l mănânci? întreb eu, îndepărtând flacăra de glugă.

— Dacă ăsta-mi va fi placul, mi-o întoarce ea. Sau îl voi purta ca pe o broșă. Ce-ți pasă ce fac cu el? Esențial e că va fi al meu.

— Și de ce aș accepta asemenea condiții?

— Pentru că, dacă câștigi tu, vei obține de la mine promisiunea dorită. Și-ți voi mai spune ceva de interes despre Înaltul tău Rege.

— Nu vreau să știu nimic despre el, izbucnesc eu, prea repede și cu prea multă furie.

Nu mă așteptam să-l aducă în discuție pe Cardan.

De data asta, râsetele ei sunt grave și huruitoare.

— Mincinoasă mică.

Ne privim câteva momente lungi. Expresia de pe chipul lui Grima Mog e destul de binevoitoare. Știe că m-a încolțit. Că voi accepta condițiile ei. Și eu știu asta, deși e ridicol. Ea e o legendă. Nu văd cum aș putea să câștig.

Dar numele lui Cardan îmi zvâcnește în tâmpile.

Oare are un seneșal nou? O iubită nouă? Participă el însuși la întâlnirile Consiliului? Vorbește despre mine? Râde de mine împreună cu Locke? Oare Taryn se amuză?

— Luptăm până când uneia dintre noi îi dă sângele, spun eu, alungând toate celelalte gânduri din minte.

E o plăcere să am pe cine să-mi concentrez furia.

— Nu-ți dau degetul meu, spun eu. Dacă câștigi, primești gluga la loc. Punct. Și mă lași să plec. E un compromis până și să mă lupt cu tine.

— Luptele până la primul strop de sânge sunt anoste.

Grima Mog se apleacă înainte, cu trupul încordat.

— Să convenim să luptăm până când una dintre noi se dă bătută. Să se încheie undeva între vărsarea de sânge și moartea pe drumul târâș spre casă.

Oftează, ca și când i-ar fi venit un gând fericit.

— Acordă-mi șansa să frâng toate oasele din trupul tău sfrijit.

— Mizezi pe orgoliul meu.

Îndes gluga într-un buzunar și vâr bricheta în celălalt.

Nu neagă.

— Am mizat corect?

Lupta pentru primul strop de sânge chiar este anostă. N-am face decât să dansăm una în jurul celeilalte, căutând momentul oportun. Nu e luptă adevărată. Când îi răspund, cuvântul țâșnește din mine:

— Da.

— Bine.

Ridică vârful bastonului spre tavan.

— Să mergem pe acoperiș.

— Ei, cât de civilizată, spun eu.

— Sper că ai venit cu o armă, pentru că nu-ți voi împrumuta nimic.

Pornește spre ușă cu un oftat greoi, de parcă chiar ar fi bătrâna a cărei înfățișare și-a luat-o prin farmece.

Părăsesc apartamentul în urma ei, traversez holul slab luminat și intru în casa scării și mai prost luminate, cu nervii scânteind. Sper că știu ce fac. Ea urcă treptele două câte două, deja nerăbdătoare, și dă buzna printr-o ușă metalică din vârf. Aud un clinchet de fier în momentul în care scoate o sabie subțire din toiag. Buzele i se întind prea mult, afișând un rânj lacom și descoperindu-i dinții.

Scot cuțitul lung pe care-l țineam ascuns în gheată. Nu are o lungime atât de mare, dar nu am puterea să vrăjesc obiectele; nu prea pot să merg de colo-colo pe bicicletă cu Piarză-Noapte la spate.

Totuși, în clipa de față, îmi doresc să fi găsit o cale de a face tocmai asta.

Pășesc pe acoperișul asfaltat al clădirii. Soarele e pe cale să răsară, colorând cerul în nuanțe rozalii și aurii. În aer adie un vânt rece, purtând cu sine mirosuri de ciment și gunoi, odată cu cel al sânzienelor din parcul din apropiere.

Inima îmi bate iute, cuprinsă de o combinație de teroare și nerăbdare. Când Grima Mog se repede la mine, sunt pregătită. Parez și sar din calea ei. Repet mișcarea iar și iar, fapt ce o agasează.

— Mi-ai promis o provocare! mârâie ea, dar măcar am observat cam cum se mișcă.

Știu că e însetată de sânge, flămândă după violență. Știu că e obișnuită să-și vâneze prada. Sper doar că va fi prea încre-

HOLLY BLACK

zătoare în propriile-i puteri. Poate că va face greșeli în lupta cu cineva care știe să riposteze.

Improbabil, dar posibil.

Când sare iar la mine, mă răsucesc și o lovesc în dosul genunchiului cu atâta putere, încât cade la pământ. Urlă, se ridică împleticit în picioare și țâșnește spre mine cu viteză maximă. Un moment, furia din privirea ei și dinții aceia înspăimântători îmi provoacă un șoc înfiorător și paralizant.

Monstru! urlă mintea mea.

Strâng din dinți, alungând tentația de a evita în continuare loviturile. Săbiile noastre sticlesc luminos ca solzii de pește în lumina nouă a dimineții. Metalul se ciocnește, răsunând ca un clopot. Schimbăm lovituri pe toată întinderea acoperișului și picioarele îmi zboară sprintene, sărind înainte și-napoi. Sudoarea mi se adună pe frunte și la subraț. Respirația mea e fierbinte și face aburi în aerul rece.

E plăcut să mă lupt cu altcineva în afară de mine însămi.

Grima Mog mijeste ochii urmărindu-mă, căutând un punct slab. Îmi vin în gând toate observațiile pe care mi le-a făcut Madoc vreodată, toate obiceiurile proaste pe care Stafia a încercat să le șteargă din mine. Începe o serie de lovituri feroce, încercând să mă împingă spre marginea clădirii. Cedez teren, chinuindu-mă să mă apăr de atacul ei vijelios, de lungimea mai mare a sabiei ei. Înainte lupta cu reținere, dar acum nu se mai abține.

Iar și iar mă împinge spre prăbușirea în gol. Lupt cu o determinare acerbă. Sudoarea îmi alunecă pe piele, se adună în boabe între omoplații mei.

Apoi piciorul mi se lovește de o țeavă de fier care iese din asfalt. Mă împiedic și ea atacă. Abia reușesc s-o împiedic să mă străpungă, și cu asta pierd cuțitul, care zboară de pe acoperiș. Aud cum lovește strada de dedesubt cu un bufnet stins.

N-ar fi trebuit să accept misiunea asta. N-ar fi trebuit să fiu de acord cu lupta asta. N-ar fi trebuit să accept propunerea

de căsătorie a lui Cardan și n-ar fi trebuit să fiu exilată în lumea muritorilor.

Furia îmi inspiră un fior de energie, de care mă folosesc ca să sar din calea lui Grima Mog, în timp ce avântul loviturii ei îi duce sabia în jos, pe lângă mine. Apoi o lovesc puternic cu cotul în braț și dau să-i înșfac mânerul sabiei.

Nu e o mișcare foarte onorabilă, dar nu mai sunt onorabilă de multă vreme. Grima Mog e foarte puternică, dar e și surprinsă. Preț de o clipă șovăie, dar apoi se izbește cu fruntea de fruntea mea. Mă retrag împleticindu-mă, dar am fost la un pas de a-i lua arma.

La numai un pas.

Capul îmi zvâcnește și am amețit puțin.

— Trișezi, fătucă, îmi spune ea.

Amândouă respirăm greoi. Am senzația că plămânii mei s-au făcut plumb.

— Nu sunt vreun cavaler.

Ca pentru a demonstra lucru ăsta, apuc singura armă pe care o văd: o prăjină din metal. E grea și n-are niciun fel de tăiș, dar n-am altceva la îndemână. Măcar e mai lungă decât cuțitul.

Grima Mog izbucnește în râs.

— Ar trebui să te dai bătută, dar mă bucur că n-ai făcut-o.

— Sunt optimistă de felul meu, spun eu.

Acum, când se repede la mine, are viteza de partea ei, cu toate că eu o întrec în lungimea armei. Ne învârtim în cercuri ea atacând și eu parând cu un obiect pe care-l vântur ca pe o bătă de baseball. Îmi trec multe dorințe prin gând, dar cel mai mult îmi doresc să scap de pe acoperișul ăsta.

Mă lasă puterile. Nu sunt obișnuită cu greutatea țevii și e greu de manevrat.

Cedează, îmi sugerează creierul înnebunit. Dă-te bătută cât încă te mai poți ține pe picioare. Dă-i gluga, uită de bani și

du-te acasă. Vivi poate transforma frunze în bani. Numai de data asta, n-ar fi așa o tragedie. Nu lupți pentru un regat. Pe acela l-ai pierdut deja.

Grima Mog sare la mine ca și când mi-ar fi mirosit deznădejdea. Mă solicită cu câteva lovituri scurte și agresive, în speranța că va reuși să-mi străpungă apărarea.

Sudoarea îmi curge pe frunte și-mi înțepă ochii.

Madoc a descris lupta în multe feluri, ca pe un joc de strategie jucat în viteză, ca pe un dans, dar, în clipa de față, o simt mai mult ca pe o ceartă. Ca pe o dispută în care Grima Mog mă silește să mă concentrez prea mult asupra apărării ca să mai pot să câștig puncte.

În ciuda solicitării mari a mușchilor, trec țeava într-o singură mână și cu cealaltă scot gluga din buzunar.

— Ce faci? Ai promis... dă ea să spună.

Îi arunc gluga în față. Își pierde concentrarea și întinde mâna după ea. În momentul ăla o lovesc cu țeava lateral, cu toată puterea din trupul meu.

O nimeresc în umăr și se prăbușește cu un urlet de durere. O lovesc încă o dată, coborând țeava de fier în arc, peste brațul ei întins, azvârlindu-i sabia de-a lungul acoperișului.

Înalț țeava, pregătită să lovesc încă o dată.

— Ajunge.

Grima Mog se uită în sus la mine, de pe asfalt, cu sânge printre dinții ascuțiți, cu șoc în privire.

— Mă dau bătută.

— Chiar?

Mâna de pe țeavă mi se relaxează.

— Da, trișoare mică, mârâie ea, ridicându-se în poziție de șezut. M-ai învins. Acum ajută-mă să mă ridic.

Las țeava și mă apropiu de ea, în parte așteptându-mă să scoată un cuțit și să mi-l înfigă în coaste. Dar nu întinde decât mâna și mă lasă s-o ajut să se ridice greoi în picioare. Își trage

gluga pe cap și cu celălalt braț își sprijină brațul lovit.

— Curtea Dinților s-a alăturat fostului Mare General – tatălui tău – și unei mulțimi de alți trădători. Am aflat din surse mătoarea lună plină. De asta ce zici?

— De aia ai plecat? o întreb eu. Pentru că tu nu ești trădătoare?

— Am plecat din cauza unei alte căprițe. Acum vezi-ți de drum. A fost mai distractiv decât mă așteptam, dar cred că jocul nostru a luat sfârșit.

Cuvintele ei îmi răsună în urechi. *Înaltul tău Rege. Detronat.*

— Încă îmi ești datoare cu o promisiune, spun eu și vocea îmi sună răgușit.

Și, spre surprinderea mea, Grima Mog mi-o încredințează. Jură că nu va mai vâna în lumea muritorilor.

— Mai treci pe la mine, să ne mai luptăm, îmi strigă ea în timp ce mă îndrept spre scări. Cunosc secrete din belșug. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi, fiică a lui Madoc. Și am impresia că și tu tânjești după puțină violență.

Capitolul 3

Mușchii îmi încremenesc aproape pe loc și ideea de a pedala până acasă îmi dă o senzație de oboseală atât de mare, încât mai curând m-aș întinde pe trotuar, pur și simplu, așa că iau autobuzul. Primesc o grămadă de priviri urâte de la navetiștii nerăbdători în timp ce-mi atașez bicicleta de suportul din față, dar, când lumea observă că sângerez, hotărăște că e mai bine să mă ignore.

Felul în care simt eu forma zilelor nu se împacă cu lumea umană. În Tărâmul Zânelor, drumul împleticit spre casă la răsărit e echivalent cu drumul împleticit spre casă al muritorilor în miez de noapte. Dar, în lumea oamenilor, lumina strălucitoare a dimineții ar trebui să alunge umbrele. E un moment virtuos, pentru cei care se deșteaptă devreme, nu pentru derbedei. O femeie în vârstă, care are pe cap o pălărie roz stilată, îmi întinde câteva șervețele fără niciun cuvânt, gest pentru care îi sunt recunoscătoare. Mă folosesc de ele ca să mă curăț cum pot mai bine. Tot restul drumului, privesc cerul albastru pe fereastră, cuprinsă de durere și de autocompătimire. Scotocind în buzunare, adun patru aspirine. Le iau dintr-o singură înghițitură amară.

Înaltul tău Rege va fi detronat înainte de următoarea lună plină. De asta ce zici?

Încerc să-mi spun că nu-mi pasă. Că ar trebui să mă bucur dacă Elfhame va fi cucerit. Cardan are mulți alți oameni care

să-l avertizeze cu privire la ce se apropie. Are Curtea Umbrelor și jumătate din armată. Pe conducătorii Curților Inferioare, care toți îi sunt jurați. Întreg Consiliul Viu. Chiar și un seneșal nou, dacă s-ar sinchisi să numească unul.

Nu vreau să mă gândesc că altcineva ar putea să apară de-a dreapta lui Cardan în locul meu, dar mintea mea întoarce oricum absent pe toate părțile cele mai sumbre opțiuni. Nu poate s-o aleagă pe Nicasia, pentru că ea deja e Ambasadoarea Mării de Jos. N-o să-l aleagă pe Locke, pentru că el deja e Maestrul de Ceremonii și pentru că e insuportabil. Și nici pe Lady Asha, pentru că... pentru că nu s-ar descurca *deloc*. Responsabilitatea i-ar părea plictisitoare și ar da la schimb influența pe care o are asupra lui pentru orice i-ar conveni ei mai mult. Nu se poate să fie atât de orb încât s-o aleagă pe ea. Dar poate că este. Cardan e nechibzuit uneori. Poate că el și mama lui perfidă și nesocotită își vor bate joc de neamul Salcei și de Coroana Însângerată. Sper că așa vor face. Sper ca tuturor să le pară rău, și mai ales lui.

Și apoi Madoc va veni în marș și va prelua conducerea.

Îmi lipsesc fruntea de geamul rece și-mi amintesc că nu mai e problema mea. În loc să încerc – fără succes – să nu mă gândesc la Cardan, mă străduiesc să nu gândesc deloc.

Mă trezesc când cineva mă scutură de umăr.

— Hei, puștoaico, spune șoferul autobuzului, cu îngrijorarea întipărită în cutele feței. Puștoaico?

A fost o vreme când cuțitul mi-ar fi apărut în mână și i-ar fi apăsat beregata înainte să fi apucat să termine de vorbit. Descopăr amețită că nici măcar *nu am* cuțitul la mine. Am uitat să caut în jurul clădirii lui Grima Mog și să-l recuperez.

— M-am trezit, spun eu neconvingător, frecându-mă pe față cu o mână.

— Mai era puțin și ziceam că ai dat colțul.
Se încruntă.

— E mult sânge. Vrei să sun pe cineva?

— N-am nimic, spun eu.

Descopăr că autobuzul e aproape gol.

— Am ratat stația?

— Am ajuns.

Arată de parcă ar vrea să insiste să cheme ajutoare pentru mine. Apoi clatină din cap, oftând.

— Nu-ți uita bicicleta.

Trupul îmi era rigid înainte, dar în niciun caz cum e acum. Pășesc pe alee scârțâind ca o femeie-rădăcină care-și desprinde membrele din pământ întâia oară. Degetele mi se împleticesc în mișcările cu care trebuie să-mi dau jos bicicleta din față și observ petele ruginii de pe ele. Mă întreb dacă nu cumva tocmai m-am mânjit pe față cu sânge sub ochii șoferului de autobuz și-mi pipăi obrazul stânjenită. Nu pot să-mi dau seama.

Dar apoi reușesc să cobor bicicleta și să mă târăsc pe iarbă spre ansamblul de apartamente. O să las bicicleta în tufișuri și îmi asum riscul că ar putea fi furată. Promisiunea asta, pe care mi-o ofer mie însămi, mă ajută să traversez ce a mai rămas din drumul spre casă, unde zăresc pe cineva așezat la intrarea în clădire. Părul roz îi strălucește în lumina soarelui. Ridică un pahar de carton în semn de salut.

— Heather? spun eu, păstrând distanța.

Având în vedere cum s-a uitat la mine șoferul autobuzului, cred că ar fi o idee proastă să-i arăt tăieturile și vânătăile mele proaspete.

— Încerc să-mi fac curaj să bat la ușă.

— A, spun eu, întinzând bicicleta pe iarbă.

Tufișurile sunt prea departe.

— Atunci ai putea pur și simplu să intri cu mine și să...

— Nu! spune ea și apoi, dându-și seama cu cât zgomot a spus-o, coboară vocea. Nu știu dacă o să intru azi.

REGINA FĂRĂ REGAT

Mă uit la ea din nou și observ cât de obosită pare, cât de șters e rozul din părul ei, ca și când nu s-ar mai fi sinchisit să-l vopsească la loc.

— De câtă vreme aștepti aici, afară?

— Nu de mult timp.

Își ia privirea de la mine și ridică din umeri.

— Vin aici din când în când. Ca să văd ce simt.

Cu un oftat, renunț la ideea de a ascunde faptul că sunt rănită. Mă apropii de scări și mă las pe o treaptă, prea obosită ca să rămân în picioare.

Heather se ridică.

— Jude? Vai, Doamne - ce - ce-ai pățit? izbucnește ea.

Tresar. Vorbește mult prea tare.

— Șșș! Credeam că nu vrei ca Vivi să afle că ești aici, îi amintesc eu. Oricum, arată mai rău decât e de fapt. Trebuie doar să fac un duș și să mă bandajez puțin. Și să mă bucur de o zi bună de somn.

— Bine, spune ea într-o manieră care mă face să bănuiesc că nu mă crede. Lasă-mă să te ajut să te ridici. Te rog să nu-ți faci griji că mi-aș pierde mințile dacă o revăd pe sora ta sau mai știu eu ce. Chiar ești rănită. N-ar fi trebuit să stai așa de vorbă cu mine.

Clatin din cap, ridicând o mână ca să-i refuz oferta.

— O să-mi revin. Numai lasă-mă să mai stau un minut.

Mă privește îndelung și îngrijorarea ei se războiește cu dorința de a amâna încă puțin inevitabila confruntare cu Vivi.

— Credeam că încă ești în lumea aia. Acolo te-ai rănit?

— În Tărâmul Zânelor?

Îmi place de Heather, dar n-am de gând să mă prefac că lumea în care am crescut n-ar exista doar pentru că ei îi displace ideea.

— Nu. Pe astea le-am pățit aici. Locuiesc cu Vivi de o vreme. Încerc să descâlcesc niște chestii. Dar, dacă te muți tu înapoi, pot să dispar.

Coboară ochii la genunchi. Își roade un colț de unghie. Clatină din cap.

— Iubirea e stupidă. Nu facem decât să ne frângem inimile una alteia.

— Mda, spun eu, gândindu-mă iar la Cardan și la faptul că am călcat drept în capcana pe care mi-a pregătit-o, de parcă aș fi fost o proastă care nu auzise nicio baladă în viața ei.

Oricât de mult mi-aș dori ca Vivi să fie fericită, nu vreau ca Heather să fie la fel de proastă ca mine.

— Mda, *nu*. Iubirea o fi stupidă, dar tu nu ești. Știu de mesajul pe care i l-ai trimis lui Vivi. Nu poți să faci una ca asta. Heather soarbe îndelung din pahar.

— Am coșmaruri. Despre locul ăla. Tărâmul Zânelor. Nu pot să dorm. Mă uit la oamenii de pe stradă și mă întreb dacă nu cumva sunt fermecați. Lumea asta are oricum destui monștri, destui oameni care caută să profite de mine sau să mă rănească sau să-mi fure drepturile. Nu am nevoie să știu că mai există o *altă* lume întreagă plină de monștri.

— Adică e mai bine să nu știi? întreb eu.

Heather se încruntă și tace. Apoi, când vorbește din nou, privește dincolo de mine, de parcă s-ar uita în parcare.

— Nici măcar nu pot să le explic părinților mei de ce sunt certată cu Vivi. Mă tot întrebă dacă și-a făcut de cap cu altcineva sau dacă a fost prea mult să-l am pe Oak în preajmă, de parcă n-aș putea să mă descurc cu el ca simplu *copil*, și nu ca ce-o fi el.

— E tot copil, spun eu.

— *Urăsc* faptul că mi-e frică de Oak, spune ea. Îmi dau seama că-i rănesc sentimentele. Dar urăsc și faptul că el și Vivi au puteri magice, puteri de care ea s-ar putea folosi ca să câștige orice dispută pe care am avea-o vreodată. Magie cu care să mă facă să fiu obsedată de ea. Sau cu care să mă transforme într-o rață. Și asta fără să pun la socoteală motivele pentru care m-am simțit atrasă de ea de la bun început.

Mă încrunt.

— Stai, ce?

Heather se întoarce spre mine.

— Știi ce-i face pe oameni să se îndrăgostească unul de altul? Ei bine, nimeni nu știe. Dar oamenii de știință cercetează fenomenul și au scos o grămadă de chestii bizare despre feromoni și simetria feței și circumstanțele în care are loc prima întâlnire. Oamenii sunt ciudați. Trupurile noastre sunt ciudate. Poate că nu mă pot împotrivi atracției pe care o simt față de ea la fel cum muștele nu pot să nu fie atrase de plantele carnivore.

Scot un sunet incredul, dar îmi răsună în gând cuvintele lui Balekin. *Am auzit că muritorii, când se îndrăgostesc, simt ceva asemănător cu frica.* Poate că a avut mai multă dreptate decât am vrut să recunosc.

Mai ales dacă mă gândesc la sentimentele mele față de Cardan, din moment ce n-am avut niciun motiv întemeiat să am vreun fel de sentimente pentru el.

— Bine, spune Heather, știi că par ridicolă. Mă simt ridicolă. Dar mi-e și frică. Și în continuare cred că ar trebui să intrăm și să te bandajăm.

— Pune-o pe Vivi să-ți promită că n-o să mai folosească magie asupra ta, spun eu. Pot să te ajut să spui cuvintele precise cu care s-o constrângi, și apoi...

Mă opresc din vorbit când observ că Heather se uită la mine cu tristețe, poate pentru că sună copilăros să ai încredere în promisiuni. Sau poate că ideea de a o constrânge pe Vivi printr-o promisiune îi pare suficient de magică cât s-o bage și mai mult în sperieți.

Heather inspiră adânc.

— Vee mi-a spus că a crescut aici, înainte ca părinții voștri să fie uciși. Iartă-mă chiar și numai pentru că aduc vorba, dar

știi că se simte distrusă din cauza asta. Adică firește că se simte distrusă. Oricine s-ar simți așa.

Trage aer în piept. Așteaptă să vadă cum reacționez.

Așezată de trepte, mă gândesc la cuvintele ei, în timp ce pielea mi se umflă în jurul tăieturilor care-mi sângerează molcom. *Oricine s-ar simți așa.* Nici vorbă, nu eu, eu nu mă simt distrusă deloc.

Îmi amintesc o Vivi mult mai mică, furioasă tot timpul, care țipa și spârgea tot ce atingea. Care mă plesnea de fiecare dată când îl lăsam pe Madoc să mă țină în brațe. Care parcă avea să dărâme tot conacul cu furia ei. Dar asta a fost acum multă vreme. Cu toții cedăm în fața noilor noastre vieți; e doar o problemă de timp.

Nu spun nimic din toate astea. Heather inspiră tremurător.

— Ideea e că mă întreb dacă nu cumva se folosește de relația noastră pentru a pretinde că totul este în regulă. Că viața ei a decurs așa cum și-a dorit. Că n-a aflat niciodată cine e și de unde se trage.

Mă întind și iau mâna lui Heather.

— Vivi a rămas atâta timp în Tărâmul Zânelor de dragul meu și al lui Taryn, spun eu. Nu voia să fie acolo. Și, în cele din urmă, a plecat numai datorită ție. Pentru că te iubea. Așadar, da, prin faptul că nu ți-a explicat situația, a ales calea mai ușoară. Categorie ar fi trebuit să-ți spună adevărul despre Tărâmul Zânelor. Și niciodată, dar niciodată, n-ar fi trebuit să folosească magie asupra ta, chiar dacă a făcut-o într-un moment de panică. Dar acum știi. Și așa zice că tu trebuie să hotărăști dacă poți s-o ierți.

Dă să spună ceva, apoi se stăpânește.

— Tu ai ierta-o? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu știu, spun eu, privindu-mi genunchii. Zilele astea nu prea sunt o persoană iertătoare.

Heather se ridică în picioare.
— Bun. Te-ai odihnit. Acum ridică-te. Trebuie să intri și să faci o baie în Neosporin*. Probabil c-ar fi bine să mergi la doctor, dar știu ce-o să zici în privința asta.

— Ai dreptate, spun eu. În toate privințele. Fără medici. Mă întorc pe o parte ca să încerc să mă ridic în picioare și când Heather se apropie ca să mă ajute, îi dau voie. Ajung chiar să mă sprijin de ea și împreună mergem împiedicat spre ușă. Am renunțat la mândrie. După cum mi-a spus Bryern, acum nu mai sunt cineva special.

Eu și Heather traversăm bucătăria, trecând pe lângă masa cu castronul de cereale al lui Oak, care încă e plin pe jumătate cu lapte roz. Două căni de cafea goale sunt așezate lângă o cutie de Froot Loops**. Sesizez numărul cănilor înainte ca creierul meu să atribuie o semnificație aceluia detaliu. Tocmai când Heather mă conduce în camera de zi, îmi dau seama că avem un musafir.

Vivi stă pe canapea. Se luminează la față când o vede pe Heather. Se uită la ea ca cineva care tocmai ar fi furat harpa glăsuitoare și magnifică a unui uriaș și care știe că vor fi consecințe, dar nu reușește să le dea importanță. Privirea mea trece la persoana de lângă ea, așezată într-o postură elegantă și îmbrăcată cu o rochie simandicoasă ca pentru curtea din Elfhame, croită din borangic și fibre de sticlă. Sora mea germană, Taryn.

* Marcă de unguent dezinfectant (n.t.).

** Marcă de cereale colorate, cu gust de fructe (n.t.).

Capitolul 4

Adrenalina îmi inundă trupul, în ciuda rigidității mușchilor, a durerii și a vânătăilor. Îmi vine s-o iau pe Taryn de gât și să strâng până când îmi sare capul.

Vivi se ridică în picioare, poate din cauza privirii mele uci-gașe, dar probabil pentru că Heather e chiar lângă mine.

— Tu, îmi spun surorii mele gemene. Afară.

— Stai, spune Taryn, ridicându-se și ea. Te rog.

Acum suntem toate în picioare și ne privim una pe alta în camera de zi mică de parcă ne-am pregăti să ne luăm la bătaie.

— Nu vreau să aud nimic din gura ta mincinoasă.

Mă bucur că am o țintă pentru toate sentimentele pe care le-au răscolit Grima Mog și Heather. O țintă care o merită.

— Ieși afară, altfel te dau eu afară.

— E apartamentul lui Vivi, mi-o întoarce Taryn.

— E apartamentul *meu*, ne amintește Heather. Și ești rănită, Jude.

— Nu-mi pasă! Și dacă vrei să rămâni aici, atunci plec eu!

Cu asta, mă întorc și mă silesc să merg înapoi la ușă și să cobor treptele.

Ușa cu plasă se izbește zgomotos. Apoi Taryn aleargă înaintea mea, cu rochia fluturându-i în adierea dimineții. Dacă n-aș ști cum arată o prințesă adevărată a Tărâmului Zânelor, poate că aș zice că arată așa. Preț de o clipă, mi se pare imposibil că suntem rude, darămite identice.

— Ce-ai pățit? întrebă ea. Arăți de parcă ai fost într-o încăierare.

Nu vorbesc. Doar merg în continuare. Nici măcar nu știu exact unde mă duc, lentă și țeapănă și cuprinsă de dureri cum sunt. Poate la Bryern. O să-mi găsească un loc în care să mă pot refugia, chiar dacă n-o să-mi convină prețul mai târziu. Și să locuiesc cu Grima Mog ar fi mai bine decât să rămân aici.

— Am nevoie de ajutorul tău, spune Taryn.

— Nu, spun eu. Nu. Categoriec nu. Niciodată. Dacă pentru asta ai venit, acum ai răspunsul meu și poți pleca.

— Jude, ascultă-mă puțin.

Pășește în fața mea, silindu-mă s-o privesc. Ridic ochii și apoi încep să ocolesc fustele înfoiate ale rochiei ei.

— Repet: nu, spun eu. Nu, nu te ajut. Nu, nu stau să-mi explici de ce ar trebui s-o fac. Chiar e un cuvânt magic: *nu*. Tu spui ce porcării vrei și eu spun nu, pur și simplu.

— Locke e mort, izbucnește ea.

Mă răsucesc pe loc. Deasupra noastră, cerul e luminos și albastru și senin. Păsările își cântă una alteia în copacii din apropiere. În depărtare se aude zgomot de construcții și de trafic rutier. În momentul ăsta, juxtapunerea faptului că mă aflu în lumea muritorilor și a veștii legate de moartea unei ființe nemuritoare – pe care am cunoscut-o, cu care m-am sărutat – îmi dă o senzație rară de halucinație.

— E mort?

Pare imposibil, chiar și după toate pe care le-am văzut.

— Ești sigură?

În noaptea dinaintea nunții sale, Locke și prietenii săi au încercat să mă vâneze pe cai ca o haită de câini fugărind o vulpe. I-am promis că i-o voi plăti. Dacă a murit, n-o s-o mai pot face niciodată.

Nici nu va mai putea vreodată să organizeze vreo petrecere cu scopul de a-l umili pe Cardan. Nu va mai râde cu Nicasia și

nici nu ne va mai întoarce vreodată pe mine și pe Taryn una împotriva celeilalte. Poate că ar trebui să simt ușurare, după toate problemele pe care le-a provocat. Dar, spre surprinderea mea, sunt îndurerată.

Taryn trage aer în piept, de parcă s-ar pregăti pentru un moment dificil.

— E mort pentru că l-am omorât eu.

Clatin din cap, de parcă asta m-ar ajuta să înțeleg ce-mi spune.

— *Poftim?*

Mai mult ca orice altceva, pare rușinată, de parcă mi-ar mărturisi vreun accident stupid, și nu că *l-a ucis pe soțul ei*. Îmi amintesc cu jenă de Madoc, cum stătea cu o expresie surprinsă în mijlocul a trei copii care urlau, imediat după ce le-a spintecat părinții. De parcă n-ar fi vrut să se ajungă chiar atât de departe. Mă întreb dacă așa se simte și Taryn.

Știam că la maturitate am ajuns să semăn cu Madoc mai mult decât aș fi vrut, dar niciodată nu mi-am închipuit c-ar putea să fie vreo asemănare între ei doi.

— Și am nevoie să joci teatru, să joci rolul meu, încheie ea, fără nicio teamă, se pare, că ar fi de prost-gust să propună același șiretlic care i-a permis lui Madoc să plece cu jumătate din armata lui Cardan, exact același șiretlic care m-a silit să încuviințez planul din cauza căruia am fost exilată. Numai pentru câteva ore.

— De ce? spun eu deodată și apoi îmi dau seama că nu m-am exprimat clar. Nu mă refer la jocul de teatru. Vreau să spun: *De ce l-ai omorât?*

Inspiră adânc, apoi privește în spate, la apartament.

— Vino înăuntru și o să-ți spun. O să-ți povestesc totul. Te rog, Jude.

Mă uit spre apartament și recunosc fără tragere de inimă că n-am unde să mă duc în altă parte. Nu vreau să merg la

Bryern. Vreau să mă întorc și să mă odihnesc în propriul meu pat. Și, în ciuda epuizării mele, nu neg că ideea de a mă întoarce pe furiș în Elfhame în rolul lui Taryn mi se pare tulburător de atrăgătoare. Numai la gândul că aș fi acolo, că l-aș vedea pe Cardan, inima mea își iutește bătăile.

Măcar nimeni nu-mi cunoaște gândurile. Așa stupide cum sunt, rămân doar ale mele.

Înăuntru, Heather și Vivi stau într-un colț al bucătăriei, aproape de ibricul cu cafea, și poartă o discuție aprinsă pe care nu vreau s-o întrerup. Măcar în sfârșit își vorbesc. E și asta un lucru bun. Mă îndrept spre camera lui Oak, unde puținele haine pe care le mai am sunt îndesate în sertarul de jos al scrinului. Taryn vine după mine încruntată.

— O să fac un duș, îi spun eu. Și o să întind niște unguent pe mine. Tu o să-mi faci ceai magic, cu puteri tămăduitoare, din coada-șoricelului din bucătărie. Apoi o să fiu gata să-ți ascult mărturisirea.

— Lasă-mă să te ajut să te dezbraci, spune Taryn, scuturând exasperată din cap când dau să mă împotrivesc. Nu ai paj.

— Și nici vreo armură pe care să mi-o lustruiască, spun eu, dar nu mă opun când îmi ridică tricoul peste brațele cuprinse de durere.

S-a întărit de la sânge și mă strâmb când îl desprinde de pe pielea mea. Abia acum îmi cercetez tăieturile, proaspete și roșii și umflate. Îmi trece prin gând că poate Grima Mog nu-și păstrează cuțitul atât de curat pe cât aș fi vrut.

Taryn pornește dușul, potrivește robinetele și apoi mă ajută să pășesc peste marginea căzii, sub jetul de apă din ce în ce mai caldă. De vreme ce suntem surori, ne-am văzut dezbrăcate de o mie de ori de-a lungul anilor, dar, când privirea ei ajunge la cicatricea urâtă de pe piciorul meu, îmi amintesc că n-a mai văzut-o până acum.

— Vivi mi-a spus ceva, spune Taryn încet. Despre noaptea dinaintea nunții mele. Ai întârziat și, când ai venit, erai tăcută și palidă. Bolnavă. M-am temut că erai așa pentru că încă îl iubeai, dar Vivi insistă că nu-i adevărat. Spune că ai fost rănită.

Încuviințez din cap.

— Țin minte noaptea aia.

— Locke... a făcut ceva?

Acum nu se uită în ochii mei. Privește plăcile de faianță, apoi un desen înrămat în care Oak a ilustrat-o pe Heather, cu brunul pielii, trasat cu creion, pierzându-se în rozul din păr.

Iau gelul de duș pe care Vivi îl cumpără de la magazinul cu produse organice, cel care, chipurile, ar trebui să aibă efect antibacterian în mod natural, și-l întind abundant peste sângele uscat. Miroase a înălbitor și mă ustură în draci.

— Adică dacă a încercat să mă omoare?

Taryn încuviințează din cap. Îi surprind privirea. Deja știe răspunsul.

— De ce nu mi-ai spus nimic? De ce m-ai lăsat să mă mărit cu el? mă întreabă ea supărată.

— N-am știut, recunosc eu. N-am aflat că Locke a condus trupa care m-a hăituit decât atunci când te-am văzut purtând cerceii pe care-i pierdusem în noaptea aia. Și apoi am fost răpită de Marea de Jos. Și la scurt timp după ce m-am întors m-ai trădat, așa că mi-am zis că nu mai avea importanță.

Taryn se încruntă și e limpede că e ruptă între imboldul de a se certa cu mine și efortul de a tăcea, ca să mă atragă de partea ei. După un moment, învinge dorința de ceartă. Doar suntem gemene.

— N-am făcut decât să ascult de tata! N-am crezut că ar avea importanță. Aveai atâta putere și nu te foloseai de ea. Dar niciodată n-am vrut să te rănesc.

— Cred că prefer să fiu fugărită prin pădure de Locke și de gașca lui decât să mă înjunghii tu pe la spate. Din nou.

Văd cum încearcă să se stăpânească, să nu mai spună nimic, cum inspiră și-și mușcă limba.

— Îmi pare rău, spune ea și iese din baie, lăsându-mă să termin dușul de una singură.

* * * *

Când ies din baie descopăr că Heather a plecat, iar Taryn a scotocit prin frigider și a organizat un fel de ceai cu atmosferă încordată, folosindu-se de resturile noastre. În mijlocul mesei e așezat un ceainic mare, alături de un vas mai mic cu coada-șoricelului. A scos și ultima noastră jumătate de pachet cu biscuiți cu ghimbir și i-a aranjat pe o tavă. Pâinea noastră s-a transformat în două feluri de sandviciuri: cu șuncă și țelină, cu unt de arahide și Cheerios.

Vivi pregătește un ibric cu cafea și o urmărește pe Taryn cu o privire îngrijorată. Îmi torn o cană de ceai tămăduitor și o dau pe gât, apoi îmi torn încă una. Spălată, bandajată și îmbrăcată cu haine noi, am mintea mult mai clară și sunt gata să înfrunt vestea că Locke a murit și că sora mea geamănă l-a ucis.

Iau un sandvici cu șuncă și mușc din el. Țelina e crocantă și cam ciudată, dar nu-i rea. Brusc, îmi dau seama cât de foame îmi e. Îndes restul de sandvici în gură și-mi pun încă două pe o farfurie.

Taryn își frânge mâinile, își lipește palmele între ele și apoi le așază în poală.

— Mi-am pierdut controlul, spune ea.

Nici eu, nici Vivi nu spunem nimic. Încerc să-mi mestec țelina cu mai puțin zgomot.

— Mi-a promis că mă va iubi până la moarte, dar iubirea nu m-a protejat de cruzimea lui. M-a avertizat că zânele nu iubesc așa cum iubim noi. Am înțeles abia când m-a lăsat singură în conacul lui mare și oribil săptămâni în șir. Am cultivat trandafiri hibridi în grădină și am comandat draperii noi și am organizat petreceri de luni întregi pentru prietenii lui. N-a contat. Uneori am fost dezvățată, alteori castă. I-am oferit *totul*. Dar el a spus că toată povestea din mine s-a risipit.

Ridic din sprâncene. A fost o replică groaznică din partea lui, dar nu mă așteptam ca acelea să fie chiar ultimele lui cuvinte.

— Aș spune că i-ai arătat tu poveste.

Vivi izbucnește deodată în râs și apoi se uită urât la mine, pentru că am făcut-o să râdă.

Genele lui Taryn sclipesc de lacrimi înăbușite.

— Așa se pare, spune ea pe un ton sec. Am încercat să-i explic că lucrurile trebuiau să se schimbe – *trebuiau neapărat* –, dar el s-a purtat de parcă aș fi fost ridicolă. A tot *dat din gură*, de parcă ar fi putut să mă convingă să-mi alung propriile sentimente. Pe birou era un cuțit de scrisori cu nestemate și – mai ții minte toate lecțiile alea pe care ni le-a dat Madoc? Înainte să mă dezmeticesc, vârful a ajuns în gâtul lui Locke. Și apoi, în sfârșit, a tăcut, dar, când l-am scos, a ieșit atât de mult sânge...

— Adică n-ai vrut să-l omori? întreabă Vivi.

Taryn nu răspunde.

Știu cum e să ții lucrurile în tine prea mult timp, până când erup. Știu și cum e să înfigi cuțitul în cineva.

— E în ordine, spun eu, deși nu sunt convinsă.

Se întoarce spre mine.

— Credeam că nu semănăm deloc, eu și cu tine. Dar se pare că suntem exact la fel.

Nu cred că i se pare un lucru bun.

— Unde e trupul lui acum? întreb eu, încercând să mă con-

centrez asupra problemelor practice. Trebuie să ne descotroșim de el și...

Taryn clatină din cap.

— Trupul lui deja a fost descoperit.

— Cum anume? Ce ai făcut?

Înainte m-am enervat că a venit să-mi ceară ajutorul, dar acum mă enervez că nu a venit mai devreme, când încă aș fi putut să fac ceva.

— I-am târât trupul până la valuri. Am crezut că refluxul avea să-l poarte departe, dar apele doar l-au adus la mal în altă parte. Măcar... ăăă... măcar a fost mestecat în parte. A fost mai greu pentru ei să afle cum a murit.

Se uită la mine neajutorată, ca și când nici acum nu i-ar veni să creadă că toate astea i se întâmplă ei.

— Nu sunt o persoană rea.

Sorb din ceaiul meu din coada-șoricelului.

— N-am spus că ai fi.

— Va fi o anchetă, spune Taryn în continuare. Mă vor ferma și-mi vor pune întrebări. Nu voi putea să mint. Dar, dacă ai răspunde tu în locul meu, ai putea să spui cu sinceritate că nu l-ai ucis.

— Jude e exilată, spune Vivi. Alungată până când o să primească iertare din partea coroanei sau mai știu eu ce aroganță de genul ăsta. Dacă o prind, o s-o omoare.

— E vorba numai de câteva ore, spune Taryn, uitându-se când la una, când la cealaltă. Și nu va ști nimeni. Te rog.

Vivi oftează.

— E prea riscant.

Nu spun nimic, ceea ce probabil o face să creadă că mă gândesc la propunere.

— Vrei să te duci, nu-i așa? Întreabă Vivi, țintindu-mă cu o privire ageră. Cauți motive să te întorci. Dar, după ce o să te farmece, o să te întrebe cum te cheamă. Sau o să pună vreo

altă întrebare care o să le trezească bănuieli în momentul în care n-o să răspunzi așa cum ar face-o Taryn. Și atunci o să dai de naiba.

Clatin din cap.

— Mi-a fost dăruit un geas. Mă protejează de farmece.

Nu-mi place deloc cât de mult mă entuziasmează gândul de a mă întoarce în Elfhame, cât de mult tânjesc după încă o mușcătură din merele-veșnice, după încă o șansă să obțin puterea, încă o șansă să-l obțin pe el. Poate că există și o cale de a ocoli exilul, numai de-aș găsi-o.

Taryn se încruntă.

— Un geas? De ce?

Vivi mă privește încruntată.

— Spune-i. Spune-i ce ai făcut de fapt. Spune-i ce ești și de ce nu te poți întoarce acolo.

Se observă ceva pe chipul lui Taryn, ceva care aduce puțin a frică. Madoc trebuie să-i fi explicat că am obținut o promisiune de supunere de la Cardan – altfel, de unde ar fi știut ea să-i poruncească să dezlege jumătate din armată de jurămintele? De când m-am întors în lumea muritorilor, am avut mult timp să mă gândesc la cele întâmplare între noi. Sunt sigură că Taryn s-a supărat pe mine că nu i-am spus despre puterea pe care o aveam asupra lui Cardan. Sunt sigură că Taryn s-a supărat și mai tare când m-am prefăcut că nu puteam să-l conving pe Cardan să-l demită pe Locke din funcția de Maestru de Ceremonii, când, de fapt, aș fi putut să i-o poruncesc. Dar a avut și multe alte motive să-l ajute pe Madoc. În fond, el e și tatăl nostru. Poate că și-a dorit să participe la marele joc. Poate că s-a gândit la toate lucrurile pe care el le-ar fi putut face pentru ea dacă ar fi urcat pe tron.

— Ar fi trebuit să-ți spun totul, despre Dain și despre Curtea Umbrelor și... încep eu, dar Vivi mă întrerupe.

— Sari peste asta, spune ea. Treci la subiect. *Spune-i ce ești.*

— Am auzit de Curtea Umbrelor, spune Taryn încet. Sunt spioni. Vrei să spui că ești spioană?

Clatin din cap, pentru că în sfârșit am înțeles ce vrea Vivi să explic. Vrea să spun că m-am căsătorit cu Cardan și că, efectiv, m-a făcut Înalta Regină a Regatului Elfhame. Dar nu pot. Chiar și numai gândindu-mă la asta mă cuprinde un fior de rușine, pentru că mi-am închipuit că nu mă va înșela. Nu cred că aș putea să explic toate astea fără să par o proastă și nu sunt pregătită să mă arăt atât de vulnerabilă față de Taryn.

Trebuie să pun capăt acestei discuții, așa că spun singurul lucru care știu că le va distra atenția amândurora, din motive foarte diferite.

— Am decis să iau locul lui Taryn în anchetă. O să mă întorc într-o zi, două, și atunci o să-i explic totul. Promit.

— Nu puteți să rămâneți amândouă în lumea muritorilor, pur și simplu? Întreabă Vivi. Dă-l încolo de Tărâm. La naiba cu toate! Putem să găsim o casă mai mare.

— Chiar dacă Taryn rămâne cu noi, ar fi mai bine să nu fugă de ancheta Înaltului Rege, spun eu. Și aș putea să aduc înapoi chestii pe care să le amanetăm pentru bani frumoși. Trebuie să avem cu ce plăti casa aia mai mare.

Vivi îmi aruncă o privire exasperată.

— Putem să renunțăm la apartament și la joaca de-a muritoarele oricând. Am venit aici de dragul lui Heather. Dacă rămânem doar noi, putem să punem stăpânire pe unul dintre depozitele abandonate de la malul apei și să-l vrăjim în așa fel încât să nu intre nimeni niciodată. Putem să furăm toți banii de care avem nevoie, indiferent pentru ce. Nu trebuie decât să-mi zici, Jude.

Scot din haină cei 500 de dolari pentru care m-am luptat și-i pun pe masă.

— Bryern o să treacă pe aici cu cealaltă jumătate azi, mai târziu. Din moment ce încă ne jucăm de-a muritoarele. Și din

HOLLY BLACK

moment ce se pare că Heather încă e în peisaj. Acum o să trag un pui de somn. După ce mă trezesc, o să merg în Tărâmul Zânelor.

Taryn privește banii de pe masă ușor derutată.

— Dacă aveți nevoie de...

— Dacă te prind, o să fii executată, Jude, îmi amintește Vivi, întrerupând orice ofertă s-o fi pregătit Taryn să facă.

Mă bucur. E adevărat că sunt dispusă să fac asta, dar în niciun caz nu înseamnă că am iertat-o. Sau că acum am fi apropiate. Și nu vreau să se poarte de parcă ar fi așa.

— Atunci n-o să-i las să mă prindă, le spun amândurora.

Capitolul 5

De vreme ce Oak e la școală, mă cuibăresc în patul lui. La câte răni am, somnul mă cuprinde repede și mă cufundă în întuneric.

Și în vise.

Sunt la lecții în crângul de la palat, așezată în umbrele lungi ale după-amiezii târzii. Luna deja a răsărit, o semilună colțuroasă pe cerul albastru și senin. Desenez o hartă a cerului din memorie, cu o cerneală roșu-închis, care pătează hârtia. Descopăr că e sânge. Îmi înmoi pana într-o călimară plină cu sânge.

În altă parte a crângului îl văd pe Cardan, așezat alături de tovarășii lui obișnuiți. Valerian și Locke arată ciudat: hainele lor sunt mâncate de molii, pielea lor e palidă și, acolo unde ar fi trebuit să aibă ochii, se văd numai pete ca de cerneală. Nicasia nu pare să observe. Părul ei de culoarea mării îi atârână pe spate în cârlionți bogăți; buzele ei sunt răsucite într-un rânjet batjocoritor, de parcă n-ar fi nimic în neregulă. Cardan poartă o coroană pătate de sânge, înclinată într-o parte, și trășăturile ascuțite ale feței sale sunt tulburător de frumoase, ca întotdeauna.

— Îți amintești ce am spus înainte de a muri? îmi strigă Valerian pe tonul lui zeflemitor. *Te blestem. De trei ori te blestem. După cum m-ai ucis pe mine, fie ca mâinile tale să fie veșnic pătate de sânge. Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăș. Fie*

ca... Și atunci am murit, fără să apuc să spun restul. Ai vrea să-l auzi acum? Fie ca viața ta să fie scurtă și umbrită de durere și, când vei muri, fie ca nimeni să nu te jelească.

Mă cutremur.

— Mda, ultima parte chiar ar fi dat lovitura.

Cardan vine la mine, călcând pe harta mea stelară, răsturnând călimara cu ghetetele sale bătute cu argint, împrăștiind sângele pe hârtie, acoperindu-mi însemnele.

— Vino cu mine, spune el poruncitor.

— Știam că-ți place de ea, spune Locke. De aceea a trebuit să o am înaintea ta. Îți amintești petrecerea din grădina mea cu labirint de gard viu? Cum am sărutat-o în timp ce tu priveai?

— Îmi amintesc că mâinile tale erau pe trupul ei, dar că ochii ei erau asupra mea, îi răspunde Cardan.

— Nu-i adevărat! insist eu, dar mi-l amintesc pe Cardan întins pe o pătură, împreună cu o zână cu părul ca din narcise.

Ea și-a lipit buzele de marginea ghetei sale și o altă fată l-a sărutat pe gât. Privirea lui s-a întors spre mine când una dintre ele a început să-l sărute pe gură. Ochii lui erau aprinși ca tăciunii și umezi ca smoala.

Amintirea revine odată cu palma lui Locke alunecându-mi pe spate, cu fierbințeala din obrazii mei și cu senzația că pielea era prea strânsă pe trupul meu, că toate acestea erau co-vârșitoare.

— Vino cu mine, spune Cardan din nou, luându-mă de lângă harta cerului îmbibată în sânge și de lângă ceilalți elevi ocupați cu lecțiile. Sunt prinț al Tărâmului Zânelor. Trebuie să faci ce-ți spun.

Mă conduce la umbra cu picățele a unui stejar, apoi mă ridică și mă așază pe o ramură scundă. Mă ține cu mâinile de talie și se apropie, pășind între coapsele mele.

— Nu e mai bine așa? spune el, uitându-se în sus la mine.

Nu știu exact la ce se referă, dar încuviințez din cap.
— Ești atât de frumoasă.
Începe să-și plimbe degetele în cercuri pe brațele mele,
apoi coboară mâinile de o parte și de alta a taliei.

— Atât de frumoasă.
O spune încet, iar eu fac greșeala de a privi în ochii lui negri și la buzele lui arcuite jucăuș.

— Dar frumusețea ta va păli, spune el în continuare, pe același ton dulce, vorbindu-mi ca un iubit.

Palmele lui se opresc și stomacul mi se strânge, în burta mea se adună fierbințeala.

— Pielea aceasta catifelată se va zbârci și se va păta. Va deveni subțire ca pânza de păianjen. Sâni aceștia se vor lăsa. Părul tău își va pierde luciul și se va subția. Dinții tăi se vor îngălbeni. Și toate care îți aparțin, toată ființa ta va putrezi și va dispărea în nimic. Nu vei mai fi nimic. Ești un nimic.

— Sunt un nimic, repet eu, simțindu-mă neputincioasă înaintea cuvintelor lui.

— Vii din nimic și în nimic te vei întoarce, îmi șoptește el, apropiindu-și buzele de gâtul meu.

Mă cuprinde o panică subită. Trebuie să plec de lângă el. Mă împing de pe marginea ramurii, dar nu ating pământul. Doar cad și cad și tot cad prin aer, prăbușindu-mă ca Alice în vizuina de iepure.

Apoi visul se schimbă. Mă aflu pe o lespede de piatră, înfășurată în stofe. Încerc să mă ridic, dar nu pot să mă mișc. Parcă aș fi o păpușă cioplită în lemn. Am ochii deschiși, dar nu pot întoarce capul, nu pot clipi, nu pot face nimic. Nu pot decât să mă holbez la același cer lipsit de nori, la aceeași semilună ca o coasă.

Madoc se ivește în viziunea mea, mă privește de sus cu ochii lui ca de pisică.

— Păcat, spune el, ca și când n-aș auzi nimic. Doar de-ar

fi încetat să lupte împotriva mea, i-aș fi dăruit tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

— Niciodată nu a fost o fată ascultătoare, spune Oriana de lângă el. Nu ca sora ei.

Și Taryn e aici și pe obrazul ei alunecă o lacrimă delicată. — Planul lor a fost dintotdeauna să permită numai uneia dintre noi să supraviețuiască. Eu am fost aceea de la început. Tu ești sora care scuipe cu broaște și șerpi. Eu sunt sora care scoate pe gură rubine și diamante.

Toți trei pleacă. Apoi lângă mine apare Vivi și-mi apasă pe umăr cu degetele ei lungi.

— Ar fi trebuit să te salvez, spune Vivi. Sarcina mea a fost mereu să te salvez.

— Următoarea înmormântare va fi a mea, șoptește Oak după o clipă.

Vocea Nicasiei ajunge la mine ca din depărtări.

— Se spune că zânele plâng la cununii și râd la înmormântări, dar nunta și înmormântarea ta mi s-au părut la fel de amuzante.

Apoi înaintea mea apare Cardan, cu un zâmbet afectuos pe chip. Când vorbește, o face într-o șoaptă conspirativă.

— Când eram copil, puneam în scenă înmormântări, ca mici spectacole de teatru. Muritorii erau deja morți, firește, sau, în orice caz, mureau înainte de final.

Auzind acestea, reușesc în sfârșit să vorbesc:

— Minți, spun eu.

— Bineînțeles că mint, mi-o întoarce el. Țasta e visul tău. Dă-mi voie să-ți arăt.

Își lipește palma caldă de obrazul meu.

— Te iubesc, Jude. Te iubesc de multă vreme. Niciodată nu voi înceta să te iubesc.

— Încetează! spun eu.

Atunci deasupra mea se înalță Locke și din gura lui se revarsă apă.

— Să ne asigurăm că e moartă cu adevărat.

Un moment mai târziu, îmi înfige un cuțit în piept. Cuțitul mă străpunge iar și iar și iar.

În clipa aceea mă trezesc, cu fața udă de lacrimi și cu un țipăt în gât.

Azvârl păturile cu piciorul. Afară e întuneric. Trebuie să fi dormit toată ziua. Aprinzând lumina, inspir adânc și verific temperatura frunții. Aștept ca nervii mei zdruncinați să se liniștească. Cu cât mă gândesc mai mult la vis, cu atât sunt mai tulburată.

Ies în camera de zi, unde găsesc o cutie de pizza deschisă, așezată pe măsuța de cafea. Cineva a pus capete de păpădie alături de salam pe câteva dintre felii. Oak încearcă să-i explice lui Taryn jocul *Rocket League*.

Amândoi se întorc spre mine cu priviri îngrijorate.

— Bună, îi spun surorii mele. Pot să vorbesc cu tine?

— Sigur, spune Taryn, ridicându-se de pe canapea.

Mă întorc în dormitorul lui Oak și mă așez pe marginea patului.

— Trebuie să știi dacă ai venit aici pentru că ți s-a spus să vii, spun eu. Trebuie să știi dacă e o capcană pregătită de Înalțul Rege ca să mă ademenească să încalc condițiile exilului meu.

Taryn pare surprinsă, dar, spre meritul ei, nu mă întrebă de ce mi-au trecut prin minte asemenea idei. Una dintre mâinile ei se duce la burtă și-și răsfirea degetele.

— Nu, spune ea. Dar nu ți-am spus totul.

Aștept, pentru că nu-mi dau seama exact la ce se referă.

— M-am tot gândit la mama, spune ea în cele din urmă. Mereu am crezut că a plecat din Elfhame pentru că se îndrăgostise de tatăl nostru muritor, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Nu înțeleg, spun eu.

— Sunt gravidă, spune ea aproape în șoaptă.

De secole, muritorii sunt apreciați pentru puterea lor de a naște copii de zână. Sângele nostru e mai iute decât al zănelor. Femeile-zână ar fi norocoase dacă ar reuși să nască un singur copil în toată viața lor lungă. Cele mai multe nu vor naște niciodată. Dar nevestele muritoare sunt altceva. Știam toate astea, și totuși nu mi-am închipuit niciodată că Taryn și Locke ar putea avea un copil.

— Uau, spun eu și privirea mi se îndreaptă spre mâna cu care își acoperă protectiv burta.

— Nimeni n-ar trebui să aibă o copilărie așa cum am avut noi, spune ea.

Oare își imaginase cum ar fi să crească un copil în casa aia, în vreme ce Locke s-ar fi jucat cu mințile amândurora? Sau poate că și-a închipuit că, dacă ar pleca, Locke ar putea s-o vâneze, așa cum Madoc a vânat-o pe mama noastră? Nu știu sigur. Și nici nu sunt sigură că aș face bine să insist asupra subiectului. Acum, când sunt mai odihnită, observ la ea semnele epuizării care mi-au scăpat înainte. Ochii înroșiți. O oarecare ascuțime a trăsăturilor feței care indică faptul că a uitat să mai mănânce.

Îmi dau seama că a venit la noi pentru că nu are la cine altcineva să meargă – și trebuie să fi crezut că e foarte posibil să n-o ajut.

— El știa? întreb în cele din urmă.

— Da, spune ea și tace, ca și când și-ar aminti conversația dintre ei.

Și poate și crima.

— Dar n-am mai spus nimănui altcuiva. Numai ție. Și când i-am spus lui Locke... ei bine, știi deja ce s-a întâmplat.

Nu știu cum să-i răspund, dar când face un gest neajutorat spre mine, o iau în brațe și îmi las capul pe umărul ei. Îmi dau seama că sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spun

HOLLY BLACK

și multe lucruri pe care ar fi trebuit să mi le spună și ea. Îmi dau seama că nu am fost bune una cu cealaltă. Știu că m-a rănit, mai mult decât și-ar putea închipui. Dar, cu toate astea, rămâne sora mea. Sora mea văduvă și ucigașă, care așteaptă un copil.

O oră mai târziu am bagajele făcute și sunt gata de plecare. Taryn m-a instruit cu privire la viața ei de zi cu zi, despre zânele cu care stă de vorbă în mod regulat, despre gestionarea moșiei lui Locke. Mi-a dat o pereche de mănuși cu care să ascund faptul că-mi lipsește un deget. A dezbrăcat rochia sa elegantă, din borangic și fibre de sticlă. Acum eu sunt îmbrăcată cu ea, cu părul aranjat cât de cât asemănător cu al ei, în timp ce ea poartă puloverul și colanții mei negri.

— Îți mulțumesc, spune ea, cuvinte pe care zânele nu le pronunță niciodată.

Mulțumirile sunt considerate nepoliticoase, ele trivializează dansul complicat al datoriilor și răsplăților. Dar nu la asta se referă muritorii când își mulțumesc unul altuia. Nu se referă deloc la asta.

Totuși nu dau atenție cuvintelor ei.

— Nicio problemă.

Oak vine să-l iau în brațe, deși, la vârsta de opt ani, e numai trup și membre lungane, de băiat.

— Strânsoare, spune el, ceea ce înseamnă că sare și-și înfășoară brațele în jurul gâtului tău, aproape strangulându-te.

Mă las îmbrățișată și, la rândul meu, îl strâng la piept cu putere, până îl las aproape fără suflare.

Îl așez jos și scot inelul cu rubin – cel pe care Cardan mi l-a furat și apoi mi l-a dat înapoi cu ocazia schimbului nostru de jurăminte. Și pe care în mod cert nu trebuie să-l am la mine când voi juca rolul lui Taryn.

— Ai vrea să ai grijă de el? Numai până când mă întorc.

— Așa o să fac, spune Oak cu un aer solemn. Întoarce-te cât mai repede. O să-mi fie dor de tine.

Generozitatea lui mă surprinde, mai ales în urma ultimei noastre întâlniri.

— Cât de repede pot, îi promit eu, sărutându-l pe frunte.

Apoi mă duc în bucătărie. Vivi mă așteaptă. Ieșim împreună afară, pe iarbă, unde a cultivat un strat mic de rugină.

Taryn vine după noi, trăgând de mânecile puloverului cu care e îmbrăcată.

— Ești sigură că vrei s-o faci? întrebă Vivi, smulgând o tulpină din rădăcini.

O privesc așa cum stă, ascunsă de umbre, cu părul luminat de lampa stradală. De obicei, arată castaniu, cum e al meu, dar, în lumina potrivită, e străbătut de șuvițe de aur care aproape că bat spre verde.

Vivi n-a tânjit niciodată după Tărâmul Zânelor, așa cum am tânjit eu. Cum s-o facă, din moment ce ea îl poartă cu sine oriunde s-ar duce?

— Știi bine că sunt sigură, spun eu. Acum ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu Heather?

Clatină din cap.

— Dacă vrei să afli, rămâi în viață.

Apoi suflă asupra ruginii.

— Răsari, fugarule, și poart-o pe sora mea acolo unde poruncește.

Când lujerul înflorit atinge pământul, deja se transformă într-un ponei galben costeliv, cu ochi ca de smarald și coama din frunze delicate.

Adulmecă aerul și lovește în pământ cu copitele, aproape la fel de nerăbdător să-și ia zborul ca și mine.

* * * *

Moșia lui Locke a rămas așa cum mi-o aminteam – turnuri înalte și dale acoperite cu mușchi și perdele groase de caprifoi și iederă. Un labirint din gard viu străbate terenul cu modele ametoare. Tot locul arată ca scos dintr-un basm, de tipul celor în care dragostea e simplă și nu provoacă niciodată durere.

Noaptea, lumea oamenilor arată de parcă ar fi plină de stele căzute. Cuvintele îmi răsar subit în minte, spuse de Locke când am fost împreună în vârful celui mai înalt turn al său.

Îndemn armăsarul din rugină să aterizeze și descalec din spinarea lui, lăsându-l să răscolească pământul cu copitele în timp ce pornesc spre porțile mari din față. La apropierea mea, se dau încet în lături. Imediat dincolo de ele așteaptă doi servitori cu pielea ca de ciupercă, atât de palidă încât venele lor sunt vizibile, dându-le înfățișarea unei perechi asortate de statui vechi din marmură. De umerii lor atârnă aripi mici și pudrate. În timp ce mă apropiu, mă privesc cu ochii lor reci, ca niște stropi de cerneală, amintindu-mi într-o singură clipă de inumanitatea zânelor.

Inspir adânc și mă îndrept de spate, ajungând la înălțimea mea maximă. Apoi pășesc înăuntru.

— Bine ați revenit, Doamna mea, spune femeia.

Taryn mi-a spus că sunt frate și soră. Nera și Neve. Fuseseră datori tatălui lui Locke, dar au rămas în urmă când acesta a plecat, pentru a-și plăti ce mai rămăsese din datorie servindu-l pe fiul lui. Înainte se furișau nevăzuți de colo-colo, însă Taryn le-a interzis să se mai poarte așa când s-a mutat aici.

În lumea muritorilor, m-am obișnuit să le mulțumesc celor din jur pentru mici servicii și acum trebuie să fac un efort ca să-mi stăpânesc cuvintele.

— E o bucurie să fiu iarăși acasă, spun eu în schimb și trece pe lângă ei cu pași mari, intrând în sală.

E altfel decât o știam. Înainte, camerele erau goale în mare parte și puțina mobilă era veche și greoaie, cu tapițeria roasă de vreme. Masa lungă era neacoperită, la fel și podelele. Acum nu mai e așa.

Perne și covoare, pocaluri și tăvi și carafe umplute pe jumătate acoperă toate suprafețele – și toate stârnesc o vijelie de culori: purpuriu și ocru, albastrul păunilor și verdele sticlei auriu și movul goldanelor. Cuvertura unui divan e mănjită cu un praf auriu și fin, lăsat, poate, de vreun musafiri primit recent. Mă încrunt prea multă vreme, îmi zăresc oglindirea într-o urnă de argint lustruit.

Servitorii sunt cu ochii pe mine și nu am niciun motiv să contemp lu încăperile cu care se presupune că sunt obișnuită. Așa că încerc să-mi relaxez chipul. Să ascund faptul că încerc să descifrez aspectele din viața lui Taryn despre care nu mi-a vorbit.

Ea a decorat camerele astea, sunt convinsă. Patul ei din conacul fortificat al lui Madoc a fost mereu încărcat cu perne de culori vii. Ține la lucrurile frumoase. Și totuși nu pot să nu observ că locul ăsta a fost pregătit pentru chefuri monstruoase, pentru decadentă. Mi-a vorbit despre petrecerile de luni întregi pe care le-a organizat, dar abia acum mi-o închipui întinsă pe perne, beată, râzând și poate sărutându-se cu alții. Poate făcând mai mult decât să se sărute.

Sora mea, geamăna mea, a fost întotdeauna mai curând ciocârlie decât mierlă, mai degrabă timidă decât senzuală. Sau, în orice caz, așa am crezut. În vreme ce eu am pășit pe

calea pumnalelor și otrăvurilor, ea a pășit pe cea a patimilor, cu nimic mai puțin periculoasă.

Mă întorc spre scări și nu mai sunt convinsă că-mi va reuși jocul. Repet ceea ce știu, mă gândesc la explicația pe care am născocit-o eu și Taryn privind ultima dată când l-am văzut pe Locke. Voi spune că a avut de gând să se vadă cu o selkă cu care avea o aventură amoroasă. În definitiv, e plauzibil. Iar Marea de Jos a intrat în conflict cu uscatul cu atât de puțin timp în urmă, încât sper ca zânele să se poziționeze împotriva lor.

— Veți lua cina în sala mare? întreabă Neve, venind în urma mea.

— Aș prefera să fie adusă o tavă în odaia mea, spun eu, pentru că nu vreau să mănânc singură la masa aia lungă și să fiu servită într-o tăcere bătătoare la ochi.

Urc la etaj, destul de sigură că-mi voi aminti drumul. Deschid o ușă trepidând. Preț de o clipă, mi se pare că mă aflu unde nu trebuie, dar adevărul e că odaia lui Locke s-a schimbat și ea. Patul e înconjurat de draperii brodate cu vulpi la pândă printre copaci înalți. În fața patului se află un divan scund, pe care sunt împrăștiate câteva rochii, și un birou mic, încărcat cu hârtii și instrumente de scris.

Mă duc în camera cu haine a lui Taryn și inspectez rochiile ei - o colecție de culori mai puțin țipătoare decât cele pe care le-a ales pentru mobilier, dar la fel de frumoase. Aleg o rochie fără brâu și, peste ea, o mantie groasă din satin, apoi dezbrac rochia ei din borangic și sticlă.

Țesătura unduiește pe pielea mea. Mă duc la oglinda din dormitorul ei și mă pieptăn. Mă privesc îndelung, încercând să văd ce ar putea să mă dea de gol. Sunt mai musculoasă, dar hainele ascund aspectul ăsta. Părul meu e mai scurt, dar nu cu mult. Și apoi, desigur, e temperamentul meu.

— Maiestatea Voastră, spun eu, încercând să mă imaginez revenind la Înalta Curte.

Ce ar face Taryn? Fac o reverență adâncă.

— A trecut mult vreme.

Desigur, probabil că Taryn l-a văzut destul de recent. Pentru ea n-a fost deloc multă vreme. Panica îmi bubuie în piept. La anchetă nu va trebui doar să răspund la întrebări. Va trebui să mă prefac că sunt în relații amicale cu Înaltul Rege Cardan *sub ochii lui*.

Mă privesc îndelung în oglindă, străduindu-mă să obțin expresia de deferență potrivită, străduindu-mă să nu mă încrunt.

— Maiestatea Voastră, broscui trădător ce ești.

Nu, asta n-ar merge, oricât de bine m-ar face să mă simt.

— Maiestatea Voastră, încerc din nou. Nu l-am ucis pe soțul meu, cu toate că o merita din plin.

Cineva bate la ușă și tresar.

Nera a adus o tavă mare de lemn, pe care o așază pe pat și apoi, cu o plecăciune, părăsește camera, aproape fără niciun zgomot. Pe tavă sunt așezate pâine prăjită și o marmeladă cu o aromă dulceagă și ciudată, care mă face să salivez. Durează mai mult decât ar trebui să realizez că e vorba de *fructul zânelor*. Și l-au adus de parcă pentru Taryn ar fi o nimica toată de parcă ar mânca din el în mod regulat. Se poate să i-l fi dat Locke de mâncare fără ca ea să știe? Sau a mâncat din el de bunăvoie, pentru un fel de încetoșare a simțurilor în scop creativ? Din nou, nu mai știu ce să cred.

Măcar mi-au fost aduse și un ceainic cu ceai de urzică, brânză moale și trei ouă de rață bine fierte. E o cină simplă, mai puțin ciudățenia cu fructul zânelor.

Beau ceaiul și mănânc ouăle și pâinea prăjită. Marmelada o ascund într-un șervet, pe care îl îndes tocmai în fundul șifonierului. Dacă Taryn o va găsi mucegăită în câteva săptămâni...

tămâni, ei bine, e un preț mic pentru favoarea pe care a obținut-o de la mine.

Mă uit iar printre rochii și încerc să găsesc una pentru ziua următoare. Nimic deosebit de simandicos. Se presupune că soțul meu a murit, așa că se așteaptă din partea mea să fiu tristă. Din păcate, în timp ce hainele pe care Taryn le-a comandat pentru mine erau toate negre, în dulapul ei culoarea respectivă nu se regăsește deloc. Dau la o parte mătăsuri și satin, brocart cu modele de păduri și animale privind dintre frunze, catifea brodată, de culoarea verde a salviei și de cea albastră a cerului. În cele din urmă, mă hotărâsc asupra unei rochii de culoarea bronzului-închis și o întind pe divan, alături de o pereche de mănuși de albastrul-închis al cerului din miez de noapte. Scotocesc prin cutia ei cu bijuterii și scot cerceii pe care i-am dăruit. Unul dintre ei o lună, celălalt o stea, făurite de maestrul-fierar Grimsen, fermecate astfel încât s-o facă mai frumoasă pe cea care care-i poartă.

Mă mănâncă pielea să părăsesc moșia lui Locke pe furiș și să mă întorc la Curtea Umbrelor. Nimic nu-mi doresc mai mult decât să-i vizitez pe Bombă și pe Gândac, să aflu bârfele care circulă la Curte, să stau în încăperile acelea subterane atât de familiare. Dar încăperile acelea nu mai sunt – au fost distruse de Stafie când ne-a trădat în favoarea Mării de Jos. Nu știu de unde își coordonează acum operațiunile Curtea Umbrelor.

Și nu-mi permit un asemenea risc.

Deschid fereastra, mă așez la biroul lui Taryn și sorb din ceaiul de urzici, inspirând cu nesaț aroma sărată și înțepătoare a mării, parfumul caprifoiului sălbatic și briza care vine de departe, printre brazi. Inspir adânc, simțind că m-am întors acasă, și totuși cuprinsă de dor după ea.

Capitolul 6

S-a hotărât ca ancheta să înceapă când va apărea prima stea pe cer. Sosesc la Înalta Curte îmbrăcată cu rochia de culoarea bronzului a lui Taryn, cu un șal pe umeri, cu mâinile înmănușate și cu părul adunat la spate într-un coc lejer. Inima îmi bate cumplit și sper că nimeni nu observă sudoarea care mi se adună la subraț din cauza încordării.

În poziția de seneșal al Înaltului Rege, îmi era acordată o oarecare deferență. Deși am locuit opt ani în Elfhame fără așa ceva, m-am obișnuit cu ea foarte repede.

În postura lui Taryn, sunt urmărită cu neîncredere când îmi fac loc într-o mulțime care nu se mai dă la o parte pentru mine în mod automat. E fiica unui trădător, sora unei proscrise și suspecta în cazul uciderii soțului său. Privirile lor sunt lacome, ca și cum ar spera la un spectacol pe socoteala vinovăției și a pedepsei ei. Dar tot nu se tem de ea. Chiar și în ciuda pretinsei crime, o privesc ca pe o muritoare neajutorată.

Aș zice că e foarte bine. Cu cât pare mai slabă, cu atât vinovăția ei va părea mai puțin verosimilă.

Privirea mea evită podiumul chiar și atunci când mă apropiu de el. Prezența Înaltului Rege Cardan pare să infecteze până și aerul pe care-l respir. Într-un moment de nebunie, mă gândesc să mă întorc și să plec de aici înainte să mă vadă.

Nu știu dacă pot s-o fac.

Mă simt puțin amețită.

Nu știu dacă pot să mă uit la el fără să arăt pe chip ceea ce simt.

Inspir adânc și expir încet, amintindu-mi că nu va ști că eu sunt cea venită înaintea lui. Nu a recunoscut-o pe Taryn când s-a îmbrăcat în hainele mele și n-o să mă recunoască acum nici pe mine.

În plus, îmi spun în sinea mea, dacă n-o scoți la capăt cu povestea asta, și tu, și Taryn veți avea o grămadă de probleme.

Brusc, îmi amintesc toate motivele pentru care Vivi a spus că planul ăsta ar fi o prostie. Avea dreptate. E ridicol. Sunt exilată până când voi obține iertare din partea coroanei, cu pedeapsa morții.

Îmi vine în minte că poate Cardan a făcut vreo greșală în exprimare când a dat verdictul acela. Poate că aș putea să mă iert singură. Dar apoi îmi amintesc cum am declarat insistent că sunt Regina Tărâmului Zânelor și cum soldații au izbucnit în râs. Cardan n-a fost nevoit să nege. A fost suficient să nu spună nimic. Și, dacă mi-aș acorda iertare singură, ar fi suficient să nu spună nimic din nou.

Nu, dacă mă recunoaște, va trebui să fug și să mă ascund și să sper că pregătirea mea la Curtea Umbrelor o va întrece pe cea a gărzilor. Dar atunci Curtea va ști că Taryn e vinovată – altfel, de ce m-ar fi trimis pe mine în locul ei? Și, dacă nu reușesc să scap...

Cu mintea pierdută, îmi închipui cam ce execuție ar porunci Cardan. Poate că m-ar lega de stânci și ar lăsa marea să împlinească fapta. Nicasiei i-ar face plăcere. Dar, dacă nu-i în toane bune, mai rămân decapitățile, spânzuratul, drenarea sângelui din trup, întinderea și hăcuirea în patru, aruncarea în gura vreunei broaște de călărie...

— Taryn Duarte, spune un cavaler, punând capăt gândurilor mele sumbre.

Vorbește pe un ton rece și armura sa din argint gravat arată că aparține gărzii personale a lui Cardan.

HOLLY BLACK

— Soția lui Locke. Trebuie să stai în locul petiționarilor. Mă duc acolo, dezorientată la gândul că voi sta în locul în care îi văzusem pe atâția stând pe vremea când eram seneșal. Apoi îmi vin în fire și fac reverența adâncă a unei persoane care acceptă fără probleme să se supună voinței Înaltului Rege. Din moment ce nu pot să fac asta privindu-l în față, am grijă să privesc numai în podea.

— Taryn? întreabă Cardan, și sunetul vocii sale, familiaritatea ei, mă șochează.

Neavând alte scuze, ridic ochii și-i întâlnesc pe ai lui.

E și mai îngrozitor de frumos decât îmi aminteam. Toți sunt frumoși, când nu sunt hidoși. Asta e natura zânelor. Mințile noastre muritoare nu le pot cuprinde; memoria noastră le știrbește din putere.

Fiecare deget al lui sclipește cu câte un inel. De umerii îi atârână un pieptar din aur lustruit, gravat și incrustat cu nestemate, acoperind o cămașă albă și înfoiată. Ghetele i se curbează la degete și se înalță mult deasupra genunchilor. Coada lui e la vedere, încolăcită în jurul unui picior. Bănuiesc că a decis că nu mai e nevoie s-o ascundă. Pe capul lui, desigur, e așezată Coroana Însângerată.

Mă privește cu ochi negri, cu marginile aurii, și cu un rânjă plutind la colțurile gurii. Părul negru îi cade de o parte și de alta a feței, dezlegat și cam ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi ridicat din patul cuiva.

Nu-mi contenește uimirea la gândul că la un moment dat am avut putere asupra lui, asupra *Înaltului Rege al Tărâmului Zânelor*. Că la un moment dat am avut aroganța de a crede că voi putea păstra acea putere.

Îmi amintesc cum buzele lui au alunecat pe ale mele. Îmi amintesc cum m-a păcălit.

— Maiestatea Voastră, spun eu, pentru că trebuie să spun ceva și pentru că tot ce am exersat cu atâta stăruință începea cu cuvintele astea.

— Cunoaștem durerea ta, spune el, pe un ton enervant de regal. Nu ți-am fi deranjat doliul dacă nu s-ar fi ivit întrebări cu privire la moartea soțului tău.

— Chiar crezi că e tristă? întreabă Nicasia.

Stă lângă o femeie pe care o recunosc abia după câteva momente: mama lui Cardan, Lady Asha, îmbrăcată cu o rochie argintie, cu vârfurile coarnelor acoperite cu ornamente cu pietre prețioase. Și fața i-a fost pudrată în nuanțe argintii – argint pe pomeți și strălucind pe buzele ei. La rândul ei, Nicasia poartă culorile mării. Rochia ei lungă e de culoarea algelor, întunecată și bogată. Părul ei de culoarea acvamarinului e împletit și înălțat, împodobit cu o coroană deosebită, făcută din oase și fălci de pește.

Măcar niciuna dintre ele nu se află pe podium, lângă Înaltul Rege. Se pare că postul de seneșal e încă liber.

Îmi vine să mă răstesc la Nicasia, dar Taryn n-ar face-o, așa că n-o fac nici eu. Nu spun nimic, blestemându-mă pentru faptul că știu ce *n-ar face* Taryn, fără să știu la fel de sigur ce *ar face*.

Nicasia se apropie și, spre surprinderea mea, pe chipul ei observ durere. Locke a fost cândva prietenul ei, iubitul ei. Nu cred că a fost deosebit de priceput în niciunul dintre rolurile astea, dar probabil că asta nu înseamnă că Nicasia îi dorea moartea.

— L-ai omorât pe Locke cu mâinile tale? a întrebat ea. Sau ai pus-o pe sora ta s-o facă?

— Jude e exilată, spun eu pe un ton periculos de reținut, și nu pe tonul stins, obișnuit, cu care am vrut să vorbesc. Iar eu nu l-am rănit niciodată pe Locke.

— Nu? spune Cardan, aplecându-se înainte pe tronul său. În spatele lui tremură lujeri. Coada i se agită.

— L-am iu...

Nu reușesc să-mi silesc gura să pronunțe cuvintele până

la capăt, dar ceilalți așteaptă. Le scot cu de-a sila și încerc să forțez și un suspin mic.

— L-am iubit.

— Uneori așa mi s-a părut, da, spune Cardan pe un ton absent. Dar se prea poate să minți. Te voi fermeca. Farmecul nu va face decât să te oblighe să spui adevărul.

Strânge din mână și magia tremură în aer.

Nu simt nimic. Atât de mare e puterea geasului lui Dain, se pare. Nici măcar farmecele Înaltului Rege nu mă pot subjuga.

— Acum, spune Cardan. Spune-mi numai adevărul. Cum te numești?

— Taryn Duarte, spun eu cu o reverență, recunoscătoare pentru ușurința uimitoare cu care spun minciuni. Fiica lui Madoc, soția lui Locke, supusa Înaltului Rege al Regatului Elfhame.

Buzele i se arcuiesc.

— Ce maniere curtenești desăvârșite.

— Am fost bine instruită.

Ar trebui să știe și el. Am fost instruiți împreună.

— L-ai ucis pe Locke? Întreabă el.

În jurul meu, murmurul conversațiilor se stinge. Nu se aude niciun cântec, numai râsete stinse și câteva clinchete de cupe. Zânele așteaptă cu atenție, întrebându-se dacă voi mărturisi fapta.

— Nu, spun eu și mă uit la Nicasia cu înțeles. Și nici nu am pus la cale moartea lui. Poate că ar trebui să privim spre *mare*, acolo unde a fost găsit.

Nicasia își întoarce atenția spre Cardan.

— Știm că Jude l-a omorât pe Balekin. Chiar ea a recunoscut-o. Și de multă vreme suspectez că l-a omorât și pe Valerian. Dacă nu e Taryn făptașa, atunci trebuie să fi fost Jude. Regina Orlagh, mama mea, a făcut un armistițiu cu tine. Ce

ar avea de câștigat din uciderea Maestrului tău de Ceremonii?
Știa că era prietenul tău – și al meu.

Vocea ei tremură la sfârșit, cu toate că încearcă s-o ascundă. E clar că durerea ei e sinceră.
Încerc să storc niște lacrimi. Ar fi util să plâng în momentul ăsta, dar, stând înaintea lui Cardan, nu pot s-o fac.

Mă privește de sus, încruntându-și sprâncenele negre.
— Ei, ce crezi? Sora ta a făcut-o? Și să nu îmi spui ceea ce știi deja. Da, am trimis-o pe Jude în exil. Asta se poate sau nu s-o fi descurajat de la o asemenea faptă.

Aș vrea să-i trag una în moaca lui încrezută, ca să-i arăt cât de puțin m-a descurajat exilul.

— Nu avea motive să-l urască pe Locke, mint eu. Nu cred că-i dorea răul.

— Chiar așa? spune Cardan.

— Se poate să fie vorba doar de bârfe de-ale Curtii, dar circula o poveste despre tine, sora ta și Locke, intervine Lady Asha. L-a iubit, dar el te-a ales pe tine. Uneori, o soră nu suportă să o vadă pe cealaltă fericită.

Cardan îi aruncă o privire mamei sale. Mă întreb ce anume a atras-o de partea Nicasiei, dacă nu cumva e vorba de simplul fapt că amândouă sunt groaznice. Și mă întreb ce părere are Nicasia despre ea. E adevărat că Orlagh e o Regină a Mării de Jos feroce și înfiorătoare și nu vreau să mai petrec niciun moment în preajma ei vreodată, dar cred că o iubeste pe Nicasia. Fără îndoială că Nicasia s-ar fi așteptat la mai mult din partea mamei lui Cardan, nu doar la borșul sec de emoții pe care i l-a servit fiului ei.

— Jude nu l-a iubit pe Locke niciodată.

Fața mi s-a înfierbântat, dar rușinea mea e o pavăză excelentă în spatele căreia să mă ascund.

— Iubea pe altcineva. Pe acela ar fi vrut să-l vadă mort.

Observ tresărirea lui Cardan cu încântare.

— Ajunge, spune el înainte să pot continua. Am auzit des-
tul cu privire la acest subiect...

— Nu! îl întrerupe Nicasia, făcându-i pe toți de sub deal să
freamăte puțin.

E o obrăznicie uriașă să-l întrerupi pe Înaltul Rege. Chiar
și pentru o prințesă. Mai ales pentru un ambasador. Un mo-
ment după ce vorbește, pare să-și dea seama și ea, dar conti-
nuă oricum.

— Taryn ar putea să aibă un talisman asupra ei, ceva care
s-o protejeze de farmece.

Cardan îi aruncă Nicasiei o privire usturătoare. Nu-i pla-
ce faptul că-i subminează autoritatea. Și totuși, după o clipă,
furiei îi ia locul altceva. Îmi adresează unul dintre cele mai
cumplite zâmbete ale sale.

— Se pare că va trebui perchiziționată.

Buzele Nicasiei se arcuiesc pe măsura alor lui. Mă simt de
parcă aș fi iarăși la lecții, pe moșia palatului, ținta conspirați-
ilor puse la cale de copiii nobilimii.

Îmi amintesc umilința pe care am suportat-o mai de cu-
rând, când am fost încoronată drept Regina Veseliei și am
fost dezbrăcată de față cu petrecăreții. Dacă-mi vor lua rochia
acum, vor vedea bandajele de pe brațele mele, tăieturile re-
cente de pe pielea mea, pentru care nu am nicio explicație. Își
vor da seama că nu sunt Taryn.

Nu pot să permit asta. Iau aerul cel mai demn de care sunt
în stare, străduindu-mă s-o imit pe mama mea vitregă, Ori-
ana, și felul în care ea își impunea autoritatea.

— Soțul meu a fost ucis, spun eu. Și, fie că mă credeți, fie că
nu, sufăr după el. Nu mă voi da în spectacol de dragul distrac-
ției Curții în vreme ce trupul lui nici nu s-a răcit bine.

Din păcate, zâmbetul Înaltului Rege nu face decât să se în-
tindă și mai mult.

— După cum dorești. Atunci, se pare că va trebui să te ins-
pectez singur, în camerele mele.

Capitolul 7

Traversez furioasă coridoarele palatului la câțiva pași în spatele lui Cardan, urmată de gărzile sale, care mă împiedică să fug.

Opțiunile mele nu sunt bune în clipa de față.

Mă va duce înapoi în apartamentul lui uriaș și apoi ce? Va obliga o gardă să mă imobilizeze și va lua de pe mine orice ar putea să mă protejeze de farmece – bijuterii, haine – până când mă va dezbrăca cu totul? În cazul ăsta, nu se poate să nu-mi observe cicatricile, cicatrici pe care le-a mai văzut. Și, dacă îmi dă jos mănușile, nu va mai rămâne niciun dubiu. Părticica lipsă din degetul meu mă va da de gol.

Dacă sunt dezbrăcată, mă va recunoaște.

Va trebui s-o iau la fugă. Există pasajul secret din odăile lui. De acolo, aș putea ieși afară printr-una dintre ferestrele de cristal.

Privesc spre gărzi. Dacă ar fi să plece, aș putea să trec de Cardan, prin pasajul secret, și să ies. Dar cum să scap de ele?

Mă gândesc la zâmbetul de pe chipul lui Cardan când a anunțat ce-mi va face. Poate că *vrea* s-o vadă dezbrăcată pe Taryn. În fond, *pe mine* m-a dorit, iar eu și Taryn suntem identice. Poate că dacă aș propune să mă dezbrac singură, va încuviința să trimită gărzile afară. Doar a spus că mă va inspecta de unul singur.

Ceea ce-mi trezește un gând și mai îndrăzneț. Poate că aș

putea să-i distrag atenția îndeajuns cât să nu mă recunoască deloc. Poate dacă aș stinge lumânările și aș ajunge dezbrăcată numai în semiîntuneric...

Sunt atât de preocupată de gândurile astea, încât abia observ slujitoarea cu copite, purtând o tavă cu o carafă plină cu un vin palid, de culoarea verde a țelinei, și cu un rând de pocale din sticlă suflată. Vine din sensul opus și, când trecem una pe lângă alta, tava mă împunge în coastă. Slujitoarea țipă, simt o îmbrâncitură și amândouă ne prăbușim pe podea, printre pahare sparte.

Gărzile se opresc. Cardan se întoarce. Mă uit la față, surprinsă și derutată. Rochia mi s-a umplut de vin. Zânele sunt rareori neîndemânatică, iar întâmplarea de față nu pare a fi un accident. Apoi degetele fetei ating una dintre mâinile mele înmănușate. Simt atingerea pielii și a oțelului în partea interioară a încheieturii. Îmi împinge în mânecă un cuțit cu teacă, cu pretextul că curăță conținutul vărsat al tăvii. Își apropie capul de al meu, scuturându-mi cioburile de sticlă din păr.

— Tatăl tău vine după tine, îmi șoptește ea. Așteaptă semnalul. Apoi înjunghie garda cea mai apropiată de ușă și fugi.

— Ce semnal? îi răspund în șoaptă, prefăcându-mă că o ajut să strângă resturile.

— Vai, nu, doamna mea, iertați-mă, spune ea pe un ton firesc, dând din cap. Nu se cade să vă plecați.

Una dintre gărzile personale ale Înaltului Rege mă ia de braț.

— Haide, spune el, ridicându-mă în picioare.

Duc mâinile la inimă, ca să nu las cuțitul să-mi alunece afară din mânecă.

Continui drumul spre apartamentul lui Cardan, cu gândurile mai confuze ca oricând.

Madoc vine s-o salveze pe Taryn. Asta îmi amintește de faptul că, pe când eu nu mai sunt apropiată inimii lui, ea l-a

ajutat să scape de jurămintele de loialitate față de Înaltul Rege. I-a dăruit jumătate din armată. Mă întreb ce planuri are pentru ea, ce recompense i-a promis. Îmi închipui că va fi bucuros că Taryn a scăpat de povara lui Locke.

Dar când sosește Madoc, care va fi planul lui? Cu cine se așteaptă să se lupte? Și ce va face când va veni după ea, dar în locul ei mă va găsi pe mine?

Doi slujitori deschid ușile duble masive care dau spre camerele Înaltului Rege și el intră, tolănindu-se pe o canapea scundă. Îl urmez, oprindu-mă stingheră în centrul covorului. Niciuna dintre gărzi nu păsește înăuntru. Îndată ce trec pragul, ușile se închid în spatele meu, de data asta cu o finalitate amară. Nu e nevoie să mă chinui să-l înduplec pe Cardan să-și alunge gărzile; n-au zăbovit nicio clipă.

Măcar am un cuțit.

Salonul a rămas așa cum mi-l amintesc de la întrunirile Consiliului. Are parfum de fum, verbenă și trifoi. Cardan stă întins, odihnindu-se cu picioarele pe o masă de piatră cioplită sub forma unui grifon, cu ghearele înălțate și gata de atac. Îmi adresează un rânjel alunecos și conspirativ, care nu pare să se potrivească deloc cu maniera în care mi-a vorbit de pe tronul său.

— Așadar, spune el, lovind ușor cu palma locul de lângă el, de pe canapea. N-ai primit scrisorile mele?

— Ce?

Sunt atât de derutată, încât cuvintele îmi ies ca un orăcăit.

— Nu mi-ai răspuns la niciuna, spune el în continuare. Am început să mă întreb dacă nu cumva ți-ai îndreptat ambițiile spre lumea muritorilor.

— Acesta trebuie să fie un test. Trebuie să fie o capcană.

— Maiestatea Voastră, spun eu încordată. Credeam că m-ați adus aici ca să vă asigurați că nu port nici talisman, nici amuletă.

Ridică o singură sprânceană și zâmbetul i se lungeste.
— Așa voi face, dacă dorești. Să-ți poruncesc să-ți dai jo-
hainele? Nu mă deranjează.
— *Ce faci?* spun eu în cele din urmă, disperată. Ce șmeche-
rii sunt astea?

Se uită la mine de parcă eu aș fi cea care se poartă ciudat.
— Jude, nu se poate să-ți închipui că nu te recunosc. Te-am
recunoscut din clipa în care ai pășit în palat.
Scutur din cap amețită.

— Nu e posibil.
Dacă ar fi știut că sunt eu, n-aș fi ajuns aici. Aș fi închisă în
Turnul Uitării. M-aș pregăti pentru execuție.

Dar poate că e *încântat* că am încălcat condițiile exilului.
Poate că se bucură că în felul ăsta am ajuns în puterea lui.
Poate că ăsta e jocul lui.

Se ridică de pe canapea, privindu-mă fix.

— Vino mai aproape.

Fac un pas în spate.

Se încruntă.

— Consilierii mei mi-au spus că te-ai întâlnit cu un amba-
sador al Curții Dinților, că acum probabil colaborezi cu Ma-
doc. Nu vreau să cred asta, dar, văzând cum mă privești, poate
că ar trebui s-o fac. Spune-mi că nu e adevărat.

Câteva momente, nu înțeleg, dar apoi mă dumiresc. Grima
Mog.

— Nu eu sunt trădătoarea, spun eu, dar, brusc, sunt con-
știentă că am un cuțit în mânecă.

— Ești supărată din cauza...

Se oprește, privindu-mi chipul mai atent.

— Nu, ți-e *teamă*. Dar ce motiv ai avea să te temi de mine?

Tremur sub povara unui sentiment pe care abia îl înțeleg.

— Nu mi-e teamă, mint eu. Te urăsc. M-ai trimis în exil.
Tot ce-mi spui, tot ce-mi promiți, toate sunt șiretlicuri. Și eu,
atât de proastă încât într-o vreme te-am crezut.

Cuțitul ascuns îmi alunecă în mână cu ușurință.
— Firește că a fost un șiretlic... dă el să spună, apoi vede
arma și-și stăpânește cuvintele pe care se pregătea să le spu-
nă.

Totul se cutremură. O explozie, în apropiere, atât de pu-
ternică, încât amândoi ne pierdem echilibrul. Cărțile cad și se
împrăștie pe podea. Eu și Cardan ne uităm unul la altul cu o
uluire împărtășită. Apoi ochii lui se mijesc plini de acuzații.

— Asta e momentul în care ar trebui să-l înjunghii și să fug.
După o clipă, izbucnește zgomotul inconfundabil al oțelu-
lui care se izbește de oțel. În apropiere.

— Rămâi aici, îi spun în timp ce trag sabia și arunc teaca
pe jos.

— Jude, nu... strigă el după mine când dau să ies pe hol.

Una dintre gărzile lui zace moartă, cu o lance ieșindu-i
dintre coaste. Altele se luptă cu soldații aleși pe sprânceană
de Madoc, experimentați și mortali. Îi cunosc, știu că luptă
fără milă, fără scrupule, și, dacă au ajuns atât de aproape de
Înaltul Rege, atunci Cardan se află în pericol de moarte.

Mă gândesc din nou la pasajul prin care aveam de gând să
evadez pe furiș. Aș putea să-l scot pe acolo – în schimbul gra-
țierii. Cardan poate să pună capăt exilului meu și să supra-
viețuiască sau să spere că gărzile lui îi vor învinge pe soldații
lui Madoc. Sunt pe punctul de a porni înapoi ca să-i propun
târgul asta când unul dintre soldații cu coif pune mâinile pe
mine.

— Am luat-o pe Taryn, strigă ea aspru.

O recunosc: Silja. E pe jumătate huldra și în totalitate în-
fiorătoare. Am văzut-o tăind o potârniche în așa fel încât să
arate clar pasiunea ei pentru măcel.

Încerc să-i înfig cuțitul în mână, dar pielea groasă a mânu-
șilor ei respinge tăișul. Un braț îmbrăcat în oțel mă înconjoa-
ră de brâu.

— Fata mea, spune Madoc cu vocea lui gravă. Fiică, nu te teme...

Mâna i se ivește ținând o pânză cu o miasmă dulce și înecăcioasă. Mi-o apasă pe nas și pe gură. Simt cum membrele mi se relaxează și, după un moment, nu mai simt nimic.

Capitolul 8

Când mă trezesc, descopăr că mă aflu într-o pădure pe care n-o recunosc. Nu simt mirosul sărat, omniprezent al mării și nu aud vuietul valurilor. Totul e numai ferigi, frunze putrezite, trosnetul unui foc și murmurul unor voci îndepărtate. Mă ridic în capul oaselor. Sunt întinsă pe pături groase și acoperită cu altele asemenea – pături pentru cai, dar elegante. Văd o trăsură solidă în apropiere și una dintre uși e deschisă.

Încă sunt îmbrăcată cu rochia lui Taryn, încă port mânușile ei.

— Nu-ți face griji în privința ameteții, spune o voce blândă.

Oriana. E așezată în apropiere, îmbrăcată cu o rochie făcută din ceea ce pare a fi lână pâslită întinsă peste câteva fuste. Părul ei e adunat la spate și prins sub o beretă verde. Nu seamănă deloc cu curteana diafană pe care o știam.

— Va trece.

Îmi trec mâna prin păr, care s-a desprins, deși clamele n-au căzut.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

— Tatălui tău nu i-a convenit ideea să rămâi pe insule de la început, dar fără protecția lui Locke, era doar o chestiune de timp până când Înaltul Rege ar fi găsit o scuză să te ia ostatică.

Mă frec pe față cu o mână. Lângă foc, o zână slabă și înaltă, ca o insectă, amestecă într-un ceaun mare.

— Vrei supă, muritoareo?

Clatin din cap.

— Vrei să devii supă? întrebă ea cu speranță în glas.
Oriana o astâmpără cu un gest și ridică o oală de jos, de lângă foc. Toarnă conținutul aburind într-o cană de lemn. Lichidul are miros puternic de coajă de copac și ciuperci.

Sorb puțin din el și, brusc, o parte din ameteală se risipește.

— Înaltul Rege a fost capturat? întreb eu, amintindu-mi cum am fost luată. E în viață?

— Madoc nu a reușit să ajungă la el, spune ea, de parcă faptul că a supraviețuit ar fi o dezamăgire.

Urăsc faptul că simt o asemenea ușurare.

— Dar... dau eu să spun, vrând să întreb cum s-a încheiat lupta.

Îmi vin în fire la timp și-mi mușc limba. De-a lungul anilor, din când în când, eu și Taryn am făcut schimb de identități. Cel mai adesea, jocul ne-a ieșit, atâta vreme cât nu-l continuam prea mult timp și nu o făceam prea ostentativ. Dacă nu fac vreo prostie, am șanse mari să continui jocul până când voi reuși să fug.

Și apoi?

Cardan s-a purtat cu o nonșalanță atât de dezarmantă, de parcă ideea de a mă condamna la moarte ar fi fost doar o glumă între noi. Și a adus vorba de mesaje, mesaje pe care nu le-am primit niciodată. Ce-o fi putut să scrie în ele? Oare a avut de gând să mă grațieze? Oare mi-a propus vreun fel de înțelegere?

Nu pot să-mi imaginez cum ar fi o scrisoare de la Cardan. Or fi fost scurte și formale? Pline de bârfe? Pătate cu vin? Alt șiretlic?

Evident că a fost un șiretlic.

Indiferent ce intenții ar fi avut, acum probabil că are impresia că sunt de partea lui Madoc. Și asta mă deranjează, deși nu ar trebui.

— Prioritatea tatălui tău a fost să te salveze, îmi amintește Oriana.

— Dar nu numai atât, nu? spun eu. Doar nu a atacat Palatul Regatului Elfhame doar de dragul meu.

Gândurile mele nu stau locului, se fugăresc unul pe altul. Nu mai sunt sigură de nimic.

— Nu pun la îndoială planurile lui Madoc, spune ea pe un ton neutru. Și nici tu nu ar trebui s-o faci.

Uitasem cum e când Oriana face pe șefa cu tine, cum se poartă mereu de parcă curiozitatea mea ar putea stârni îndată un scandal care să păteze reputația familia noastră. Atitudinea ei e frustrantă mai ales acum, după ce soțul ei a furat jumătate de armată de la Înaltul Rege și pune la cale o lovitură de stat împotriva lui.

Îmi revin în minte cuvintele lui Grima Mog. *Curtea Dinților s-a alăturat fostului Mare General – tatălui tău – și unei mulțimi de alți trădători. Am aflat din surse de încredere că Înaltul tău Rege va fi detronat înainte de următoarea lună plină.*

Problema asta pare mult mai urgentă acum.

Dar, pentru că se presupune că sunt Taryn, nu răspund. După câteva momente, Orianei parcă îi pare rău.

— Important e să te odihnești. Sunt sigură că e dificil pentru tine să fii târâtă până aici, ca să nu mai vorbim de pierderea lui Locke.

— Da, spun eu. S-au întâmplat multe. Chiar aș vrea să mă odihnesc o vreme, dacă nu te superi.

Oriana întinde mâna și-mi dă la o parte părul de pe frunte, un gest afectuos, pe care sunt convinsă că nu l-ar fi făcut dacă ar fi știut că mă atinge pe mine, Jude. Taryn o admiră pe Oriana și între ele există o apropiere de care eu nu am parte – din multe motive, printre care unul important ar fi faptul că am contribuit la ascunderea lui Oak în lumea muritorilor, de parte de coroană. De atunci, Oriana a manifestat față de mine

atât recunoștință, cât și resentimente. Dar cred că în persoana lui Taryn, Oriana vede pe cineva cu care poate empatiza. Și poate că Taryn chiar îi seamănă Orianei, deși uciderea lui Locke a pus asta și toate celelalte lucruri pe care am crezut că le știu despre sora mea sub semnul întrebării.

Închid ochii. Cu toate că vreau să mă gândesc la o cale de a evada, în loc de asta, adorm.

Când mă trezesc, mă aflu într-o trăsură și suntem în mișcare. Madoc și Oriana stau pe banca opusă. Draperiile sunt trase, dar aud sunetele de tabără călătorească, de cai și soldați. Aud mârâiturile distinctive prin care goblinii se strigă unii pe ceilalți.

Mă uit la gluga-roșie care m-a crescut, tatăl meu și ucigașul tatălui meu. Observ perii scurți care i-au crescut pe obraji după câteva zile fără bărbierit. Chipul lui familiar, inuman. Pare epuizat.

— În sfârșit te-ai trezit, spune el cu un zâmbet care descoperă prea mulți dinți.

Îmi amintește în mod inconfortabil de Grima Mog.

Încerc să-i zâmbesc la rândul meu, îndreptându-mă de spate. Nu știu dacă m-a adormit ceva din supă sau dacă încă n-am dat afară dulcea-moarte pe care Madoc m-a pus să-o inhalez, dar nu-mi amintesc să fi fost urcată în trăsură.

— Cât am dormit?

Madoc face un gest neglijent.

— Pretinsa anchetă a Înaltului Rege a avut loc acum trei zile.

Îmi simt mintea tulbure, mă tem că voi spune ce nu trebuie și voi fi descoperită. Măcar alunecarea mea lină în inconștientă trebuie să fi dat impresia că sunt sora mea. Înainte de a fi devenit captiva Mării de Jos, îmi antrenasem trupul să fie imun la otrăvuri. Dar acum sunt exact la fel de vulnerabilă ca și Taryn.

Dacă-mi țin capul pe umeri, voi putea să fug fără ca vreunul dintre ei să știe. Mă gândesc asupra cărui aspect al conversației cu Madoc s-ar fi concentrat Taryn. Probabil asupra lui Locke. Inspir adânc.

— Le-am spus că n-am făcut-o. Chiar și fermecată, am insistat.

Madoc nu pare să-mi fi sesizat jocul, dar arată de parcă și-ar spune că sunt o idioată.

— Mă îndoiesc că băiatul ăla rege a avut vreodată de gând să-ți permită să părăsești Palatul Regatului Elfhame în viață. A luptat din greu ca să te țină la el.

— Cardan?

Nu prea îi stă în fire.

— Jumătate dintre cavalerii mei n-au scăpat, mă informează cu amar. A fost destul de ușor să pătrundem înăuntru, dar palatul însuși s-a strâns în jurul nostru. Tocurile ușilor s-au frânt și s-au micșorat. Ne-au oprit calea lujeri și rădăcini și frunze, s-au strâns ca niște menghine în jurul gâturilor noastre, ne-au strivit și ne-au sugrumat.

Mă holbez la el câteva momente.

— Și Înaltul Rege a provocat totul?

Nu-mi vine să cred că Cardan a făcut așa ceva, Cardan, pe care l-am lăsat în odăile lui, ca și când el ar fi avut nevoie de protecție.

— Gărzile lui nu erau nici prost antrenate, nici prost alese, iar el își cunoaște puterile. Mă bucur că l-am încercat înainte să-l înfrunt cu adevărat.

— Atunci ești sigur că e înțelept să-l înfrunți? Întreb eu cu grijă.

Poate că nu e tocmai ce ar spune Taryn, dar nu e nici ce ar spune eu.

— Înțelepciunea e pentru cei slabi, mi-o întoarce el. Și ra-reori îi ajută atât de mult pe cât își închipuie ei. În fond, pe cât

de înțeleaptă ești, tot te-ai măritat cu Locke. Desigur, poate că ești chiar mai înțeleaptă de atât - poate că ești atât de înțeleaptă încât te-ai făcut tu însăși văduvă.

Oriana așază o mână pe genunchiul lui, un îndemn la precauție.

Madoc izbucnește în râs.

— Ce-i? N-am ascuns cât de puțin îmi plăcea băiatul. Nu ai motive să te aștepti să plâng după el.

Mă întreb dacă ar râde la fel de tare dacă ar ști că Taryn chiar a făcut-o cu mâna ei. Ce tot vorbesc? Probabil că ar râde și mai tare. Probabil că ar râde până când i-ar veni rău.

* * * *

În cele din urmă, trăsura se oprește și Madoc sare jos, strigându-și soldații. Cobor cu grijă și privesc în jur, inițial dezorientată de peisajul necunoscut și apoi de armata dinaintea mea.

Pământul e acoperit de zăpadă și punctat din loc în loc de focuri de tabără uriașe, înconjurată de un labirint de corturi. Unele sunt făcute din piei de animale. Altele sunt confecții elaborate din pânze vopsite și lână și mătase. Dar cel mai mult mă uimesc dimensiunile taberei, plină de soldați înarmați și pregătiți să acționeze împotriva Înaltului Rege. În spatele așezării, puțin spre vest, se află un munte încins cu o mantie groasă de brazi. Și, alături, o altă bază micuță - un singur cort și câțiva soldați.

Simt că sunt foarte departe de lumea muritorilor.

— Unde suntem? o întreb pe Oriana, care coboară din trăsura în spatele meu, cu o mantie pe care mi-o așază pe umeri.

— În apropierea Curții Dinților, spune ea. Atât de departe în nord găsești numai troli și huldre.

Curtea Dinților e Curtea Unseelie care i-a ținut prizonieri pe Bombă și pe Gândac și care a exilat-o pe Grima Mog. Tocmai locul în care aș fi vrut cel mai puțin să ajung — și care nu prezintă nicio cale de evadare clară.

— Vino, spune Oriana. Să te ajut să te instalezi.

Mă conduce prin tabără, pe lângă un grup de troli care ju-poaie un elan, pe lângă elfi și goblini care cântă cântece de război, pe lângă un croitor care repară un teanc de armuri din piele înaintea unui foc. În depărtare, aud zăngănit de metal, voci ridicate și sunete de animale. Aerul e cuprins de un fum gros și pământul e noroios de la ghetetele care-l calcă și de la zăpada topită. Dezorientată, mă străduiesc să nu mă rătăcesc de Oriana în mulțime. În cele din urmă, ajungem la un cort mare, dar cu aspect practic, cu două scaune solide, din lemn, la intrare, acoperite amândouă cu piei de oaie.

Privirea îmi fuge la un pavilion complicat din apropiere. E înălțat deasupra pământului, sprijinit pe picioare de aur cu gheare, și arată de parcă ar lua-o la pas dacă stăpânul lui i-ar da comanda. Sub privirea mea ațintită, dinăuntru iese Grimsen. Grimsen, fierarul, care a făurit Coroana Însângera-tă și multe alte artefacte ale Tărâmului Zânelor, și care totuși pofteste tot mai multă faimă. E îmbrăcat în veșminte atât de somptuoase, încât ai spune că și el e prinț. Când mă vede, îmi aruncă o privire șireată. Îmi feresc ochii.

Interiorul cortului lui Madoc și al Orianei îmi amintește în mod neplăcut de casă. Un colț servește drept bucătărie im-provizată, unde ierburi uscate atârnă în ghirlande alături de cârnați uscați, unt și brânză.

— Poți să faci o baie, spune Oriana, arătând în alt colț spre o cadă de cupru, plină pe jumătate cu zăpadă. Punem un par de fier pe foc, apoi îl scufundăm în zăpada topită, și toate se încălzesc destul de repede.

Clatin din cap, amintindu-mi ca trebuie să-mi ascund mâinile în continuare. Măcar pe frigul ăsta nu va fi nicio surpriză că încă port mănuși.

— Vreau doar să mă spăl pe față. Și poate să îmbrac niște haine mai călduroase?

— Desigur, spune ea și se plimbă de colo-colo în spațiul mic, adunând o rochie albastră groasă, ciorapi și ghete.

Iese și intră din nou. După câteva minute, un servitor sosește cu apă aburindă într-un vas și îl așază pe o masă, împreună cu un prosop. Apa e parfumată cu ienupăr.

— Te las să-ți faci toaleta, spune Oriana, îmbrăcând o pele-
rină. La noapte cinăm alături de Curtea Dinților.

— N-aș vrea să te deranjez, spun eu, stânjenită de bunăvo-
ința ei, știind că nu mi-e adresată.

Oriana zâmbește și-mi mângâie obrazul.

— Ești o fată bună, spune ea, făcându-mă să roșesc de jenă.

Asta niciodată.

Totuși, după ce pleacă, mă bucur că rămân singură. Caut prin cort, dar nu găsesc nicio hartă sau plan de luptă. Mănânc puțină brânză. Mă spăl pe față, la subsuori și peste tot unde ajung cu mâinile, apoi îmi clătesc gura cu puțin ulei de mentă și-mi curăț limba.

La sfârșit, îmbrac hainele noi, mai groase și mai călduroase, și-mi împletesc părul la loc, simplu, în două cozi strânse. Înlocuiesc mănușile de catifea cu cele de lână - asigurându-mă că umplutura din vârful degetului pare verosimilă.

Când termin, Oriana deja s-a întors. A adus cu ea câțiva soldați care au cărat un așternut de blănuri și pături și le-a aranjat sub forma unui pat, ferit vederii, în spatele unui par-nou.

— Cred că va fi suficient pentru moment, spune ea, aștep-
tând de la mine o confirmare.

Îmi stăpânesc impulsul de a-i mulțumi.

— Nici nu aş fi putut să cer condiții mai bune.

Când soldații pleacă, îi urmez prin ieșirea cortului. Afară, mă orientez după soare, care stă să apună, și privesc din nou marea de corturi. Reușesc să disting facțiunile. Oamenii lui Madoc, purtând emblema lui, semiluna întoarsă ca un vas. Corturile celor de la Curtea Dinților sunt marcate cu o stemă ce pare să sugereze un lanț muntos amenințător. Și încă vreo două sau trei Curți, ori dintre cele mici, ori unele care au trimis mai puțini soldați. *Unei mulțimi de alți trădători*, a spus Grima Mog.

Nu pot să nu gândesc cu mintea spioanei dinainte, nu pot să nu sesizez că mă aflu în postura perfectă pentru a descoperi planul lui Madoc. Sunt în tabăra lui, chiar în cortul lui. Aș putea să descopăr totul.

Dar e nebunie curată. Cât va mai trece până când Oriana sau Madoc va descoperi că sunt Jude, și nu Taryn? Îmi amintesc jurământul pe care mi l-a făcut Madoc: *Când te voi învinge, îți promit că o voi face cu toată seriozitatea cu care aş învinge orice oponent care s-a dovedit a-mi fi egal*. A fost un compliment ocolit, dar a fost și o amenințare neechivocă. Știu precis ce le face Madoc dușmanilor săi – îi omoară și apoi își înmoaie gluga în sângele lor.

Și ce contează? Sunt în exil, alungată.

Dar, dacă aş obține planurile lui Madoc, aş putea să le dau la schimb pentru curmarea exilului meu. Sigur Cardan va fi de acord cu asta, dacă i-aș oferi mijloacele de a salva Regatul Elfhame. În afară de cazul în care ar considera că-l mint, desigur.

Vivi ar spune că n-ar trebui să-mi mai bat capul cu regi și războaie și, în schimb, să am grijă să ajung acasă. După lupta cu Grima Mog, aş putea să cer sarcini mai convenabile de la Bryern. Vivi are dreptate, dacă am renunța la joaca de-a murtorii, am putea lua o locuință mult mai mare. Și, având în ve-

dere rezultatele anchetei regale, probabil că Taryn nu se mai poate întoarce în Tărâmul Zânelor.

Cel puțin până când Madoc va prelua frâiele.

Poate că ar trebui să las evenimentele să se desfășoare, pur și simplu.

Dar așa ajung la problema pe care nu o pot ocoli. Chiar dacă e ridicol, nu pot stăpâni furia care izbucnește în mine, care-mi aprinde văpăi în inimă.

Sunt *Regina Regatului Elfhame*.

Chiar dacă sunt regina exilată, sunt totuși regina.

Și asta înseamnă că Madoc nu încearcă doar să fure tronul lui Cardan. Încearcă să fure tronul meu.

Capitolul 9

Cinăm în cortul Curții Dinților, care e pe puțin de trei ori mai mare decât al lui Madoc și decorat la fel de somptuos ca orice palat. Pământul e acoperit cu covoare și blănuri. De tavan atârnă lămpi și pe mese ard lumânări groase din seu, alături de carafe cu un soi de băutură palidă și de vase cu boabe albe, acoperite cu îngheț, de-un fel pe care nu l-am mai întâlnit. O harpistă cântă într-un colț și muzica ei străbate rumoarea conversației.

În centrul cortului se află trei tronuri – două mari și unul mic. Par a fi sculptate în gheață, cu flori și frunze înghețate în interior. Tronurile mari sunt libere, dar pe cel mic stă o fată cu pielea albastră, purtând pe cap o coroană de țurțuri, iar la gură și în jurul gâtului, un căpăstru auriu. Pare a fi cu numai un an, doi mai mare decât Oak și e îmbrăcată cu mătăsuri cenușii din cap până-l picioare. Își privește degetele, care freacă agitate. Unghiile ei sunt roase până la piele și sunt acoperite cu cruste de sânge înghețat.

Dacă ea e prințesa, atunci nu-i greu să-i identifiți pe rege și pe regină. Poartă coroane de țurțuri și mai elaborate. Au pielea cenușie, de culoarea pietrelor sau a cadavrelor. Ochii lor sunt de un galben-aprins și limpede, ca al vinului. Iar veșmintele lor au culoarea albastră a pielii fetei. O triadă desăvârșită.

— Aceia sunt Lady Nore și Lordul Jarel și fiica lor, Regina Suren, îmi spune Oriana încet.

Adică fetița e conducătoarea?

Din nefericire, Lady Nore îmi observă privirea.

— O muritoare, spune ea cu un dispreț bine știut. Pentru ce?

Madoc îmi aruncă o privire plină de scuze.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe una dintre ficele mele adoptate, Taryn. Sunt sigur că v-am vorbit despre ea.

— Posibil, spune Lordul Jarel, alăturându-ni-se.

Se uită la mine cu o privire aprinsă, așa cum o bufniță ar privi un șoricel nehibzuit care s-a cățărat drept în cuibul ei.

Fac cea mai desăvârșită reverență de care sunt în stare.

— Mă bucur că am un loc lângă căminul vostru în această noapte.

El întoarce privirea la Madoc.

— Amuzant. Creatura vorbește de parcă ar fi una de-a noastră.

Uitasem sentimentul ăsta, toți acei ani de neajutorare absolută. Avându-l numai pe Madoc drept pavăză. Și acum pavăza asta depinde de faptul că nu-și va da seama care dintre fice se află înaintea lui. Ridic ochii la Lordul Jarel cu frică în privire, o frică pe care nu e nevoie s-o simulez. Și detest cât de evident e că asta îl încântă.

Îmi amintesc cuvintele Bombei cu privire la ceea ce le-a făcut Curtea Dinților ei și Gândacului: *Cei de la Curte ne-au chinuit și ne-au vărsat în cap blesteme peste blesteme. Ne-au schimbat. Ne-au silit să devenim slugile lor.*

Îmi amintesc că nu mai sunt fata dinainte. Oi fi încercuită, dar asta nu înseamnă că sunt neputincioasă. Jur că, într-o bună zi, Lordul Jarel va fi cel căruia îi va fi frică.

Însă, deocamdată, mă duc încet într-un colț, unde mă așez pe un scăunel și privesc încăperea. Îmi amintesc când Consiliul Viu a avertizat că unele Curți ocoleau jurămintele de loialitate ascunzându-și copiii în lumea muritorilor și apoi

ridicându-i la statutul de conducători. Mă întreb dacă asta s-a întâmplat și aici. În cazul ăsta, Lordul Jarel și Lady Nore trebuie să fie foarte indignați că au fost nevoiți să renunțe la titlurile lor. Și să-i facă suficient de neliniștiți încât s-o țină pe Suren din frâu.

E interesant să privești opulența afișată ostentativ – coroanele și tronurile și cortul lor luxos –, în condițiile în care îl susțin pe Madoc în încercarea de a se ridica la statutul de Înalt Rege, ceea ce l-ar poziționa mult deasupra lor. Nu mă las păcălită. L-or fi susținând în prezent, dar pun pariu că speră să-l elimine mai târziu.

În momentul acela, Grimsen intră în cort, purtând o mantie stacojie cu o broșă uriașă, de forma unei inimi din metal și sticlă suflată, care pare să zvâcnească. Lady Nore și Lordul Jarel își îndreaptă atenția spre el și pe chipurile lor imobile apar zâmbete ca de gheață.

Mă uit la Madoc. El pare mai puțin încântat să-l vadă pe fierar.

După încă un schimb de politețuri, Lady Nore și Lordul Jarel ne invită la masă. Lady Nore o conduce pe Regina Suren de frâie. Când copila regină e dusă la masă, observ că curelele îi stau ciudat pe față, de parcă ar fi parțial adâncite în piele. Felul în care lucește pielea căpăstrului mă duce cumva cu gândul la farmece.

Mă întreb dacă chestia aia oribilă e creația lui Grimsen.

Văzând-o legată, nu pot să nu mă gândesc la Oak. Mă uit la Oriana, întrebându-mă dacă și ei îi amintește de el, dar chipul ei e calm și rece la suprafață, ca un lac înghețat.

Mergem la masă. Mă așez lângă Oriana, față în față cu Grimsen. Acesta zărește cerceii soare și semilună pe care îi port și face semn spre ei.

— N-am știut sigur dacă sora ta va renunța la ei, spune el.

Mă aplec spre el și-mi ating lobul urechii cu degetele înmănușate.

— Creațiile voastre sunt minunate, îi spun eu, știind cât de mult îi plac laudele.

Îmi adresează o privire plină de admirație, care bănuiesc că reprezintă mândria față de propria-i muncă. Dacă îi par frumoasă, e doar un compliment la adresa priceperii lui.

Dar e și în avantajul meu să-l țin de vorbă. Probabil că nimeni altcineva nu va fi dispus să-mi spună mare lucru. Încerc să-mi închipui ce ar spune Taryn, dar nu-mi vin în minte decât alte lucruri pe care consider că Grimsen ar vrea să le audă. Cobor vocea până la șoapte.

— Abia mă lasă inima să-i dau jos, mai ales noaptea.

Se umflă în pene.

— Simple fleacuri.

— Cred că vă par foarte caraghioasă, spun eu. Știu că ați făcut urit obiecte mult mai grozave, dar acestea mi-au făcut o mare bucurie.

Oriana se uită ciudat la mine. Oare am făcut o greșală? Mă bănuiește? Inima îmi bate repede.

— Ar trebui să mă vizitezi la atelier, spune Grimsen. Permite-mi să-ți arăt cum arată magia cu adevărat puternică.

— Mi-ar face mare plăcere, reușesc eu să spun, dar mă tem că voi fi prinsă și invitația fierarului mă enervează.

Măcar de-ar fi fost dornic să-și dea în petic aici, în loc să programeze cine știe ce întâlnire în taină! Nu vreau să mă duc la fierăria lui. Vreau să scap din tabăra asta. E doar o problemă de timp până când voi fi descoperită. Dacă e să aflu ceva, trebuie s-o fac iute.

Devin și mai iritată când conversația e întreruptă de sosirea servitorilor cu cina, care se adevărește a fi o bucată mare de carne de urs friptă, servită cu boabe de mur pitic. Unul dintre soldați îl atrage în conversație pe Grimsen pe tema broșei sale. Lângă mine, Oriana îi vorbește unei curtene a Curții Dinților despre o poezie pe care nu o cunosc. Lăsată de

una singură, încerc să surprind vocile lui Madoc și a lui Lady Nore. Dezbat care Curți are putea fi aduse de partea lor.

— Ai vorbit cu cei de la Curtea Termitelor?

Madoc încuviințează din cap.

— Lordul Roiben e supărat pe Marea de Jos și nu se poate să fie mulțumit de faptul că Înaltul Rege i-a refuzat răzbunarea.

Degetele mele se strâng în jurul cuțitului. Am avut o înțelegere cu Roiben. L-am omorât pe Balekin pentru a o onora. Asta a fost motivul pentru care Cardan m-a *exilat*. Gândul că, după toate astea, Lordul Roiben ar putea alege să i se alăture lui Madoc mă amărăște cumplit.

Dar, indiferent ce-și dorește Lordul Roiben, a jurat loialitate Coroanei Însângerate. Și, cu toate că unele Curți – cum e cea a Dinților – s-au eliberat de promisiunile făcute de strămoșii lor prin tertipuri, cele mai multe încă se află sub legământ. Printre care și Roiben. Așadar, cum își închipuie Madoc că va rupe acele legături? Fără o asemenea soluție, nu contează pe cine preferă Curțile Inferioare. Sunt obligate să-l urmeze pe cel care poartă pe cap Coroana Însângerată: Înaltul Rege Cardan.

Dar, din moment ce Taryn nu ar spune nimic din toate acestea, îmi mușc limba, în timp ce conversațiile freacă în jurul meu. Mai târziu, când ne întoarcem la cortul nostru, duc carafe cu mied și umplu paharele goale ale generalilor lui Madoc. Nu sunt o prezență deosebit de memorabilă – sunt doar fida umană a lui Madoc, cineva cu care cei mai mulți s-au mai întâlnit în trecere fără să-i acorde multă atenție. Oriana nu-mi mai aruncă priviri ciudate. Chiar dacă atitudinea mea față de Grimsen a fost stranie, nu cred că i-am mai dat motive să se îndoiască de mine.

Simt atracția gravitațională a rolului meu dinainte, ușurința lui, puterea lui de a mă acoperi ca o pătură groasă.

În noaptea asta îmi pare imposibil că am fost vreodată alt-
ceva decât copila asta ascultătoare.

În final, mă duc la culcare cu un gust amar în gât, pe care
nu l-am mai simțit de multă vreme, provocat de neputința de
a influența problemele importante, deși se desfășoară chiar
sub ochii mei.

Mă trezesc în culcușul improvizat, acoperită cu pături și
blănuri. Beau un ceai tare lângă foc și mă plimb de colo-colo,
dezmorțindu-mi brațele și picioarele. Spre ușurarea mea,
Madoc deja a plecat.

*Astăzi, îmi spun eu, astăzi trebuie să găsec o scăpare de
aici.*

Am văzut cai când ne croiam drum prin tabără. Probabil
că aş putea să fur unul. Dar nu sunt o călăreață extraordinară
și, fără hartă, aş putea să mă rătăcesc foarte rapid. Probabil că
toate hărțile sunt ținute laolaltă într-un cort pentru întâlniri
strategice. Aş putea să născocesc un motiv pentru care să-l
vizitez pe tatăl meu.

— Crezi că Madoc ar vrea puțin ceai? o întreb pe Oriana pli-
nă de speranță.

— Dacă vrea, poate trimite un servitor să-l prepare, îmi
spune ea binevoitoare. Dar sunt multe sarcini utile cu care
să-ți ocupi timpul. Noi, doamnele de curte, ne adunăm și coa-
sem stindarde, dacă te simți în stare.

Nimic nu m-ar da în vileag mai repede decât cusutul. Ar fi
o măgulire să spun că sunt nepricepută.

— Nu cred că sunt pregătită să răspund la întrebări legate
de Locke, o avertizez eu.

Dă din cap înțelegătoare. La astfel de întâlniri, doamnele
petrec vremea bârfind și nu e absurd să te aștepți ca moartea
soțului să stârnească discuții.

— Ai putea să iei un coș mic și să te duci la cules, propu-
ne ea. Numai să ai grijă să stai în pădure, departe de tabără.
Dacă întâlnești gărzi, arată-le stema lui Madoc.

Mă străduiesc să-mi stăpânesc nerăbdarea.

— Asta aş putea să fac.

Când îmbrac o mantie împrumutată, Oriana îşi aşază mâna pe braţul meu.

— Te-am auzit vorbind cu Grimsen azi-noapte, spune Oriana. Trebuie să ai grijă cu el.

Îmi amintesc numeroasele avertismente pe care ni le-a adresat de-a lungul anilor cu ocazia petrecerilor. Ne-a pus să-i promitem că nu vom dansa, că nu vom mânca nimic, că nu vom face nimic care ar putea să-l facă de râs pe Madoc. Nu spun că nu are şi ea motivele ei. Înainte de a deveni nevesta lui Madoc, a fost concubina Înaltului Rege Eldred şi a fost martoră la otrăvirea unei alte concubine de-a lui — o prietenă bună de-a ei. Dar mă agasează oricum.

— Aşa voi face. Voi avea grijă, spun eu.

Oriana mă priveşte în ochi.

— Grimsen îşi doreşte multe lucruri. Dacă te porţi prea frumos cu el, s-ar putea să hotărască că te vrea şi pe tine. Ar putea să dorească frumuseţea ta aşa cum unii râvnesc după nestemate rare. Sau ar putea să te dorească numai ca să vadă dacă Madoc ar fi dispus să renunţe la tine.

— Înţeleg, spun eu, străduindu-mă să dau impresia că nu are de ce să-şi facă griji pentru mine.

Îmi dă drumul cu un zâmbet şters, aparent convinsă că ne-am înţeles.

Afară, pornesc spre codri cu coşul meu mic. Îndată ce ajung la copacii de la margine, mă opresc, copleşită de uşurare că nu mai sunt nevoită să joc teatru. Preţ de o clipă, aici pot să mă relaxez. Respir încet de câteva ori şi mă gândesc la opţiunile mele. Iar şi iar, mă duc cu gândul la Grimsen. În ciuda avertismentului Orianei, la el am cele mai mari şanse să descopăr o cale de scăpare. Cu toate năzdrăvăniile lui magice, poate că are şi vreo pereche de aripi metalice cu care să pot zbura spre

casă sau vreo sanie magică trasă de lei din obsidian. Chiar dacă nu e așa, măcar el n-o cunoaște pe Taryn îndeajuns de bine cât să aibă dubii că aș fi ea.

Și dacă își va dori ceva ce nu voi fi dispusă să-i dau, ei bine, are prostul obicei de a lăsa cuțite peste tot, la îndemână.

Urc prin pădure până la o înălțime mai mare. De aici, văd tabăra și toate pavilioanele ei. Zăresc fierăria improvizată, separată de toate celelalte, și observ cum din cele trei hornuri ale sale se înalță mult fum gros. Mai văd un spațiu al taberei unde un cort mare și circular zumzăie de activitate. Poate că Madoc e acolo și acolo sunt și hărțile.

Și văd încă ceva. Când am cercetat tabăra întâia oară, am observat un avanpost mic la poalele muntelui, departe de celelalte corturi. Dar de aici îmi dau seama că e și o peșteră acolo. La intrare stau de gardă doi soldați.

Asta-i ciudat. Locul pare a se afla incomod de departe de toate celelalte. Dar, în funcție de ce e înăuntru, s-ar putea ca tocmai asta să fie ideea. E îndeajuns de departe cât să estompeze până și cele mai puternice urlete.

Cutremurându-mă, pornesc în jos, spre atelier.

Trecând pe la periferia taberei, primesc câteva priviri de la goblini și grigi și zâne cu dinți ascuțiți și aripi pudrate. În trecere, aud un sâsâit discret, și unul dintre căpcăuni își lingge buzele, ceea ce nu reprezintă nicidecum un avans. Totuși nimeni nu mă oprește.

Ușa de la intrarea în atelierul lui Grimsen e deschisă și înăuntru îl zăresc pe fierar, fără cămașă, cu trupul lui sinuos și păros aplecat asupra sabiei pe care o forjează. În fierărie e înfiorător de cald, aerul e îngroșat de fierbințeală și duhnește a creozot. Grimsen e înconjurat de o gamă largă de arme și podoabe care sunt mult mai mult decât ceea ce par: bărci mici, din metal, broșe, călcâie de argint pentru încălțăminte, o cheie care parcă ar fi fost sculptată din cristal.

Îmi amintesc de oferta pe care Grimsen mi-a cerut să i-o transmit lui Cardan înainte de a se decide că trădarea i-ar aduce mai multă glorie: *Spune-i regelui tău că dacă va declara război, îi voi făuri o armură de gheață, să sfărâme orice tăiș care ar încerca să-l atingă și să-i răcească inima într-atât încât să uite orice strop de milă. Spune-i că-i voi pregăti trei săbii care, folosite în aceeași luptă, îi vor sluji precum puterea a treizeci de soldați.*

Mă îngrozește gândul că toate astea ar putea ajunge în mâinile lui Madoc.

Îmi fac curaj și bat în tocul ușii.

Grimsen mă vede și lasă ciocanul.

— Fata cu cerceii, spune el.

— M-ai invitat la tine, îi amintesc eu. Sper că n-am venit prea curând, dar eram curioasă. Pot să întreb cu ce te ocupi sau e secret?

Întrebarea pare să-l încânte. Îmi arată zâmbind bara enormă de metal la care lucrează.

— Făuresc o sabie care să surpe temelia insulelor. De asta ce zici, fată muritoare?

Pe de o parte, Grimsen a creat câteva dintre cele mai mărețe arme cunoscute vreodată. Dar oare chiar e posibil ca planul lui Madoc să implice răpunerea armatelor Regatului Elfhame? Mi-l închipui pe Cardan chemând furtunile, făcând marea să fiarbă și copacii să se ofilească. Pe Cardan, care are făgăduită loialitatea a zeci de conducători de la Curți Inferioare și comanda tuturor armatelor lor. Se poate ca o singură sabie, oricare ar fi ea, să fie atât de puternică încât să se opună tuturor acelor forțe, chiar de s-ar dovedi a fi cea mai cumplită armă făurită vreodată de Grimsen?

— Madoc trebuie să fie foarte recunoscător că te are de partea lui, spun eu într-o manieră neutră. Și că îi e promisă o asemenea armă.

— *Hmf*, face el, fixându-mă cu un ochi ager. Ar trebui să fie, dar oare *este*? Va trebui să-l întreb pe el, pentru că nu pomeneste de recunoștință. Și dacă se întâmplă să se compună cântece despre mine, ei bine, ar fi curios să le asculte? Nu. Nu e vreme de cântece, așa spune el. Mă întreb dacă ar fi de aceeași părere dacă s-ar compune cântece despre el.

Nu faptul că l-am încurajat să se laude i-a dezlegat limba, se pare, ci faptul că i-am ațâțat resentimentele.

— Dacă va deveni următorul Înalt Rege, atunci se vor compune multe cântece despre el, spun eu, accentuând ideea.

Fața lui Grimsen se înouărează și gura lui capătă o ușoară expresie de dezgust.

— Dar tu, care ai fost maestru fierar pe timpul domniei lui Mab și a tuturor celor care i-au urmat... povestea ta trebuie să fie mult mai interesantă decât a lui – o sursă de inspirație mai potrivită pentru balade.

Mă tem că am început să exagerez, dar el se luminează.

— Da, Mab... spune el, pierdut în reverii. Când a venit la mine și mi-a cerut să făuresc Coroana Însângerată, mi-a încredințat o mare onoare. Și am blestemat coroana, ca s-o protejez pe vecie.

Zâmbesc încurajator. Știu povestea asta.

— Uciderea celui care o poartă provoacă moartea persoanei responsabile.

Grimsen pufnește indignat.

— Vreau ca *opera* mea să reziste, întocmai așa cum Regina Mab a vrut ca *neamul* ei să reziste. Dar eu țin până și la cea mai modestă dintre creațiile mele.

Întinde mâna și atinge cerceii cu degetele lui înnegrite de cenușă. Îmi mângâie lobul urechii și îi simt pielea caldă și asșăgalnic, și nu un mârâit.

— De exemplu, cerceii ăștia, spune el. Dacă scoți nestematele, frumusețea ta va pieri – nu numai plusul de frumusețe pe care ți-l conferă, ci toată frumusețea ta, până când vei deveni atât de hidoasă, încât, la vederea ta, până și zânele vor izbucni în țipete.

Mă străduiesc să-mi stăpânesc impulsul de a-mi smulge cerceii de la urechi.

— I-ai blestemat și pe ei?

Mă privește cu un rânjet perfid.

— Nu toată lumea arată respectul cuvenit meșteșugarilor așa cum faci tu, Taryn, fiică a lui Madoc. Nu oricine merită darurile mele.

Cuget la toate acestea câteva momente lungi, gândindu-mă la multitudinea de creații care au ieșit din fierăria lui. Întrebându-mă câte or fi fost blestemate.

— De aceea ai fost exilat? întreb eu.

— Înaltei Regine nu i-a convenit că-mi permiteam o asemenea libertate artistică, deci nu prea eram în grațiile ei când l-am urmat pe Alderking în exil, spune el, iar eu deduc că asta înseamnă că da, cam așa ceva. Ținea ca ea să fie cea deșteaptă.

Încuviințez din cap, de parcă nimic din povestea asta n-ar fi îngrijorător. Mintea îmi gonește, încercând să-și amintească toate obiectele pe care le-a creat Grimsen.

— Când ai revenit întâia oară în Elfhame, nu i-ai dăruit un cercei lui Cardan?

— Ai memorie bună, spune el.

Sper că am memorie mai bună decât el, pentru că Taryn n-a participat la petrecerea de Luna Vânătorului.

— Cerceiul i-a permis să asculte conversațiile celor aflați imediat dincolo de orizontul auzului lui.

Aștept cu sufletul la gură.

Grimsen izbucnește în râs.

— Nu asta vrei să știi, așa-i? Da, era blestemat. Cu un sin-
guur cuvânt, aș fi putut să-l preschimb într-un păianjen rubi-
niu care l-ar fi mușcat până la moarte.

— Și l-ai folosit? întreb eu, amintindu-mi globul pe care
l-am văzut în biroul lui Cardan, în care un păianjen mic, roșu
și strălucitor, zgâria sticla fără încetare.

Mă cuprinde o groază rece cu gândul la o tragedie care deja
a fost împiedicată – și apoi mă cuprinde o furie oarbă.
Grimsen ridică din umeri.

— Încă e în viață, nu?

Un răspuns tipic zânelor. Sună ca un „nu“, dar, de fapt, ade-
vărul e că fierarul a încercat și nu i-a ieșit.

Ar trebui să insist și să încerc să aflu mai multe, să-l întreb
de vreo cale prin care să pot fugi din tabără, dar n-aș suporta
să-i mai vorbesc nicio clipă fără să-l înjunghii cu una dintre
propiile lui arme.

— Aș putea să mai vin în vizită și altă dată? spun eu cu
chiu, cu vai, simțind zâmbetul fals de pe chipul meu mai mult
ca pe o grimasă.

Nu-mi place cum se uită la mine, de parcă aș fi o piatră pre-
țioasă pe care ar vrea s-o bată în metal.

— Mi-ar face plăcere, spune el, arătând în jur cu un gest
larg, spre toate obiectele din fierărie. După cum vezi, îmi plac
lucrurile frumoase.

Capitolul 10

După vizita la Grimsen, mă întorc în pădure cu pași hotărâți, la cules, după cum am promis, și adun scorușe, măcriș, urzici, puțină dulce-moarte și hribi uriași. Dau cu piciorul într-o piatră, azvârlind-o în adâncul pădurii. Apoi lovesc încă una. Lovesc multe pietre până să mă simt cât de cât mai bine.

N-am făcut niciun avans în găsirea unei căi de evadare și n-am mai aflat nimic despre planurile tatălui meu. Sunt doar cu un pas mai aproape de a fi descoperită.

Cu gândul ăsta sumbru în minte, îl găsesc pe Madoc așezat lângă foc, aproape de cort, curățând și ascuțind setul de pumnale pe care le poartă cu el. Din obișnuință, îmi vine să mă duc să-l ajut și trebuie să-mi amintesc că Taryn n-ar face așa ceva.

— Vino, șezi aici, mă invită el, atingând capătul liber al bușteanului pe care s-a cocoțat. Nu ești obișnuită cu campaniile militare și ai fost aruncată în miezul lor.

Mă bănuiește? Mă așez, lăsând coșul plin până la refuz în preajma focului, și mă încurajez, spunându-mi că dacă ar fi crezut că-i vorbește lui Jude, n-ar părea nici pe departe atât de prietenos. Totuși îmi dau seama că nu mai am mult timp, așa că-mi asum riscul și-l întreb ce vreau să întreb.

— Chiar crezi că poți să-l învingi?

Madoc începe se rătăci, de parcă ar fi o întrebare de copil mic. *Dacă ai întinde mâna suficient de mult, ai putea să culegi luna de pe cer?*

— N-aș participa la joc dacă n-aș putea să câștig.
În mod ciudat, râsul lui parcă mă încurajează. Chiar e convins că sunt Taryn și că nu știu nimic despre război.

— Dar cum?

— Nu te voi obosi cu toată strategia, spune el. Dar am de gând să-l provoc la duel – și, după ce voi câștiga, îi voi spinteca căpățâna aia a lui.

— La duel?

Am rămas perplexă.

— De ce s-ar duela *el* cu *tine*?

Cardan e Înaltul Rege. Între el și Madoc stau armatele lui. Madoc rânjește.

— Din dragoste, spune el. Și din datorie.

— Dragoste față de cine?

Nu pot să cred că Taryn ar fi fost mai puțin confuză decât sunt eu în clipa asta.

— Pentru omul flămând, niciun banchet nu e îndeajuns de abundent, spune el.

Despre asta nu știu ce să zic. După un moment, i se face milă de mine.

— Știu că nu te atrag lecțiile despre tactică, dar cred că asta o să-ți trezească interesul până și ție. Pentru lucrurile pe care ni le dorim cel mai mult, ne vom asuma aproape orice risc. Există o profecție care spune că va fi un rege slab. Îi atârnă deasupra capului, dar el își închipuie că poate îmbuna soarta cu farmecul lui. Să-l vedem. Îi voi da ocazia să dovedească că e un conducător competent.

— Și apoi? întreb eu.

Dar el nu face decât să izbucnească din nou în râs.

— Apoi zânele te vor numi Prințesa Taryn.

Toată viața am auzit despre marile cuceriri din Tărâmul Zânelor. După cum e de așteptat din partea unui popor nemuritor cu nașteri puține, majoritatea bătăliilor sunt foarte rigu-

ros organizate, după cum sunt și liniile de succesiune. Zânele preferă să evite războaiele generalizate, ceea ce înseamnă că nu e un lucru neobișnuit ca disputele să fie rezolvate pe calea vreunei competiții convenite de comun acord. Totuși Cardan nu s-a obosit niciodată să învețe să mânuiască sabia și nu prea se pricepe. Pentru ce ar accepta un duel?

Însă mă îngrozește gândul că, dacă aș pune întrebarea asta, Madoc m-ar descoperi. Dar trebuie să spun *ceva*. Nu pot să mă zgâiesc așa la el, cu gura căscată.

— Jude a reușit cumva să-l controleze pe Cardan, spun eu, jucându-mi rolul. Poate că ai putea să faci la fel și...

Madoc clatină din cap.

— Uite unde a ajuns sora ta. Indiferent ce putere o fi avut, el și-a luat-o înapoi. Nu, nu am de gând nici măcar să mai continui aparența de supunere. Acum vreau să conduc.

Se oprește din ascuțit pumnalul și se uită la mine cu o sclipire periculoasă în privire.

— Lui Jude i-am oferit nenumărate ocazii să ne ajute familia. I-am acordat toate șansele să-mi explice jocul ei. Dacă ar fi făcut-o, situația ar fi fost cu totul alta.

Mă străbate un fior. Oare a ghicit că mă aflu lângă el?

— Jude e cam amărâtă, spun eu pe ceea ce sper că e un ton neutru. Cel puțin așa spune Vivi.

— Și ai vrea să n-o mai pedepsesc și eu când voi deveni Înalt Rege, nu-i așa? întreabă el. Nu spun că nu sunt mândru. Realizările ei nu sunt de lepădat. Se poate ca ea să-mi semene cel mai mult dintre toți copiii mei. Și, ca toți copiii din lumea întreagă, s-a răzvrătit și a vrut mai mult decât putea duce. Dar *tu*...

— Eu?

Privirea mi se îndreaptă spre foc. E supărător să-l aud vorbind despre mine, dar ideea de a auzi cuvinte menite numai lui Taryn e și mai dureroasă. Mă simt ca și cum aș fura ceva de

la ea. Dar nu-mi vine în minte nicio cale de a împiedica lucrurile, nicio abordare care să nu presupună demascarea mea.

Întinde mâna și mă apucă de umăr. Gestul ar fi fost încurajator, numai că mă strânge puțin prea tare, cu gheare puțin prea ascuțite. Asta e clipa în care o să mă apuce de gât și o să-mi spună că m-a prins. Inima îmi zvâcnește.

— Cred că ți se pare că am favorizat-o, în ciuda nerecunoștinței ei, spune el. Dar a fost vorba doar de faptul că am înțeles-o mai bine. Și totuși tu și cu mine avem ceva în comun — amândoi am făcut alegeri greșite în căsnicie.

Îl privesc dintr-o parte, ușurată și în același timp nevenindu-mi să cred. Chiar spune că mariajul lui cu mama noastră a fost precum căsnicia dintre Taryn și Locke?

Se retrage de lângă mine ca să mai pună un butuc pe foc.

— Și ambele căsnicii s-au sfârșit tragic.

Inspir scurt.

— Doar nu crezi...

Dar nu știu ce minciună să-i spun. Nici nu știu dacă Taryn l-ar minți.

— Nu? întreabă Madoc. Cine l-a ucis pe Locke, dacă nu tu?

Un moment prea lung, nu-mi vine în minte niciun răspuns bun.

Madoc izbucnește într-un râs aspru și întinde spre mine gheara unui deget, încântat peste măsură.

— Chiar ai fost tu! Îți spun drept, Taryn, mereu am crezut că ești plăpândă și sfioasă, dar acum văd cât m-am înșelat.

— Te bucuri că l-am omorât?

Pare să fie mai mândru de Taryn pentru că l-a ucis pe Locke decât pentru toate celelalte grații și talente ale ei luate la un loc — talentul ei de a liniști lumea, de a alege îmbrăcămintea perfectă și de a spune cele mai potrivite minciuni, încât lumea s-o îndrăgească.

Madoc ridică din umeri, zâmbind în continuare.

— Viu sau mort, niciodată nu mi-a păsat de el. Mi-a păsat numai de tine. Dacă te îndurerează faptul că nu mai e, atunci pentru asta îmi pare rău. Dacă ți-ai dori să învie la loc, ca să poți să-l mai omori o dată... sentimentul ăsta îl cunosc. Dar poate că ai făcut dreptate și te supără numai faptul că uneori dreptatea e crudă.

— Ce crezi că mi-a făcut încât să merite moartea? întreb eu.

Scormonește în foc. Se înalță scânteii.

— Presupun că ți-a frânt inima. Ochi pentru ochi, inimă pentru inimă.

Îmi amintesc cum a fost când am lipit cuțitul de beregata lui Cardan. Când intram în panică cu gândul la puterea pe care o avea asupra mea, când am descoperit că exista o cale simplă de a-i pune capăt.

— De aceea ai omorât-o pe mama?

Oftează.

— Mi-am călit instinctele în luptă, spune el. Uneori, instinctele acelea rămân chiar și atunci când nu mai sunt războaie.

Mă gândesc la asta, întrebându-mă ce-ți trebuie ca să te întărești într-atât încât să poți să lupți și să omori iar și iar. Întrebându-mă dacă o parte din el e rece pe dinăuntru, atât de rece încât să nu poată fi încălzită niciodată, ca un sloi de gheață înfipt în inimă. Întrebându-mă dacă nu cumva am și eu un asemenea sloi.

O vreme, stăm împreună în tăcere, ascultând trosnetele și pocnetele flăcărilor. Apoi Madoc îmi vorbește în continuare.

— Când am ucis-o pe mama voastră – pe mama și pe tatăl vostru – v-am schimbat. Morțile lor au fost un creuzet, au fost focul prin care toate trei ați fost forjate. Când scufunzi o sabie încinsă în ulei, orice defect mic se va preface într-o fisură. Dar scufundate în sânge cum ați fost, niciuna nu s-a frânt. Doar

v-ați întărit. Poate că pornirea de a-i lua viața lui Locke a apărut mai curând din vina mea decât din a ta. Dacă ți-e greu să porți vina faptei comise, lasă-mi mie povara.

Mă gândesc la cuvintele lui Taryn: *Nimeni n-ar trebui să aibă copilăria pe care am avut-o noi.*

Și totuși îmi vine să-l consolez pe Madoc, chiar dacă nu voi putea să-l iert niciodată. Ce ar spune Taryn? Nu știu, dar nu ar fi cinstit să-l consolez cu vocea ei.

— Ar trebui să-i duc astea Orianei, spun eu, arătând spre coșul cu ce am cules.

Mă ridic, dar Madoc mă apucă de mână.

— Să nu crezi că voi uita loialitatea ta.

Se uită la mine de jos cu o privire contemplativă.

— Ai pus interesele familiei noastre deasupra intereselor tale. După ce se vor sfârși toate, vei putea să-ți alegi răsplata, iar eu voi avea grijă să o primești.

Simt o durere la gândul că nu mai sunt eu fata căreia îi face astfel de oferte. Nu sunt eu cea bine-venită în căminul lui, cea de care are grijă și pe care o prețuiește.

Mă întreb ce ar cere Taryn pentru ea și pentru copilul din burta ei. Siguranță, probabil, singurul lucru pe care Madoc e convins că ni l-a oferit deja, singurul lucru pe care nu va putea niciodată să ni-l asigure cu adevărat. Oricâte promisiuni ar face, e prea lipsit de scrupule ca să poată oferi siguranță cuiva vreme îndelungată.

Cât despre mine, siguranța nu mai intră în discuție. Încă nu m-a prins, dar puterea mea de a juca spectacolul ăsta slăbește. Deși nu știu sigur cum voi reuși să traversez gheața, hotărâsc că trebuie să fug în noaptea asta.

Capitolul 11

Oriana supraveghează pregătirea cinei pentru soldați și eu stau cu ea. Urmăresc prepararea supei de urzici, fiartă cu cartofi până când dispare gustul înțepător, și măcelărirea cerbilor, ale căror trupuri abia săgetate aburesc în frig și a căror grăsime e folosită pentru a da savoare verdețurilor moi. Fiecare soldat are propriul castron și propria cană, care zăngănesc legate de curele ca niște ornamente și care sunt prezentate servitorilor, pentru a fi umplute cu câte o porție de mâncare și de vin subțiat cu apă.

Madoc mănâncă împreună cu generalii săi, râzând și discutând. Cei de la Curtea Termitelor rămân în corturile lor și trimit un servitor să le pregătească masa pe alt foc. Grimsen stă separat de generali, la o masă de cavaleri, care ascultă fascinați poveștile lui din vremea când era exilat împreună cu Alderking. E imposibil să nu observi că zânele din jurul lui poartă mai multe podoabe decât în mod obișnuit.

Zona cu ceaunele și mesele se află la marginea taberei, mai aproape de munte. În depărtare, zăresc doi paznici stând de gardă în apropierea peșterii, care nu-și întrerup tura ca să mănânce cu noi. Lângă ei, doi reni scurmă cu botul prin zăpadă, căutând rădăcini îngropate.

Mestec supa de urzici și în mintea mea se conturează o idee. Când Oriana mă invită înapoi la cortul nostru, deja am luat o hotărâre. Voi fura unul dintre renii soldaților de lângă

peșteră. Va fi mai ușor decât să iau un cal din tabăra principală și, dacă ceva nu merge, le va fi mai greu să mă urmărească. Încă nu am hartă, dar măcar pot să mă orientez destul de bine spre sud luându-mă după stele. Dacă am noroc, voi întâlni vreo așezare de-a muritorilor.

Bem împreună câte o ceașcă de ceai și ne scuturăm de zăpadă. Îmi încălzesc cu nerăbdare degetele înțepenite pe suprafața căni. Nu vreau să-i stârnesc suspiciuni, dar trebuie să o iau din loc. Trebuie să împachetez mâncare și orice alte provizii gălesc.

— Cred că ți-e foarte frig, spune Oriana, privindu-mă atent.

Cu părul ei alb și pielea palidă, ca de stafie, parcă ar fi făcută și ea din zăpadă.

— O slăbiciune a muritorilor.

Zâmbesc.

— Încă un motiv să-mi fie dor de insulele Regatului Elfhamme.

— Vom ajunge acasă în curând, mă asigură ea.

Nu poate să mintă, așa că trebuie să fie convinsă de lucrul ăsta. Trebuie să creadă că Madoc va învinge, că va deveni Înalt Rege.

În sfârșit, pare gata de culcare. Mă spăl pe față, apoi îmi îndes chibrituri într-un buzunar și un cuțit în altul. După ce mă întind în pat, aștept până când îmi închipui că probabil Oriana a adormit, numărând secunde până când se împlinește jumătate de oră. Atunci mă dezvelesc pe furiș, făcând cât mai puțin zgomot cu putință, și-mi vâr picioarele în ghete. Pun niște brânză într-un sac, împreună cu un colț de pâine și trei mere veștejite. Iau dulcea-moarte pe care am găsit-o când am ieșit la cules și o învelesc într-o bucată de hârtie. Apoi pășesc încet spre ieșirea cortului, luându-mi mantia pe drum. Afară gălesc un singur cavaler, care-și îndulcește timpul sculptând

un fluier înaintea focului. Trecând pe lângă el, îl salut cu un gest al capului.

— Doamna mea? spune el, ridicându-se în picioare.

Mă întorc spre el cu cea mai usturătoare privire de care sunt în stare. În fond, nu sunt prizonieră. Sunt fiica Marelui General.

— Da?

— Unde să îi spun tatălui vostru că vă poate găsi, dacă s-ar întâmpla să întrebe?

Întrebarea a fost formulată într-o manieră respectuoasă, dar nu mă îndoiesc că, dacă-i voi răspunde greșit, s-ar putea ajunge la întrebări mai puțin respectuoase.

— Spuneți-i că sunt ocupată cu folosirea codrului pe post de oală de noapte, spun eu și tresare, așa cum speram.

Nu-mi mai pune nicio întrebare în vreme ce-mi potrivesc mantia pe umeri, apoi o iau din loc, conștientă că, cu cât voi zăbovi mai mult, cu atât mai suspicios va deveni.

Drumul până la peșteră nu e deosebit de lung, dar mă împiedic de mai multe ori în întuneric și, cu fiecare pas, vântul rece ustură din ce în ce mai tare. Muzica și zgomotul chefului se înalță din tabără, aud cântece de-ale goblinilor, despre pierderi și dor și violență. Balade cu regine și cavaleri și bufoți.

Apropiindu-mă de peșteră, zăresc trei paznici la post în jurul intrării largi – cu unul mai mult decât speram. Intrarea în peșteră e lungă și lată, ca un zâmbet, și întunericul dinăuntru licărește din când în când, de parcă ar fi iluminat de undeva, din adâncuri. În apropiere moțăie doi reni, ghemuiți în zăpadă ca niște pisici. Un al treilea se freacă cu coarnele de un copac din apropiere.

Atunci, acela să fie. Pot să pătrund pe furiș mai în adâncul pădurii și să-l ademenesc cu unul dintre mere. Când dau să

pornesc spre copaci, aud un strigăt venind din peșteră. Aerul rece și dens poartă zgomotul până la mine și mă face să mă întorc.

Madoc are un prizonier.

Încerc să mă conving că nu e problema mea, dar încă un sunet disperat îmi dă peste cap toate gândurile inteligente. Cineva e înăuntru și suferă. Trebuie să mă conving că nu e vreun cunoscut de-al meu. Mușchii deja mi-au înțepenit de frig, așa că pornesc încet, înconjur peștera și mă cațăr pe stâncile aflate chiar deasupra ei.

Planul meu improvizat e să-mi dau drumul în fața intrării în peșteră, din moment ce paznicii privesc mai mult în cealaltă direcție. Avantajul e că sunt ferită privirilor în drum spre locul de coborâre, dar apoi coborârea în sine trebuie făcută cu multă, multă grijă, altfel combinația dintre sunet și mișcare îi va alerta într-o clipă.

Strâng din dinți și-mi amintesc lecțiile Stafiei – să înaintez încet, să fac fiecare pas cu grijă, să rămân la adăpostul umbrelor. Firește, gândurile astea revin odată cu amintirea trădării care a urmat, dar îmi spun că asta nu face lecțiile mai puțin utile. Mă cobor încet, ținându-mă de colțul ascuțit al unui bolovan. Până și învelite în mănuși, îmi simt degetele înghețate.

Atunci, atârând așa, descopăr că am făcut o greșală de calcul cumplită. Chiar și întins pe toată lungimea, trupul meu nu ajunge la sol. Când îmi voi da drumul, nu am cum să nu fac vreun sunet. Pur și simplu va trebui să fiu cât mai silențioasă cu putință și să mă mișc cât pot de iute. Respir adânc și îmi dau drumul, căzând pe distanța aceea mică. La auzul pârâitului inevitabil al zăpezii sub picioarele mele, una dintre gârzi se întoarce. Mă strecor în umbre.

— Ce-i? întreabă unul dintre ceilalți doi.

Primul paznic privește în peșteră. Nu-mi dau seama dacă m-a văzut sau nu.

Rămân cât se poate de neclintită, îmi țin respirația și sper că nu m-a văzut, sper că nu-mi simte *mirosul*. Măcar, la cât de frig e, nu transpir.

Am cuțitul la îndemână. Îmi amintesc că m-am luptat cu Grima Mog. Dacă se va ajunge acolo, voi lupta și cu ei.

Dar, după un moment, paznicul clatină din cap și se întoarce la ascultat cântecele goblinilor. Aștept, apoi mai aștept puțin, ca să fiu sigură. În timpul ăsta, ochii mei se obișnuiesc cu întunericul. În aer se simte un miros mineral, pe lângă cel de ulei de lampă aprins. Umbrele dansează în capătul unui pasaj înclinat, îmbiindu-mă cu promisiunea luminii.

Îmi croiesc drum printre stalagmite și stalactite, ca și când aș păși printre dinții ascuțiți ai unui uriaș. Pășesc într-o altă încăpere și clipesc fără să vreau în lumina torțelor.

— Jude? spune o voce firavă.

O voce pe care o cunosc. Stafia.

Slab, cu vânătăi care-i înfloresc în dreptul claviculelor, stă pe pământul peșterii, cu încheieturile mâinilor încătușate și legate cu lanțuri de plăci fixate în podea. Torțele ard într-un cerc în jurul lui. Se uită în sus la mine cu ochi mari și căprui.

Așa frig cum îmi e, deodată, mă simt și mai înfrigurată. Ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost *L-am slujit pe Prințul Dain. Nu pe tine*. Asta s-a întâmplat exact înainte să fiu târâtă spre Marea de Jos, unde am fost ținută săptămâni întregi, îngrozită, înfometată și singură. Și totuși, în ciuda acestora, în ciuda trădării lui, în ciuda faptului că a distrus Curtea Umbrelor, îmi rostește numele cu toată uimirea cuiva care își închipuie că poate am venit să-l salvez.

Mă gândesc să mă prefac că sunt Taryn, dar nu prea ar putea să creadă că geamăna mea s-a furișat pe lângă paznici. În fond, el m-a învățat să mă mișc așa.

— Am vrut să văd ce ascunde Madoc aici, spun eu, scoțând cuțitul. Și dacă-ți trece prin minte să strigi după gărzi, află că

singurul motiv pentru care n-aș vrea să-ți înfig cuțitul în gât e că mă tem că ai muri zgomotos.

Stafia îmi adresează un zâmbet mic și pișicher.

— Așa aș face, să știi. Foarte zgomotos. Numai ca să-ți fac în ciudă.

— Așadar, asta e plata pentru serviciile tale, spun eu, privind peștera cu înțeles. Sper că trădarea în sine ți-a fost răsplată suficientă.

— N-ai decât să-mi râzi în nas.

Tonul lui e liniștit.

— O merit. Știu ce am făcut, Jude. Am fost prost.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Mă simt neplăcut de vulnerabilă chiar și numai punând întrebarea. Dar am avut încredere în Stafie și vreau să știu cât de proastă am fost. Oare m-a urât în toată vremea în care am considerat că suntem prieteni? Oare a răs împreună cu Cardan de firea mea naivă?

— Îți amintești când ți-am spus că am omorât-o pe mama lui Locke?

Încuviințez din cap. Liriope a fost otrăvită cu ciupercă cuc, ca să se ascundă faptul că în vremea când fusese concubina Înaltului Rege avusese în pântec copilul Prințului Dain. Dacă Oriana nu l-ar fi smuls pe Oak din pântecul lui Liriope, ar fi murit și el. E o poveste oribilă, pe care n-aș fi avut cum s-o uit, chiar dacă n-ar fi avut legătură cu fratele meu.

— Îți amintești cum m-ai privit când ai descoperit ce făcusem? întreabă el.

S-a întâmplat cu o zi sau două după încoronare. Îl luasem prizonier pe Prințul Cardan. Încă eram sub influența șocului. Încercam să pun cap la cap planul lui Madoc. Am fost oripilată când am aflat că Stafia făcuse o faptă atât de groaznică, dar în vremea aceea eram oripilată mai tot timpul. Totuși otrăvirea cu ciupercă cuc e o moarte de coșmar și aproape că a fost ucis și fratele meu.

— Am fost surprinsă.

Stafia clatină din cap.

— Până și Gândacul a fost scârbit. Nu știuse.

— Și de aceea ne-ai trădat? Ți s-a părut că te judecăm fără drept? întreb eu uluită.

— Nu. Ascultă-mă un moment.

Stafia oftează.

— Am omorât-o pe Liriope pentru că Prințul Dain m-a adus în Tărâmul Zânelor, mi-a purtat de grijă și mi-a dat o menire. Pentru că-i eram loial, am făcut-o, dar după aceea am fost cutremurat de ceea ce făcusem. Din disperare, m-am dus la băiatul care credeam că era singurul copil rămas în viață al lui Liriope.

— Locke, spun eu zăpăcită.

Mă întreb dacă Locke și-a dat seama, după încoronarea lui Cardan, că Oak trebuie să fie fratele lui vitreg. Mă întreb dacă a simțit ceva legat de povestea asta, dacă măcar a deschis subiectul cu Taryn.

— Copleșit de remușcări, spune Stafia în continuare, i-am oferit protecția mea. Și numele meu.

— Numele... încep eu să spun, dar mă întrerupe.

— Numele meu *adevărat*, spune Stafia.

Printre zâne, numele adevărate sunt secrete păstrate cu mare grijă. O zână poate fi manipulată cu ajutorul numelui ei adevărat, mai ușor decât prin orice jurământ. Mi-e greu să cred că Stafia a cedat o parte atât de importantă din ființa lui.

— Ce te-a silit să faci? întreb eu, sărind la subiect.

— Mulți ani nimic, a spus Stafia. Apoi lucruri mărunte. Să spionez lumea. Să le aflu secretele. Dar până mi-a poruncit să te duc la Turnul Uitării și să permit Mării de Jos să te răpească, am crezut că era doar pus pe pozne, în niciun caz periculos.

Nicasia trebuie să fi știut și i-a cerut o favoare. Nu-i de mirare că Locke și prietenii lui s-au simțit atât de siguri pe ei

încât să mă fugărească în noaptea dinaintea nunții lui. Știa că a doua zi voi fi dispărut.

Și totuși înțeleg ce vrea să spună Stafia. Și mie mi s-a părut că Locke urmărea doar să semene discordie, chiar și atunci când am simțit că s-ar putea să mor din cauza jocurilor lui. Clatin din cap.

— Asta nu explică cum ai ajuns aici.

Stafia pare că se chinuie să vorbească în continuare pe un ton egal, să-și stăpânească furia.

— După povestea din Turn, am încercat să pun între mine și Locke o distanță îndeajuns de mare încât să nu mai poată să-mi poruncească nimic, niciodată. Cavalerii m-au prins când părăseam insula Insmire. Atunci am descoperit exact ce dezastru provocase Locke. Îi spusese numele meu adevărat tatălui tău. A fost darul oferit de el în schimbul mâinii surorii tale și al unui loc la masa de negocieri, când Balekin ar fi ajuns la putere.

Inspir scurt, printre dinți.

— *Madoc cunoaște numele tău adevărat?*

— E de rău, așa-i?

Stafia scoate un râs sec.

— Faptul că ai dat buzna aici e primul noroc de care am parte de multă vreme. Și chiar e vorba de noroc, deși știm amândoi ce trebuie făcut în continuare.

Îmi amintesc cu câtă atenție i-am dat ordine lui Cardan, ordine care să-l împiedice să mă evite sau să scape de mine. Fără îndoială că Madoc a făcut același lucru și mai mult decât atât, din moment ce Stafia a ajuns să creadă că o singură cale îi mai e deschisă.

— O să te scot de aici, spun eu. Și apoi...

Stafia mă întrerupe.

— Pot să-ți arăt cum să-mi provoci cât mai puțină durere. Pot să-ți arăt cum să faci ca să pară că am făcut-o cu mâna mea.

— Ai spus că o să mori zgomotos, doar ca să-mi faci în ciudă, repet eu, prefăcându-mă că n-ar vorbi serios.

— Și chiar așa aș fi făcut, spune el cu un zâmbet mic. Trebuia să-ți spun – trebuia să spun adevărul *cuiva* înainte să mor. Acum am sfârșit cu asta. Dă-mi voie să te învăț o ultimă lecție.

— Stai, spun eu, ridicând mâna.

Trebuie să trag de timp. Trebuie să mă gândesc.

Stafia vorbește în continuare, fără întrerupere.

— Asta nu e viață, să fii mereu sub controlul altcuiva, să fii supus dorințelor și capriciilor lui. Știu despre geasul pe care l-ai cerut de la Prințul Dain. Știu că erai dispusă să ucizi ca să-l primești. Nu te atinge nicio vrajă. Mai ții minte cum a fost înainte? Îți amintești cum e să te simți neajutorată?

Bineînțeles că-mi amintesc. Și nu pot să nu mă gândesc la slujitoarea muritoare din gospodăria lui Balekin, Sophie, și la buzunarele ei pline cu pietre. Sophie, rătăcită în Marea de Jos. Mă străbate un fior înainte să mi-l pot stăpâni.

— Nu mai fi așa melodramatic.

Scot săculețul cu mâncare pe care-l aveam la mine și mă așez pe pământ, tăind felii de brânză, mere și pâine.

— Încă n-am rămas fără opțiuni. Pari pe jumătate mort de foame și am nevoie de tine în viață. Ai putea să vrăjești un lujer de rugină, cu care să plecăm de aici – și îmi ești dator măcar cu atâta lucru.

Stafia apucă bucăți de brânză și măr și le îndeasă în gură. Cât mănâncă, cercetez lanțurile cu care e legat. Aș putea să rup verigile? Observ o gaură în placă, care pare exact de dimensiunile potrivite pentru o cheie.

— Pui ceva la cale, spune Stafia, sesizând privirea mea. Grimsen mi-a făcut legăturile astfel încât să reziste la toate tăișurile, mai puțin ale celor mai magice săbii.

— Mereu pun la cale câte ceva, i-o întorc eu. Ce știi despre planurile lui Madoc?

— Mai nimic. Cavalerii mi-au adus mâncare și haine de schimb. Mi s-a îngăduit să mă spăl numai sub pază grea. Odată a venit și Grimsen să se uite la mine, dar n-a scos niciun sunet, nici când am strigat la el.

Stafiei nu-i stă în fire să strige. Sau să urle așa de tare încât să-l fi auzit așa cum l-am auzit, să urle de amar și disperare și deznădejde absolută.

— De câteva ori, Madoc a venit ca să mă interogheze cu privire la Curtea Umbrelor, la palat, la Cardan și Lady Asha și Dain, chiar și la tine. Știu că e în căutare de slăbiciuni, de mijloace cu care să-i manipuleze pe toți.

Stafia întinde mâna după încă o felie de măr și ezită, privind mâncarea de parcă abia acum ar fi văzut-o.

— De ce aveai toate astea la tine? De ce ai adus un picnic la explorarea unei peșteri?

— Aveam de gând să fug, recunosc eu. În noaptea asta. Înainte să descopere că nu sunt sora care pretind că sunt.

Îmi aruncă o privire îngrozită.

— Atunci pleacă, Jude. Fugi. Nu poți să rămâi de dragul meu.

— Nu rămân de dragul tău – o să mă ajuți să scap de aici, insist eu, tăindu-i vorba când începe să protesteze. Mă descurc încă o zi. Spune-mi cum să-ți dezleg lanțurile.

Ceva de pe chipul meu pare să-l convingă că vorbesc serios.

— Cheia e la Grimsen, spune el, fără să-mi întâlnească privirea. Dar ar fi în interesul tău să folosești cuțitul.

Problema cea mai mare e că probabil are dreptate.

Capitolul 12

Când mă întorc la cort, descopăr că garda nu mai e acolo. Simțind că norocul e de partea mea, mă furișez pe sub clapa cortului, sperând să ajung încet în pat înainte ca Madoc să se întoarcă acasă de la comploturile pe care le-o fi punând la cale cu generalii săi.

Însă nu mă așteptam ca lumânările să fie aprinse și s-o găsesc pe Oriana așezată la masă, trează de-a binelea. Încrămenesc.

Oriana se ridică, încrucișând brațele la piept.

— Unde ai fost?

— Aăă, spun eu, încercând disperată să-mi dau seama ce a aflat deja – și ce ar fi mai credibil.

— Un cavaler mi-a propus să ne întâlnim sub stele și...

Oriana ridică mâna.

— Te-am acoperit. Am alungat garda înainte să apuce să spună povești mai departe. Nu mă jigni spunându-mi alte minciuni. Nu ești Taryn.

Mă copleșește o groază rece când realizez că am fost descoperită. Îmi vine să alerg înapoi pe unde am venit, dar mă gândesc la Stafie. Dacă aș lua-o la fugă acum, șansele mele de a obține cheia ar fi infime. Nu va fi salvat. Și voi avea șanse foarte mici să mă salvez și pe mine.

— Nu-i spune lui Madoc, spun eu, sperând c-o voi îndupleca să-mi ia partea în povestea asta. Te rog. N-am vrut să ajung

aici. Madoc m-a lăsat fără simțiri și m-a adus pe sus în tabăra asta. M-am prefăcut că sunt Taryn numai pentru că deja mă prefăceam când eram în Elfhame.

— De unde știi că nu minți? întrebă ea aspru, fixându-mă cu ochii ei rozalii și ageri, fără să clipească. De unde știi că n-ai venit aici ca să-l ucizi?

— N-aveam de unde să știu că Madoc avea să vină după Taryn, insist eu. Singurul motiv pentru care încă mă aflu aici e că nu știu cum să plec – am încercat în noaptea asta, dar n-am reușit. Ajută-mă să plec, spun eu. Ajută-mă și nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

Se uită la mine de parcă promisiunea asta ar fi foarte înbietoare.

— Dacă dispari, va ghici că am fost implicată.

Scutur din cap, încercând cu disperare să formulez un plan.

— Îți scriem lui Vivi. Poate să vină ea să mă ia. O să las un bilețel în care scriu că m-am dus s-o vizitez pe ea și pe Oak. Nu e nevoie să afle că Taryn n-a pus piciorul aici.

Oriana îmi întoarce spatele și toarnă o băutură verde-închis în niște pahare mici.

— Oak. Nu-mi place cât de mult se schimbă în lumea muritorilor.

Îmi vine să urlu de frustrare din cauza schimbării bruște de subiect, dar mă silesc să fiu calmă. Mi-l închipui pe Oak amestecând în cerealele lui colorate.

— Nici mie nu-mi place uneori.

Îmi întinde un pahar delicat.

— Dacă Madoc va reuși să devină Înalt Rege, atunci Oak va putea să se întoarcă acasă. Nu va mai sta între Madoc și coroană. Va fi în siguranță.

— Îți mai amintești avertismentul tău, că e periculos să te afli în preajma unui rege?

Aștept să bea înainte să beu și eu. Lichidul e amar și cu iz de iarbă și-mi explodează pe limbă cu aromă de rozmarin, urzică și cimbru. Mă strâmb, dar nu-mi displace.

Se uită la mine agasată.

— Tu cu siguranță nu te-ai purtat de parcă ți-ai aminti.

— Corect, recunosc eu. Și am plătit pentru asta.

— Îți voi păstra secretul, Jude. Și-i voi trimite lui Vivi un mesaj. Dar nu voi acționa împotriva lui Madoc și nici tu n-ai trebui s-o faci. Vreau să-mi promiți.

Din moment ce sunt Regina Regatului Elfhame, Madoc e cel care acționează împotriva mea. Ar fi așa o satisfacție dacă ar afla și Oriana, de vreme ce are o părere atât de proastă despre mine. E un gând meschin, urmat de realizarea faptului că, dacă Madoc ar afla, aș avea cu totul alte de probleme decât cele de până acum. S-ar folosi de mine. Oricât de speriată aș fi, cu el aproape o să-mi fie și mai frică.

O privesc pe Oriana în ochi și mint cu aceeași sinceritate cu care o fac dintotdeauna.

— Îți promit.

— Bine, spune ea. Acum spune-mi de ce te furișai prin Elfhame dându-te drept Taryn.

— Ea m-a rugat s-o fac, spun eu, ridicând din sprâncene și așteptând să priceapă.

— De ce te-ar... începe Oriana, dar apoi se oprește.

Când deschide gura, parcă mai curând și-ar vorbi sieși:

— Pentru anchetă. Aha.

Sorb încă puțin din lichiorul de ierburi.

— Mi-am făcut griji pentru sora ta, singură la Curtea aia, spune Oriana, încruntându-și sprâncenele palide. Cu reputația familiei ei distrusă și cu Lady Asha înapoi, sesizând fără îndoială oportunitatea de a-și exercita influența asupra curtenilor, acum, că fiul ei a urcat pe tron.

— Lady Asha? repet eu, surprinsă la ideea că Oriana ar considera-o o amenințare deosebită la adresa lui Taryn.

Oriana se ridică și adună materiale de scris. Când se așază la loc, începe să scrie un mesaj pentru Vivi. După câteva rânduri, ridică ochii.

— N-am crezut că se va întoarce vreodată.

Asta se întâmplă când cineva e azvârlit în Turnul Uitării. E uitat.

— A fost curteană cam în aceeași vreme în care ai fost și tu, nu?

Atât pot să mă apropiu de ceea ce vreau să spun de fapt, anume că și Oriana a fost iubita Înaltului Rege. Și chiar dacă nu i-a dăruit niciun copil, știe cu siguranță o groază de bârfe. Ceva a îndemnat-o să facă observația pe care a făcut-o.

— Mama ta a fost cândva prietenă cu Lady Asha. Eva aprecia foarte mult răutatea. Nu spun asta ca să te rănesc, Jude. E o trăsătură care nu merită nici dispreț, nici admirație.

Am cunoscut-o pe mama ta. Țsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus Lady Asha când am cunoscut-o. Am știut atâtea dintre micile ei secrete.

— Nu știam că tu ai cunoscut-o pe mama, spun eu.

— N-am cunoscut-o bine. Și nu prea se cade ca eu să vorbesc despre ea, spune Oriana.

— Nici nu ți-o cer, răspund eu, deși aș fi vrut s-o pot face.

Cerneala picură din vârful tocului Orianei înainte să-l lase jos și să sigileze scrisoarea pentru Vivienne.

— Lady Asha era frumoasă și nerăbdătoare să câștige favoarea Înaltului Rege. Distracția lor a fost de scurtă durată și sunt convinsă că Eldred se aștepta să se culce cu ea fără nicio consecință. A regretat cam prea evident faptul că ea i-a dăruit un copil – dar se poate ca asta să fi fost din cauza profeției.

— A profeției? întreb eu.

Îmi amintesc că Madoc a spus ceva asemănător legat de viitorul lui când a încercat să mă convingă să ne unim forțele.

Oriana ridică din umeri aproape insesizabil.

— Prințul cel mai mic s-a născut sub un semn nefast. Dar era prinț și, odată ce Asha l-a născut, locul ei la Curte a fost asigurat. A fost o forță perturbatoare. Nu se sătura de admirație. Voia experiențe, senzații, triumfuri, lucruri care implicau conflicte – și dușmani. N-ar fi fost binevoitoare față de cineva atât de lipsit de prieteni cum trebuie să fi fost sora ta.

Mă întreb dacă nu cumva cândva s-a purtat urât și cu Oriana.

— Înțeleg că nu prea a avut grijă de Prințul Cardan.

Mă gândesc la globul de cristal din odăile lui Eldred și la amintirea ferecată în el.

— Problema nu e că nu l-ar fi îmbrăcat în stofe catifelate și blănuri; ci că le-a lăsat pe el până când au ajuns răpciugoase. Și nici că nu i-ar fi dat de mâncare cele mai savuroase felii de carne și tort; dar uita de el atât de multă vreme, încât era nevoie să umble singur după mâncare. Nu cred că l-a iubit, dar, de fapt, nu cred că a iubit pe nimeni. Băiatul a fost mângâiat, i s-a dat vin și adorație și apoi a fost uitat. Totuși, chiar dacă în grija ei i-a mers rău, fără ea i-ar fi mers și mai rău. Sunt croiți din aceeași stofă.

Mă cutremur, închipuindu-mi cât de singuratică trebuie să-i fi fost viața, cât de furios trebuie să fi fost. Cât trebuie să fi tânjit după dragoste.

Pentru omul flămând, niciun banchet nu e îndeajuns de abundent.

— Dacă vrei să afli motivele pentru care te-a dezamăgit, spune Oriana, din câte se știe, Prințul Cardan a fost o dezamăgire încă de la început.

* * * *

În noaptea aceea, Oriana trimite o bufniță polară cu o scrisoare prinsă de gheare. Când își ia zborul spre cerul rece, simt un dram de speranță.

Iar mai târziu, întinsă în pat, pun la cale intrigi așa cum n-am mai făcut-o din ziua exilării. Mâine voi fura cheia de la Grimsen și la plecare îl voi lua pe Stafie cu mine. Folosindu-mă de ceea ce știu despre planurile lui Madoc, despre aliații lui și despre locul în care se află armata, îl voi sili pe Cardan să accepte un târg prin care să-mi anuleze exilul și să pună capăt anchetei asupra lui Taryn. Nu voi permite să-mi fie distrasă atenția de scrisori pe care nu le-am primit niciodată sau de modul în care m-a privit când am rămas singuri în camerele lui sau de teoriile tatălui meu despre slăbiciunile lui.

Din nefericire, din clipa în care mă trezesc, Oriana nu mă lasă să plec de lângă ea. Deși are destulă încredere în mine cât să-mi păstreze secretul, nu are destulă cât să mă lase să mă plimb prin tabără, acum, că știe cine sunt cu adevărat.

Îmi dă rufe ude ca să le întind lângă foc, fasole pe care să o separ de pietricele și pături pe care să le împăturesc. Încerc să nu fac totul în grabă. Încerc să par iritată numai pentru că, aparent, e mult de lucru pentru mine, pe când, cât timp am fost Taryn, nu au fost atâtea de făcut. Nu vreau să știe cât de frustrată mă simt pe măsură ce trece ziua. Mă furnică degetele să fur cheia de la Grimsen.

În sfârșit, când se lasă seara, mi se îngăduie o pauză.

— Du asta tatălui tău, îmi spune Oriana, așezând o tavă cu un ceainic cu ceai de urzică, un pachet de biscuiți și un castron cu gem. În cortul generalilor. A cerut să i le duci chiar tu.

Înșfac mantia, sperând că entuziasmul meu nu e prea evident, și atunci sesizez și cuvintele ei de la sfârșit. Un soldat mă așteaptă la intrare, fapt ce-mi crește și mai mult încordarea. Oriana a zis că nu-i va spune lui Madoc despre mine, dar

asta nu înseamnă că nu se poate să mă fi dat de gol cumva. Și nu înseamnă că Madoc n-ar fi putut să-și dea seama singur.

Cortul generalilor e mare și plin de hărți, toate hărțile pe care nu le-am găsit în cortul lui. E plin și de soldați așezați pe scăunele de campanie acoperite cu lână de capră, unii purtând armură, alții nu. Când intru, câțiva dintre ei ridică privirile, apoi iau ochii de la mine ca de la o servitoare.

Așez tava și torn o cană, silindu-mă să nu privesc prea atent harta întinsă înaintea lor. Nu pot să nu observ că deplasează pe mare bărcuțe mici, din lemn, înspre Elfhame.

— Iertare, spun eu, așezând ceaiul de urzică în fața lui Madoc.

Îmi zâmbește cu indulgență.

— Taryn, spune el. Foarte bine. M-am tot gândit că ți s-ar cuveni un cort al tău. Ești văduvă, nu copilă.

— Ești... ești foarte generos, spun eu surprinsă.

Chiar *este* un gest generos, și totuși nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva e ca una dintre acele mutări la șah care la prima vedere pare inofensivă, dar care apoi se adeverește a fi fost cea care pregătea șah mat.

Sorbind din ceai, lasă impresia cuiva care în mod evident are treburi mai importante de rezolvat, dar care totuși se bucură de oportunitatea de a o face pe tatăl grijuliu.

— Ți-am promis că loialitatea îți va fi răsplătită.

Nu pot să nu observ că tot ce spune și face poate avea tăiș dublu.

— Vino încoace, strigă Madoc unuia dintre cavalerii săi.

Un goblin îmbrăcat cu armură de aur strălucitor face o plecăciune elegantă.

— Găsește un cort pentru fata mea și lucrurile necesare pentru amenajarea lui. Orice are nevoie.

Apoi către mine:

— Acesta e Alver. Să nu-l chinui prea tare.

Nu se obișnuiește să mulțumești zânelor, dar îl sărut pe Madoc pe obraz.

— Ești prea bun cu mine.

Madoc pufnește și un zâmbet mic descoperă unul din caninii lui ascuțiți. Îmi las privirea să se întoarcă scurt spre hartă – și spre machetele de corabie plutind pe marea de hârtie – o ultimă dată înainte să pornesc spre ieșire, în urma lui Alver.

O oră mai târziu, amenajez un cort spațios înălțat nu foarte departe de cel al lui Madoc. Oriana intră la bănuieli când merg la ea ca să-mi iau lucrurile, dar îmi permite să-mi fac treaba. Chiar îmi aduce brânză și pâine, așezându-le pe masa vopsită care s-a găsit pentru mine.

— Nu înțeleg de ce depui atâta efort cu decorul, spune ea în sfârșit după ce pleacă Alver. Mâine vei pleca.

— Mâine? repet eu.

— Am primit vești de la sora ta. Va sosi aici în preajma zorilor ca să te ia. Trebuie să te întâlnești cu ea lângă tabără. Există un ieșind de stânci unde Vivi te poate aștepta în siguranță. Și am pretenția să fii convingătoare în biletul pe care îl vei lăsa tatălui tău.

— Îmi voi da silința, spun eu.

Își strânge buzele într-o linie subțire. Poate că ar trebui să-i fiu recunoscătoare, dar sunt prea iritată. Dacă nu mi-ar fi irosit o mare parte din zi, seara ar fi decurs mult mai lin pentru mine.

Va trebui să mă ocup de gărzile Stafiei. De data asta nu voi putea să mă furișez pe lângă ele.

— Îmi dai din hârtia ta? întreb eu și, văzând că încuviințează, iau și un burduf cu vin.

Singură în cortul meu nou, sfărâm dulcea-moarte și adaug puțin din ea în vin, ca să se macereze cel puțin o oră înainte

să strecore particulele vegetale. Ar trebui să fie suficient de puternică încât să-i facă să doarmă măcar o zi și o noaptea fără a-i omori. Însă îmi dau seama că nu am timp pentru pregătiri. Degetele mi se încurcă între ele în vreme ce lucrez, încordarea e prea mare.

— Taryn?

Madoc dă la o parte clapa de la cortul meu și mă face să tresar. Privește în jur, admirând propria-i generozitate. Apoi întoarce privirea spre mine și se încruntă.

— Toate bune?

— M-ai surprins, spun eu.

— Vino să iei cina împreună cu noi, spune el.

Preț de o clipă, încerc să născocesc o scuză, să-i dau un motiv pentru care să rămân aici, ca să pot să mă furișez până la fierăria lui Grimsen. Dar nu-mi permit să-i stârnesc bănuieli, nu acum, când evadarea mea e atât de aproape. Hotărâsc să mă trezesc în toiul nopții, cu mult înaintea răsăritului, și să mă duc atunci.

Astfel, iau masa alături de Madoc o ultimă oară. Îmi ciupesc obrazii ca să-i îmbujorez și-mi strâng părul la spate, într-o împletitură nouă. Și dacă în seara asta voi fi deosebit de binevoitoare, deosebit de respectuoasă, dacă voi râde deosebit de tare, aceasta va fi pentru că știu că nu voi mai face lucrurile astea niciodată. Madoc nu se va mai purta așa cu mine niciodată. Dar, vreme de o ultimă noapte, e tatăl pe care mi-l amintesc cel mai bine, cel în umbra căruia – de bine, de rău – am devenit ceea ce sunt.

Capitolul 13

Mă trezesc cu o palmă lipită pe gură. Lovesc cu cotul în locul unde mi se pare că s-ar afla persoana care mă ține și, cu satisfacție, aud pe cineva inspirând scurt, de parcă aș fi nimerit o parte vulnerabilă. Din stânga mea se aude un râs șoptit. Așadar, două persoane. Și una dintre ele nu prea își face griji din cauza mea, ceea ce e îngrijorător. Vâr mâna sub pernă, după cuțit.

— Jude, spune Gândacul, râzând în continuare. Am venit să te salvăm. Chiar ne-ai strica planurile dacă ai țipa.

— Ai noroc că nu te-am înjunghiat!

Vocea mea e mai aspră decât aș fi vrut, mânia ascunde teroarea pe care am simțit-o.

— I-am spus să aibă grijă, spune Gândacul.

Se aude un sunet strident și dintr-o cutie mică se aprinde o lumină, dezvăluind suprafetele frânte ale chipului de goblin al Gândacului. Zâmbește larg.

— Dar m-a ascultat? I-aș fi poruncit, dacă n-ar fi fost mica problemă a faptului că e Înaltul Rege.

— Cardan te-a trimis? întreb eu.

— Nu tocmai, spune Gândacul, mutând lumina, astfel încât să văd persoana care a venit cu el, cea pe care am izbit-o cu cotul. Înaltul Rege al Regatului Elfhame, îmbrăcat în lână brună simplă, cu o mantie pe umeri croită dintr-un material atât de întunecat, încât parcă ar absorbi lumina, cu o sabie în

teaca de la șold. Nu are nicio coroană pe sprânceană, nici inele pe degete, nici pudră aurie pe pomeți. Arată din cap până-n picioare ca un spion al Curții Umbrelor, cu tot cu zâmbetul șiret din colțul gurii lui frumoase.

Uitându-mă la el, simt că amețesc puțin din cauza vreunui amestec de șoc și incredulitate.

— N-ar trebui să fii aici.

— Asta am spus și eu, spune Gândacul în continuare. Serios, îmi lipsesc vremurile când tu erai la conducere. Înălții Regi n-ar trebui să umble aiurea, ca niște derbedei de rând. Cardan râde.

— Dar ca niște derbedei deosebiți?

Întorc picioarele peste marginea patului și răsul lui se stinge încet. Gândacul întoarce ochii spre tavan. Brusc, îmi dau seama că sunt îmbrăcată cu o cămașă de noapte împrumutată de la Oriana, care e mult prea diafană.

Obrajii mi se încing de furie atât de tare, încât abia simt frigul.

— Cum m-ați găsit?

Pășind desculță în cort, bâjbâi până la locul unde mi-am lăsat rochia și o îmbrac stângaci, trăgând-o direct peste hainele de noapte. Îmi strecor cuțitul în teacă.

Gândacul îi aruncă o privire lui Cardan.

— Sora ta, Vivienne. A venit la Înaltul Rege cu un mesaj primit de la mama ta vitregă. Se temea că ar putea fi o capcană. Și eu m-am temut că ar fi o capcană. O capcană pentru el. Poate chiar și pentru mine.

Motiv pentru care s-au străduit să mă surprindă în momentul cel mai vulnerabil. Dar de ce să fi venit? Și, având în vedere câte observații disprețuitoare a făcut sora mea mai mare la adresa lui Cardan, cum de a avut încredere în el?

— Vivienne a venit la tine?

— Am vorbit cu ea după ce Madoc te-a luat de la palat, în-

cepe să explice Cardan. Și să vezi pe cine am întâlnit în mica ei locuință. Pe Taryn. Cu toții am avut destul de multe să ne spunem.

Încerc să mi-l închipui pe Înaltul Rege în lumea muritorilor, în fața ansamblului nostru rezidențial, bătând la ușă. Ce haine ridicole o fi purtat? Oare s-a așezat pe canapeaua no-
duroasă și a băut cafea de parcă n-ar fi disprețuit tot ce era în jurul lui?

Oare a grațiat-o pe Taryn, în vreme ce pentru mine a refuzat s-o facă?

Mă gândesc la convingerea lui Madoc că ceea ce își dorește Cardan este să fie iubit. Mi s-a părut o aiureală atunci, iar acum mi se pare și mai ridicol. Îi farmecă pe toți, până și pe surorile mele. E o forță gravitațională, îi atrage pe toți spre el.

Dar acum nu mă mai las păcălită atât de ușor. A venit aici pentru propriile-i scopuri. Poate că e periculos pentru el să-și piardă regina în mâinile dușmanilor. Ceea ce înseamnă că am o anumită putere. Trebuie doar s-o aflui și să găsești o cale de a o folosi împotriva lui.

— Nu pot să plec cu voi deocamdată, spun eu, îmbrăcând ciorapi groși și vârând piciorul într-o gheată greoaie. Trebuie să fac ceva. Și am nevoie de ceva de la voi.

— Ai putea să îngădui să fii salvată, pur și simplu, spune Cardan. Măcar de data asta.

Chiar și în haine obișnuite, fără coroană pe cap, nu poate ascunde cât de mult și-a însușit funcția regală. Când un rege încearcă să-ți ofere un dar, nu ai voie să-l refuzi.

— Ai putea pur și simplu să-mi dai ce-mi doresc, spun eu.

— Ce anume? întrebă Gândacul. Hai să ne punem cărțile la vedere, Jude. Surorile tale și prietena lor ne așteaptă cu caii. Trebuie să ne grăbim.

Surorile mele? Amândouă? Și o prietenă – Heather?

— Le-ai permis să vină?

— Au insistat și, de vreme ce ele știau unde ești, n-am avut de ales.

E clar că situația e foarte frustrantă pentru Gândac. E riscant să colaborezi cu persoane care nu au deloc antrenament. E riscant ca Înaltul Rege să se joace de-a soldatul de rând, aflat sub comanda lui. Riscant ca persoana pe care te străduiești s-o recuperezi – care s-ar putea să fie trădătoare – să înceapă să-ți modifice planul, deși nu conduce operațiunea.

Dar asta-i problema lui, nu a mea. Mă apropii și-i iau focul, folosindu-mă de lumină ca să-mi găsesc burduful.

— Conține un amestec somnifer. Aveam de gând să-l duc unor gărzi, să fur o cheie și să eliberez un prizonier. Urma să evadăm împreună.

— Un prizonier? repetă Gândacul cu prudență.

— Am văzut hărțile din cortul militar al lui Madoc, le spun eu. Știu formațiunea în care are de gând să pornească pe mare împotriva Regatului și știu câte corăbii are. Știu soldații din tabăra asta și știu ce Curți sunt de partea lui. Știu ce făurește Grimsen în fierăria lui. Dacă Cardan îmi va promite un drum în siguranță până la Elfhame și că-mi va ridica exilul odată ajunși acolo, vă voi oferi toate informațiile astea. Mai mult, îți voi aduce prizonierul înainte să poată fi folosit împotriva ta.

— Asta dacă spui adevărul, spune Gândacul. Și nu ne conduci spre o capcană pregătită de Madoc.

— Eu sunt de partea mea, îi spun eu. Mai mult decât oricine altcineva, tu ar trebui să înțelegi.

Gândacul întoarce privirea spre Cardan. Înaltul Rege mă fixează cu o privire ciudată, ca și când ar vrea să spună ceva, dar se stăpânește.

În cele din urmă, își drege glasul.

— De vreme ce ești muritoare, Jude, nu pot fi sigur că te vei ține de promisiune. Dar tu știi că mă voi ține de a mea: îți

garantez că vei călători în siguranță. Întoarce-te cu mine în Elfhame și-ți voi oferi mijloacele de a pune capăt exilului tău.

— *Mijloacele* de a-i pune capăt? întreb eu.

Dacă are impresia că sunt atât de toantă încât să accept înțelegerea asta, atunci înseamnă că a uitat tot ce merită știut despre mine.

— Întoarce-te în Elfhame, spune-mi ce ai de spus și exilul tău va lua sfârșit, zice el. Îți promit.

Mă străbate un sentiment de triumf, urmat de nesiguranță. M-a păcălit o dată. Stând înaintea lui, amintindu-mi cum am crezut că propunerea lui în căsătorie era sinceră, mă simt mică și pricajită și foarte, foarte muritoare. Nu pot să îngădui să fiu păcălită din nou.

Încuviințez din cap.

— Madoc îl ține prizonier pe Stafie. Cheia care ne trebuie e la Grimsen...

Gândacul mă întrerupe.

— Vrei să-l *eliberezi*? Să-l curățăm ca pe-un pește. Ar fi mai rapid și mult mai satisfăcător.

— Madoc știe numele lui adevărat. L-a aflat de la Locke, le spun eu. Indiferent ce pedeapsă ar merita Stafia, n-ai decât să i-o aplici puțin câte puțin după ce ne întoarcem la Curtea Umbrelor. Dar nu merită moartea.

— Locke? repetă Cardan, apoi oftează. Da, bine. Ce trebuie să facem?

— Aveam de gând să intru pe furiș în fierăria lui Grimsen și să fur cheia de la lanțurile Stafiei, spun eu.

— O să te ajut, spune Gândacul, apoi se întoarce spre Cardan. Dar tu, Sire, sub nicio formă. Așteaptă-ne cu Vivienne și cu ceilalți.

— Vin cu voi, spune Cardan. Nu poți să-mi poruncești să nu vin.

Gândacul clatină din cap.

— Dar pot să învăț din exemplul lui Jude. Pot să-ți cer o promisiune. Dacă ne surprinde cineva, dacă suntem atacați, promite-mi că te vei întoarce în Elfhame numaidecât. Trebuie să faci tot ce-ți stă în putere ca să te pui la adăpost, orice-ar fi.

Cardan se uită la mine, de parcă ar aștepta ajutor din partea mea. Văzând că tac, se încruntă, supărat pe amândoi.

— Deși port mantia pe care mi-a făcut-o Mama Măduvă, cea care respinge orice tăiș, promit totuși să fug cu coada între picioare. Și, de vreme ce chiar am coadă, ar trebui să fie amuzant pentru toată lumea. Sunteți mulțumiți?

Gândacul scoate un mârâit de încuviințare și împreună ieșim din cort pe furiș. Un burduf plin cu otravă clipocește încet la șoldul meu în timp ce alunecăm printre umbre. Deși e târziu, câțiva soldați se plimbă între corturi, unii s-au adunat să bea sau să joace zaruri și să spună ghicitori. Câțiva cântă după lăuta unui goblin îmbrăcat în veșminte din piele.

Gândacul se mișcă cu o ușurință desăvârșită, strecurându-se din umbră în umbră. Cardan merge în urma lui, mai silențios decât m-aș fi așteptat. Nu-mi face nicio plăcere să recunosc că a devenit mai bun decât mine la furișat. Aș putea să pretind că se datorează talentelor înnăscute ale zânelor, dar bănuiesc că a și exersat mai mult decât mine. Eu am lăsat-o prea moale cu antrenamentul, deși, ca să fim cinstiți, aș vrea să știu cât timp a petrecut el studiind toate problemele pe care trebuie să le stăpânească pentru a fi *conducătorul Regatului Elfhame*. Nu, studiile alea mi-au revenit mie.

Cu gândurile astea resentimentare în cap, ne apropiem de fierărie. E liniște, cărbunii sunt reci. Din hornul metalic nu iese fum deloc.

— Așadar, ai văzut cheia aia? întrebă Gândacul, mergând la o fereastră și ștergând negreala, ca să încerce să privească prin geam.

— E de cristal și atârnă de perete, răspund eu, dar nu văd nimic prin sticla tulbure.

E prea întuneric înăuntru pentru ochii mei.

— Și a început lucrul la o sabie nouă pentru Madoc.

— Nu m-ar deranja dacă am distruge-o înainte să ajungă la beregata mea, spune Cardan.

— Uitați-vă după cea mare, spun eu. Aia ar trebui să fie.

Gândacul mă privește încruntat. Nu pot să le ofer o descriere mai bună; ultima dată când am văzut-o, abia dacă era mai mult decât o bară de metal.

— Foarte mare, spun eu.

Cardan pufnește.

— Și trebuie să avem grijă, spun eu, gândindu-mă la păianjenul incrustat cu nestemate, la cerceii lui Grimsen care pot oferi sau fura frumusețea. Probabil că ne așteaptă capcane.

— Intrăm și ieșim iute, spune Gândacul. Dar aș fi mult mai liniștit dacă amândoi ați rămâne afară și m-ați lăsa pe mine să intru.

Văzând că niciunul dintre noi nu răspunde, goblinul se apleacă și descuie lacătul de la ușă. După ce aplică puțină vaselină la balamale, ușa se deschide fără sunet.

Intru după el. Lumina lunii se răsfrânge pe zăpadă în așa fel încât până și bieții mei ochi de muritoare văd în fierărie. O harababură de obiecte – unele cu pietre prețioase, altele ascuțite, toate adunate unele peste altele. O colecție de săbii e aranjată pe un suport pentru pălării, dintre care una cu mânerul răsucit ca un șarpe. Dar e greu să confunzi sabia lui Madoc. E așezată pe o masă, încă nu a fost ascuțită și șlefuită și coada ei e încă descoperită. Lângă ea sunt fragmente palide de rădăcini, ca din os, așteptând să fie cioplite și asamblate în mâner.

Iau cheia de cristal de pe perete cu mișcări grijulii. Cardan

e lângă mine și privește colecția de obiecte. Gândacul traversează încăperea spre sabie.

Când ajunge la jumătatea drumului, se aude un sunet caticăitul unui ceas. Sus se deschid două porțițe inserate în pereți, descoperind o gaură circulară. Nu apuc decât să arăt cu degetul și să scot un țipăt de avertizare înainte ca o rafală de săgeți mici să țâșnească din ea.

Cardan sare în fața mea și ridică mantia. Săgețile metalice ricoșează din stofă și cad pe podea. Preț de o clipă, ne holbăm unul la altul. Pare la fel de surprins că m-a protejat cum sunt și eu.

Apoi din gaura din care au țâșnit săgețile apare o pasăre metalică. Deschide și închide ciocul.

— Hoții! țipă ea. Hoții! Hoții!

Afară se aud strigăte.

Apoi îl observ pe Gândac în celălalt capăt al încăperii. Pielea lui a devenit palidă. Dă să spună ceva, cu chipul chircit de durere, dar apoi cade într-un genunchi. Trebuie să-l fi nimerit săgețile. Alerg la el.

— Ce l-a lovit? strigă Cardan.

— Dulce-moarte, spun eu.

Probabil culeasă din același loc pe care l-am găsit și eu în pădure.

— Bomba poate să-l ajute. Poate prepara un antidot.

Cel puțin așa sper. Sper că avem destul timp.

Cu o ușurință surprinzătoare, Cardan îl ridică pe Gândac în brațe.

— Spune-mi că ăsta nu a fost planul tău, se roagă el. Spune-mi.

— Nu, spun eu. Bineînțeles că nu. Jur.

— Atunci haide, spune el. Am buzunarul plin de rugină. Putem zbura.

Clatin din cap.

— *Jude*, mă avertizează el.

Nu avem timp de ceartă.

— Vivi și Taryn încă mă așteaptă. Nu vor ști ce s-a petrecut. Dacă nu mă duc la ele, vor fi capturate.

Îmi dau seama că nu e sigur dacă să mă creadă, dar nu face decât să mute greutatea Gândacului în brațele sale ca să-și poată dezlega mantia cu o mână.

— Ia asta și *nu te opri*, poruncește el cu o privire aprigă.

Apoi pornește în noapte, purtându-l pe Gândac în brațe.

O iau spre pădure, fără să o iau la fugă și fără să mă furieșez în totalitate, dar înaintând iute, punându-mi mantia pe umeri din mers. Privesc în urmă o dată și văd soldații roind în jurul fierăriei – câțiva dintre ei intră în cortul lui Madoc.

Am spus că o să mă duc drept la Vivi, dar am mințit. Mă duc spre peșteră. Îmi spun că încă e timp. Incidentul de la fierărie e numai bun ca să le distragă atenția. Dacă se uită acolo după intruși, înseamnă că n-o să mă caute pe mine aici, unde e Stafia.

Optimismul meu pare să-și găsească justificarea când mă apropiu. Gărzile nu sunt la locurile lor. Răsuflând ușurată, intru în grabă.

Dar Stafia nu mai e în lanțuri. Nici nu e aici. În locul lui îl găsesc pe Madoc, echipat cu armura lui completă.

— Mă tem că ai ajuns prea târziu, spune el. Mult prea târziu.

Apoi scoate sabia.

Capitolul 14

Frica îmi taie respirația. Nu numai că nu am o armă de lungimea sabiei lui, dar e de neînchipuit să câștig o luptă împotriva celui care m-a învățat aproape tot ce știu. Și, privindu-l, îmi dau seama că a venit să lupte.

Strâng mantia mai bine în jurul meu, nespun de bucuroasă că o am. Fără ea, n-aș avea nicio șansă.

— Când ai aflat că sunt eu, și nu Taryn? îl întreb.

— Mai târziu decât ar fi trebuit, spune el pe un ton lejer, făcând un pas spre mine. Dar nu eram *atent*, nu-i așa? Nu, a fost un indiciu discret. Expresia de pe chipul tău când ai văzut harta aceea cu insulele Elfhame. Numai atunci toate celelalte lucruri pe care le-ai spus și le-ai făcut au devenit ciudate și mi-am dat seama că toate îți aparțineau.

Mă bucur că nu a ghicit încă de la început. Orice ar fi pus la cale, măcar a fost nevoit s-o facă în grabă.

— Unde-i Stafia?

— *Garrett*, mă corectează el, zeflemisindu-mă cu o parte din numele adevărat al Stafiei, din numele pe care Stafia nu mi l-a spus niciodată, nici când aș fi putut să-l folosesc ca să anuliez ordinele pe care le primise de la Madoc. Chiar dacă vei supraviețui, nu vei reuși să-l oprești la timp.

— După cine l-ai trimis?

Vocea îmi tremură puțin, pentru că mi-l închipui pe Cardan fugind din tabăra lui Madoc ca apoi să fie străpuns în pro-

priul lui palat, așa cum cândva aproape că a fost străpuns în patul său.

Zâmbetul lui Madoc e numai dinți ascuțiți și satisfacție, de parcă mi-ar da o lecție.

— Încă îi ești loială marionetei ăleia. De ce, Jude? N-ar fi mai bine dacă ar primi o săgeată în inimă chiar în sala lui de festivități? Nu se poate să crezi că e mai potrivit decât mine să fie Înalt Rege.

Îl privesc pe Madoc în ochi și buzele mele conturează cuvintele înainte să le pot lua înapoi.

— Poate că eu cred că a venit vremea ca Elfhame să fie condus de o regină.

Asta îl face să izbucnească în râs, ca un strigăt surprins.

— Ai impresia că își va ceda puterea Cardan, pur și simplu? Ție? Copilă muritoare, sunt sigur că ai mai multă minte de atât. Te-a exilat. Te detesta. Niciodată nu te va considera altfel decât inferioară lui.

Nu sunt lucruri la care nu m-am gândit și eu, și totuși simt cuvintele lui ca pe niște lovituri.

— Băiatul acela e slăbiciunea ta. Dar nu te teme, spune Madoc în continuare. Domnia lui va fi scurtă.

Am o oarecare satisfacție știind că Cardan a fost aici, sub nasul lui, și că a scăpat. Dar, în rest, situația e teribilă. Stafia a dispărut. Gândacul a fost otrăvit. Am făcut greșeli. Chiar în clipa asta, Vivi și Taryn și poate și Heather mă așteaptă dincolo de întinderea înzăpezită și devin din ce în ce mai îngrijorate pe măsură ce zorii se apropie pe furiș de orizont.

— Predă-te, copilă, spune Madoc, arătând de parcă i-ar părea puțin rău pentru mine. E vremea să accepți pedeapsa ce îți se cuvinte.

Fac un pas în spate. Mâna mi se duce la cuțit din instinct, dar e o idee proastă să mă lupt cu el când poartă armură și, pe deasupra, arma lui are o lungime mai mare.

Mă privește cu o expresie incredulă.

— Ai de gând să mă sfidezi până la sfârșit? Când pun mâna pe tine, te voi lega în lanțuri.

— Niciodată nu am vrut să fiu dușmana ta, spun eu. Dar nici nu am vrut să fiu în puterea ta.

Cu asta, o iau din loc prin zăpadă. Fac gestul pe care am spus că nu-l voi face niciodată.

— Nu fugi de mine! strigă el, un ecou cumplit al ultimelor cuvinte adresate mamei.

Amintirea morții ei mă face să grăbesc pașii. Nori de aburi îmi țâșnesc din plămâni. Îl aud repezindu-se la mine, aud respirațiile lui aspre.

Alergând, mi se împuținează speranța că aș putea să scap de el în pădure. Oricât aș alerga în zigzag, nu mă slăbește. Inima îmi bubuie în piept și știu că, orice ar fi, nu pot să-l conduc la surorile mele.

Se pare că n-am încheiat șirul de greșeli, nici pe departe.

O respirație, două respirații. Scot cuțitul. Trei respirații. Mă întorc.

Pentru că nu se aștepta la mișcarea asta, năvălește spre mine. Mă strecor dincolo de apărarea lui și-l înjunghii în coastă, lovind în locul unde se unesc plăcile armurii. Metalul încasează oricum o mare parte din puterea atacului, dar observ cum tresare.

Trăgând brațul înapoi, mă plesnește cu dosul mâinii, azvârlindu-mă în zăpadă.

— Mereu ai fost iscusită, spune el, privind-mă de sus. Doar că nu suficient.

Are dreptate. Am învățat multe despre mănuitul sabiei de la el, de la Stafie, dar n-am studiat asta *cea mai mare parte a vieții mele de nemuritor*. Și anul trecut am fost preocupată mai mult să învăț să fiu seneșal. La ultima noastră confruntare am rezistat cât am rezistat numai pentru că el fusese otrăvit.

Am învins-o pe Grima Mog numai pentru că nu se aștepta de-loc să mă pricep. Madoc știe ce pot.

De asemenea, împotriva lui Grima Mog am folosit un cuțit mult mai lung.

— Bănuiesc că n-ai fi de acord să facem o partidă mai cinstită, nu? spun eu, ridicându-mă în picioare. Ai putea să lupți cu o mână la spate, ca să egalăm șansele.

Madoc rânjește, înconjurându-mă.

Apoi atacă, lăsându-mi răgaz numai să parez. Simt efortul pe toată lungimea brațului. E evident ce face, dar, chiar și așa, e o strategie devastator de eficace. Îmi epuizează puterile, silindu-mă să parez și să sar din calea loviturilor iar și iar, fără însă a-mi permite nicio clipă să mă apropii de el îndeajuns de mult cât să-l atac. Obligându-mă să mă concentrez asupra defensivei, mă sleiește de puteri.

Începe să mă cuprindă disperarea. Aș putea să mă întorc și să fug din nou, dar aș fi în aceeași situație ca înainte, fugind fără să am unde să mă duc. Pe măsură ce îi parez loviturile cu pumnalul meu jalnic, realizez cât de puține șanse am și cum vor continua să se împutineze.

În scurtă vreme, mișcările îmi șovăie. Sabia lui lovește mantia care-mi acoperă umerii. Stofa Mamei Măduvă rămâne neatinsă.

Madoc se oprește surprins și îi țintesc mâna. E o mișcare necinstită. Dar îi țâșnește sângele și scoate un urlet.

Apucând mantia, o înfășoară în jurul mâinii, trăgându-mă spre el. Legăturile mă sugrumă, apoi se rup. Sabia lui mi se înfige în coastă, în burtă.

Un moment, ridic privirea la el, holbând ochii.

Văd aceeași surprindere pe care o simt și eu.

Cumva, deși n-ar fi trebuit să fiu atât naivă, o parte din mine încă credea că se va abține să dea lovitura fatală.

Madoc, care mi-a fost tată încă de când l-a omorât pe tatăl

meu. Madoc, care m-a învățat cum să mânuiesc sabia încât chiar să lovesc pe cineva, și nu doar sabia aceluia. Madoc, care m-a așezat pe genunchii lui și mi-a citit și mi-a spus că mă iubește.

Cad în genunchi. Picioarele mi-au fugit de sub mine. Sabia se eliberează, unsă cu sângele meu. Picioarul mi-e ud de la el. Mi se scurge tot sângele.

Știu ce urmează. Va da lovitură finală. Îmi va zbura capul. Îmi va străpunge inima. O lovitură care, în fond, va fi un gest de mărinimie. În definitiv, cine și-ar dori să moară încet când ar putea să moară rapid?

Eu.

Eu nu vreau să mor rapid. Nu vreau să mor deloc.

Madoc înalță sabia, ezită. Instinctele mele animalice se trezesc la viață și mă silesc să mă ridic în picioare. Vederea îmi tremură puțin, dar adrenalina e de partea mea.

— Jude, spune Madoc, și pentru întâia oară de când mă știu, în vocea lui aud frica.

O frică pe care nu o înțeleg.

În acel moment trei săgeți zboară pe lângă mine pe terenul înghețat. Două vâjâie pe deasupra lui și ultima îl nimerește în umărul brațului cu care ține sabia. Madoc urlă, trece sabia în cealaltă mână și privește în jur, în căutarea atacatorului. Un moment, uită de mine.

Încă o săgeată țâșnește din întuneric. Asta îl nimerește drept în piept. Îi străpunge armura. Nu atât de adânc cât să-l omoare, dar probabil că-l doare.

Din spatele unui copac se ivește Vivi. Taryn e lângă ea purtând la șold sabia Piarză-Noapte. Și alături de ele mai este o persoană, care se adeverește a nu fi nicidecum Heather.

Grima Mog, cu sabia scoasă, călare pe un fugar de rugină.

Capitolul 15

Mă silesc să mă mișc. Pas după pas, fiecare dintre ei făcându-mi coastele să urle de durere.

— Tată, spune Vivi. Stai pe loc. Dacă încerci s-o oprești, mai am multe săgeți și de jumătate de viață aștept să te pun în mormânt.

— Tu? strigă Madoc cu dispreț. Singurul mod prin care mi-ai pune tu capăt ar fi din greșeală.

Frânge lemnul săgeții care-i iese din piept.

— Ai grijă. Armata mea e imediat dincolo de deal.

— Atunci du-te după ea, spune Vivi pe un ton pe jumătate isteric. Adu-ți toată armata ta blestemată.

Madoc se întoarce spre mine. Trebuie să fiu o priveliște pe cinste, plină de sânge, ținându-mă de burtă. Ezită din nou.

— Nu va supraviețui. Lasă-mă să...

Drept răspuns, spre el zboară încă trei săgeți. Niciuna dintre ele nu-l nimerește, indiciu nefericit cu privire la priceperea lui Vivi la tras cu arcul. Sper doar ca Madoc să creadă că Vivi îl ratează în mod intenționat.

Mă copleșește un acces de amețală. Mă las într-un genunchi.

— Jude.

Vocea surorii mele vine de undeva din apropiere. Nu Vivi. Taryn. A scos sabia Piarză-Noapte, o ține într-o mână și pe cealaltă o întinde spre mine.

— Jude, trebuie să te ridici. Rezistă.

Probabil că arăt de parcă aş fi pe cale să leşin.

— Sunt aici, spun eu, întinzându-i mâna, lăsând-o să-mi sprijine greutatea.

Înaintează împleticit.

— Ah, Madoc, se aude vocea înţepătoare a lui Grima Mog. Fata ta m-a provocat cu numai o săptămână în urmă. Acum văd pe cine voia să omoare de fapt.

— Grima Mog, spune Madoc, plecând puţin capul, în semn de respect. Indiferent cum ai ajuns aici, problema asta nu are nicio legătură cu tine.

— Chiar aşa? îi răspunde ea, adulmecând aerul.

Probabil simţind mirosul sângelui meu. Ar fi trebuit s-o avertizez pe Vivi cu privire la ea când am avut ocazia, dar, indiferent cum a ajuns aici, mă bucur.

— Nu mai am de lucru şi se pare că Înalta Curte e în căutare de generali.

Madoc pare confuz câteva momente, nu-şi dă seama că ea a călătorit până aici împreună cu Cardan însuşi. Dar apoi se sizează oportunitatea.

— Fiicele mele nu mai au favoarea Înaltei Curţi, dar am eu de lucru pentru tine, Grima Mog. Îţi voi umple braţele cu recompense şi tu mă vei ajuta să câştig tronul. Numai să mi le aduci pe fetele mele.

Ultimele cuvinte au fost mârâite, nu chiar în direcţia mea, ci a tuturor. A fiicelor lui trădătoare.

Grima Mog priveşte dincolo de el, înspre locul în care e adunată armata lui. Pe chipul ei apare o expresie îngândurată, probabil că se gândeşte la trupele ei.

— Ai încuviinţarea Curţii Dinţilor pentru oferta asta? mă stropşesc eu aruncând o privire în spate, spre Madoc.

Grima Mog se întunecă la faţă.

Madoc îmi adresează o privire agasată, care se preschimbă în altceva, ceva ce cuprinde puțin mai mult amar.

— Poate că ai prefera răzbunarea în locul recompenselor. Dar eu aş putea să ți le dau pe amândouă. Numai să mă ajuți. Știam eu că nu-i înghite pe Nore și pe Jarel.

Dar Grima Mog clatină din cap.

— Fiicele tale m-au plătit în aur ca să le protejez și să lupt pentru ele. Și chiar asta am de gând să fac, Madoc. De multă vreme mă întreb care dintre noi ar învinge în luptă. Ai vrea să aflăm?

Madoc ezită, privind sabia lui Grima Mog, arcul mare și negru al lui Vivi, privind-o pe Taryn și sabia ei, Piarză-Noapte. În cele din urmă, se uită la mine.

— Lasă-mă să te duc înapoi la tabără, Jude, spune Madoc. Ești pe moarte.

Clatin din cap.

— Rămân aici.

— Atunci, adio, fata mea, spune Madoc. Ai fi fost o glugă-roșie pe cinste.

Spunând acestea, merge înapoi prin zăpadă, fără a ne întoarce spatele nicio clipă. Îl urmăresc, prea ușurată că se retrage ca să mai fiu supărată că din cauza lui sufăr atât de tare. Sunt prea obosită ca să mă mai înfurii. Peste tot, împrejur, zăpada pare moale, ca niște saltele umplute cu pene. Îmi imaginez că mă întind pe ele și închid ochii.

— Haide, îmi spune Vivi.

Sună de parcă m-ar implora.

— Trebuie să te ducem înapoi la tabăra noastră, unde sunt ceilalți cai. Nu e departe.

Coasta mi-a luat foc. Dar trebuie să mă mișc.

— Coaseți-mă, spun eu, încercând să alung letargia care mă cuprinde încet. Coaseți-mă aici.

— Sângerează, spune Taryn. Mult.

Mă copleșește certitudinea amorțită că, dacă nu voi face ceva acum, nu va mai rămâne nimic de făcut. Madoc are dreptate. Voi muri aici, în zăpadă, în fața surorilor mele. Voi muri aici și nimeni nu va ști vreodată că a existat cândva o Regină a Tărâmului Zânelor muritoare.

— Umpleți rana cu pământ și frunze și apoi coaseți-o, spun eu.

Îmi aud vocea de parcă ar veni de departe și nu știu sigur dacă ce spun are sens. Dar îmi amintesc cum Bomba mi-a spus că Înaltul Rege e legat de pământ, cum Cardan trebuia să apeleze la puterile pământului ca să se vindece. Țin minte că l-a silit să ia o gură de lut.

Poate că și eu pot să mă vindec așa.

— O să se infecteze, spune Taryn. Jude...

— Nu sunt sigură că o să funcționeze. Nu sunt magică, îi spun eu.

Îmi dau seama că omit câteva aspecte. Știu că nu-i explic cum ar trebui, dar totul a devenit ușor confuz.

— Chiar dacă sunt regina adevărată, se poate ca pământul să n-aibă nicio legătură cu mine.

— Regina adevărată? repetă Taryn.

— Pentru că s-a măritat cu Cardan, spune Vivi pe un ton agasat. La asta se referă.

— Ce? spune Taryn uluită. Nu.

Apoi se aude vocea lui Grima Mog. Aspră și șuierătoare.

— Haideti. Ați auzit-o. Deși probabil că e cea mai nechibzuită copilă născută vreodată dacă a ajuns în situația asta.

— Nu înțeleg, spune Taryn.

— Nu e dreptul nostru să-i punem cuvintele la îndoială, nu? spune Grima Mog. Dacă Înalta Regină a Regatului Elfhamene ne dă o poruncă, ne supunem.

Apuc mâna lui Taryn.

— Te pricepi la cusut, spun eu gemând. Coase-mă. Te rog.

Încuviințează din cap, cu ochii puțin ieșiți din orbite.

Nu pot decât să sper în timp ce Grima Mog își desprinde mantia de pe umeri și o întinde pe zăpadă. Mă întind pe ea și mă strădui să nu mă strâmb în timp ce-mi sfâșie rochia ca să-mi descopere burta.

Aud pe cineva inspirând printre dinți.

Ridic privirea spre cerul aflat la răsărit și mă întreb dacă Stafia a ajuns la Palatul din Elfhame. Îmi amintesc gustul degetelor lui Cardan lipite de gura mea și o durere proaspătă mă cuprinde în coastă. Încleștez dinții ca să-mi stăpânesc un țipăt, apoi încă unul, în momentul în care acul mi se înfige în rană. Deasupra trec norii.

— Jude?

După voce, Taryn pare că s-ar chinui să-și alunge lacrimile.

— O să fii bine, Jude. Cred că funcționează.

Dar dacă funcționează, de ce vorbește așa?

— Nu... pronunț eu cuvântul.

Mă silesc să zâmbesc.

— ... mă îndoiesc.

— Of, Jude, spune ea.

Simt o mână pe frunte. E foarte caldă, ceea ce mă face să cred că eu sunt foarte rece.

— În toate zilele mele n-am văzut niciodată așa ceva, spune Grima Mog în șoaptă.

— Hei, spune Vivi, cu vocea tremurătoare.

Vorbește pe un ton neobișnuit.

— Rana-i închisă. Cum te simți? Pentru că se întâmplă niște chestii ciudate.

Pielea parcă mi-e înțepată peste tot de urzici, dar durerea proaspătă și fierbinte a dispărut. Pot să mă mișc. Mă întorc pe partea nevătămată și apoi mă ridic în genunchi. Lâna de sub mine e udă learcă de sânge. E mult prea mult sânge ca să pot accepta că a curs din mine.

Și la marginile mantiei zăresc flori mici și albe, care-și fac loc prin zăpadă, majoritatea încă în stadiul de boboc, dar câteva se deschid sub privirea mea. Mă holbez la ele, fără să înțeleg exact ce văd înaintea ochilor.

Și apoi, când înțeleg, nu prea îmi vine să cred.

Îmi vin în minte cuvintele lui Baphen despre Înaltul Rege:
Unde îi cade sângele, cresc lucruri.

Grima Mog se lasă într-un genunchi.

— Maiestate, spune ea. Porunciți.

Nu-mi vine să cred că-mi adresează mie cuvintele astea.
Nu-mi vine să cred că pământul m-a ales.

Aproape că mă convinsesem că doar mă prefăceam că aș fi Înalta Regină, așa cum m-am prefăcut că eram seneșal.

După o clipă, toate celelalte îmi năvălesc înapoi în minte. Mă împing cu mâinile și mă ridic în picioare. Dacă nu o iau din loc acum, nu voi ajunge la timp în veci.

— Trebuie să ajung la palat. Poți să ai grijă de surorile mele?

Vivi mă fixează cu o privire severă.

— Abia te ții pe picioare.

— O să iau fugarul de rugină.

Fac semn spre el cu capul.

— Voi urmați-mă cu caii din tabără.

— Unde e Cardan? Ce s-a întâmplat cu goblinul cu care călătorea?

Vivi parcă mai are puțin și începe să zbiere.

— Ar fi trebuit să aibă grijă de tine.

— Goblinul își spunea Gândacul, îi amintește Taryn.

— A fost otrăvit, spun eu, făcând câțiva pași.

Rochia mea e despiciată într-o parte și vântul îmi suflă zăpadă pe pielea descoperită. Mă silesc să mă apropii de cal, să-i ating coama delicată.

— Și Cardan a trebuit să-l ducă degrabă ca să primească antidotul. Dar nu știe că Madoc a trimis Stafia după el.

— Stafia, repetă Taryn.

— E ridicol cum toată lumea se poartă de parcă, dacă l-ar ucide pe rege, ar deveni la rândul lor regi mai buni, spune Vivi. Închipuie-ți cum ar fi dacă în lumea muritorilor avocații ar lua examenul de barou omorând alți avocați.

N-am idee ce îndrugă sora mea. Grima Mog mă privește compătimitoare și vâără mâna în haina ei, scoțând o sticlută mică cu dop.

— Ia o gură din asta, îmi spune ea. Te va ajuta să te ții de drum.

Nici nu mă sinchisesc s-o întreb ce e. Am depășit cu mult problemele de genul ăsta. Doar dau pe gât o înghițitură mare. Lichidul mă arde pe toată lungimea gâtului și mă face să tușesc. Simțind cum îmi arde în stomac, mă urc în spinarea calului.

— Jude, spune Taryn, punându-și mâna pe piciorul meu. Trebuie să fii atentă să nu-ți rupi cusăturile.

Când încuviințez din cap, dezleagă teaca de la șold și mi-o dă mie.

— Ia-o pe Piarză-Noapte, spune ea.

Cu o armă în mână, deja mă simt mai bine.

— Ne vedem acolo, mă amenință Vivi. Să nu cazi de pe cal.

— Vă mulțumesc, spun eu întinzând mâinile.

Vivi apucă una, apoi Taryn o ia pe cealaltă. Le strâng.

Când fugarul lovește din picioare și se avântă în aerul înghetăt, zăresc munții sub mine, precum și armata lui Madoc. Îmi privesc surorile, care aleargă prin zăpadă. Surorile care, în ciuda tuturor celor întâmplare, mi-au venit în ajutor.

Capitolul 16

Cerul se încălzește pe măsură ce zbor spre Elfhame. Ținându-mă de coama calului de rugină, sorb guri mari din aerul sărat al mării și privesc cum valurile se înalță și se rostogolesc sub mine. Cu toate că pământul m-a salvat de la moarte, nu sunt întreagă cu totul. Când îmi mut greutatea, mă dor coastele. Simt cusăturile care mă țin într-o bucată ca și când aș fi o păpușă din cârpe a cărei umplutură vrea să dea pe afară.

Și, pe măsură ce mă apropii, mă cuprinde o panică tot mai mare.

N-ar fi mai bine dacă ar primi o săgeată în inimă chiar în sala lui de festivități?

Obiceiul Stafiei e să planifice o asasinare ca un păianjen cu vizuină și trapă, găsește un loc din care să atace și apoi așteaptă să sosească victima. Când am făcut prima mea victimă, m-a dus pe grinzile Curții Elfhame și mi-a arătat cum se face. În ciuda succesului aceluiaș asasinat, interiorul încăperii cavernoase nu s-a schimbat cu nimic – știu asta pentru că după scurt timp am ajuns la putere și eu sunt cea care nu a schimbat nimic.

Primul meu impuls e să mă prezint la porți și să cer hotărât să fiu dusă la Înaltul Rege. Cardan a promis să-mi ridice exilul și, indiferent care i-ar fi intențiile, măcar aș putea să-l avertizez cu privire la Stafie. Dar mă tem că vreun cavaler cu

exces de zel s-ar grăbi să hotărască că întâi ar trebui să renunț la viață și abia apoi să transmită mesajele mele, sau să nu le mai transmită deloc.

Al doilea gând al meu e să mă furișez în palat prin camera veche a mamei lui Cardan și prin pasajul secret care duce la apartamentul Înaltului Rege. Dar, dacă Cardan nu e acolo, va fi un capăt de drum, nu mă voi putea furișa pe lângă gărzile care-i păzesc ușa. Și aș pierde foarte mult timp dacă m-aș furișa înapoi pe unde am venit. Iar mie deja nu-mi ajunge timpul.

De vreme ce Curtea Umbrelor a fost aruncată în aer și nu am idee unde a fost reconstruită, nu pot intra nici pe acolo.

Ceea ce înseamnă că-mi rămâne o singură soluție – să intru direct în Sala tronului. S-ar putea ca o muritoare în haine de servitoare să treacă neobservată, dar sunt prea cunoscută ca trucul ăsta să funcționeze, în afară de cazul în care m-aș deghiza bine. Dar nu prea am acces la haine. Mi-e imposibil să ajung în odăile mele, în inima palatului. Să merg la casa lui Taryn, care înainte a fost a lui Locke, unde încă umblă servitorii lui, ar fi prea riscant. Însă conacul fortificat al lui Madoc-abandonat, cu șifoniere uitate, cu haine care mi-au aparținut mie, lui Taryn și lui Vivi...

S-ar putea să meargă.

Cobor aproape de nivelul copacilor, bucuroasă că sosesc în dimineța târzie, când mare parte a zânelor încă dorm. Aterizez lângă grajduri și descalec de pe fugar. Calul se desface îndată în lujeri de rugină, cu magia deja subțiată până la limite. Chinuită de durere și lentă în mișcări, pornesc spre casă. În mintea mea, temerile și speranțele se ciocnesc într-o spirală de cuvinte care se repetă iar și iar:

Gândacul să fie bine.

Cardan să nu fie străpuns. Stafia să fie neîndemânică.

Să pot intra ușor. Să-l împiedic.

Nu stau să mă întreb de ce sunt atât de panicată să salvez

pe cineva pentru care am jurat să scot din rădăcini orice sentiment. Nu mă voi gândi la asta.

În interiorul conacului, cea mai mare parte din mobilă a dispărut. Din ce a rămas, tapițeria e sfâșiată, de parcă sprânci sau veverițele și-ar fi făcut cuib în ele. Pașii mei răsună cu ecou când urc treptele bine știute, care capătă o înfățișare ciudată din cauza pustiului din încăperi. Nu pierd vremea mergând în vechia mea odaie. În loc de asta, mă duc în camera lui Vivi, unde descopăr că șifonierele ei încă sunt pline. Bănuiam că a lăsat multe lucruri în urmă când s-a dus să locuiască în lumea oamenilor și bănuiala mea a fost răsplătită.

Găsesc niște ciorapi elastici, de un cenușiu-închis, pantaloni și o haină strânsă pe corp. E suficient. În timp ce mă schimb, mă lovește un val de amețală și ajung să mă țin de cadrul ușii până când trece și-mi recapăt echilibrul. Ridicându-mi cămașa, fac ceea ce am evitat să fac până acum – mă uit la rană. Pete mici de sânge uscat înconjoară zbârcitura roșatică din locul în care m-a înjunghiat Madoc și pielea e legată cu cusături delicate. E o operă curată și făcută cu grijă și-i sunt recunoscătoare lui Taryn pentru ea. Dar numai privind rana o clipă mă cuprinde o senzație rece de vertij. Mai ales văzând punctele cele mai înroșite, unde deja se văd semnele unor desprinderi.

Las rochia mea sfâșiată și pătată cu sânge într-un colț, alături de ghete. Cu degete tremurânde, îmi adun părul la spate într-un coc strâns, pe care îl acopăr cu o eșarfă neagră înfășurată de două ori în jurul capului. Nu vreau să atrag priviri când voi începe să mă cațăr.

În spațiul principal al conacului găsesc o lăută dezacordată atârând în salonul Orianei, alături de vase cu machiaj. Îmi înnegresc intens pielea din jurul ochilor și o pictez sub forma unor aripi, cu sprâncene pe măsură. Apoi iau o mască cu chip de gargui, pe care mi-o așez pe față.

În depozitul de arme, găsesc un arc mic care se desface în părți pe care le pot ascunde. Cu părere de rău, las sabia Piarză-Noapte, o ascund cât de bine pot printre celelalte săbii. Iau o foaie de hârtie de pe biroul vechi al lui Madoc și, folosindu-mă de pana lui de scris, scriu următorul avertisment:

Fiți pregătiți pentru o încercare de asasinat, cel mai probabil în Sala tronului. Țineți-l pe Înaltul Rege la adăpost.

Dacă dau cuiva biletul ăsta ca să-l transmită lui Baphen sau uneia dintre gărzile personale ale lui Cardan, atunci poate că voi avea șanse mai mari să-l găsesc pe Stafie înainte să atace.

Cu lăuta în mână, pornesc la pas spre palat. Nu e departe, dar până să ajung, pe frunte îmi apare o transpirație rece. Mi-e greu să știu cât pot să trag de mine. Pe de o parte, pământul m-a vindecat, fapt care mă face să mă simt puțin cam invulnerabilă. Pe de altă parte, aproape că am murit și încă sunt grav rănită – și lichidul pe care Grima Mog mi l-a dat să-l beau își pierde efectul.

Întâlnesc un grup mic de muzicieni și intru pe porți odată cu ei.

— Ce instrument frumos, spune unul dintre muzicieni, un băiat cu părul de culoarea verde a frunzelor noi.

Se uită ciudat la mine, ca și când s-ar putea să ne cunoaștem.

— Ți-l voi dărui, spun eu impulsiv. Dacă vei face ceva pentru mine.

— Ce anume?

Se încruntă.

Îl iau de mână și-i pun în palmă biletul pe care l-am scris.

— Poți să duci asta unui membru al Consiliului Viu, preferabil lui Baphen? Îți promit că nu vei avea probleme.

Ezită nesigur.

În momentul acela nefericit mă oprește unul dintre cavaleri.

— Tu. Muritoarea cu mască, spune el. Miroși a sânge.

Mă întorc. Frustrată și disperată cum sunt, spun pe loc primul lucru care-mi vine în minte.

— Păi, sunt *muritoare*. Și *fată*, domnul meu. Sângerăm în fiecare lună, exact ca ciclurile lunare.

Îmi face semn să merg mai departe, cu dezgust în privire. Și muzicianul pare cam oripilat.

— Ține, îi spun eu. Nu uita de bilet.

Fără să aștept răspuns, îi pun lăuta în brațe. Apoi pornesc prin mulțime. Nu trece mult, și aglomerația mă înghite într-atât încât să pot renunța la mască. Mă îndrept spre un colț umbrit și încep să urc grinzile.

Urcușul e cumplit. Rămân în umbre, înaintând încet, timp în care încerc să-mi dau seama unde s-ar putea ascunde Stafia, îngrozită fără încetare la gândul că Cardan ar putea să intre în sală și să se expună drept țintă. Iar și iar, sunt nevoită să mă opresc și să-mi restabilesc echilibrul. Accesele de amețeală vin și trec. La jumătatea urcușului, capăt convingerea că una dintre cusături s-a rupt. Duc mâna la burtă și o ridic roșie. Pitindu-mă în mijlocul unei grămezi de rădăcini, dezleg eșarfa din jurul capului și mi-o leg la brâu, strângând-o câte de tare îmi permite durerea.

În sfârșit ajung într-un punct înalt, sus de tot, în bolta tavanului, unde se întâlnesc mai multe rădăcini.

Aici asamblez arcul, înșirui săgeți și privesc în poala dealului. Poate că deja e aici, ascuns undeva, în apropiere. După cum mi-a spus Stafia când m-a învățat să pândesc în așteptare, aspectul cel mai dificil e plictiseala. Trebuie să rămâi în alertă, să nu te plictisești în așa măsură încât să-ți pierzi concentrarea și să nu mai fii atent la fiecare mișcare a umbrelor. Sau, în cazul meu, să nu las durerea să-mi distragă atenția.

Trebuie să-l depistez pe Stafie și apoi trebuie să trag în el. Nu-mi permit să ezit. Stafia mi-ar spune el însuși că deja am ratat oportunitatea de a-l omorî; așa face bine să nu ratez din nou.

Mă gândesc la Madoc, care m-a crescut într-o casă a crimei. La Madoc, care s-a obișnuit atât de mult cu războiul, încât și-a ucis soția și m-ar fi ucis și pe mine.

Când scufunzi o sabie încinsă în ulei, orice defect mic se va preface într-o fisură. Însă scufundate în sânge, așa cum ați fost voi, niciuna nu s-a frânt. Doar v-ați întărit.

Dacă voi merge mai departe pe drumul de până acum, oare voi ajunge ca Madoc? Sau mă voi frânge?

Dedesubt, câțiva curteni dansează în cercuri care se strâng, se întrepătrund și apoi iarăși se despart. Când dansurile te iau pe sus fără voia ta, ajung să pară absolut haotice, dar de aici, de sus, sunt un triumf al geometriei. Privesc mesele de banchet, încărcate cu platouri cu fructe, preparate din brânză presărate cu floricele și carafe cu vin de trifoi. Stomacul îmi chiorăie, dimineața târzie se preface în după-amiaza timpurie și la Curte continuă să vină zâne.

Baphen, Astrologul Regal, sosește la braț cu Lady Asha. Îi urmăresc în timp ce înconjoară podiumul, nu departe de tronul neocupat. După șapte dansuri în cerc, Nicasia intră în sală împreună cu câțiva însoțitori din Marea de Jos. Apoi Cardan intră înconjurat de gărzile sale, cu Coroana Însângerată sclipindu-i deasupra cărlionților negri ca cerneala.

Privindu-l, simt un dezacord amețitor.

Nu arată ca cineva care a cărat spioni otrăviți prin zăpadă, ca cineva care a înfruntat o tabără inamică. Ca cineva care mi-a îndesat în brațe mantia sa magică. Arată ca persoana care m-a împins în apă și a râs când aceasta mi-a acoperit capul. Care m-a păcălit.

Băiatul acela e slăbiciunea ta.

Urmăresc ciocniri de cupe pe care nu pot să le aud și văd farfuri acoperite cu porumbei fripți la proțap, prăjituri înfășurate în frunze și prune umplute. Mă simt ciudat, ca și cum capul mi-ar pluti și, când mă uit, descopăr că eșarfa neagră aproape că s-a îmbibat de tot în sângele meu.

Aștept. Și aștept. Și încerc să nu sângerez pe nimeni. Vederea mi se înceteșează puțin și mă silesc să mă concentrez.

Dedesubt, îl văd pe Randalin ținând ceva în mână, un obiect pe care-l agită sub ochii lui Cardan. Biletul scris de mine. Băiatul acela trebuie să-l fi transmis până la urmă. Strâng degetele în jurul arcului. În sfârșit, o să-l ia de aici, departe de pericol.

Însă Cardan nu se uită la bilet. Îl respinge cu un gest al mâinii, ca și când, poate, l-ar fi citit deja. Dar dacă a primit biletul de la mine, ce mai caută aici?

Doar dacă nu cumva, la cât de nechibzuit e, a hotărât să servească drept momeală.

Chiar atunci observ o tresărire în preajma unor rădăcini. Preț de o clipă, am doar senzația că văd umbrele mișcându-se. Dar apoi o zăresc pe Bombă în același moment în care ea mă țintește cu privirea și mijeste ochi. Ridică propriul ei arc, cu săgeata deja potrivită în coardă.

Înțeleg ce se petrece un moment prea târziu.

Un bilet a informat Curtea cu privire la un atentat și Bomba caută asasini. A găsit pe cineva ascuns în umbre, cu o armă. Pe cineva care are toate motivele să vrea să-l omoare pe rege: pe mine.

N-ar fi mai bine dacă ar primi o săgeată în inimă chiar în sala lui de festivități?

Madoc mi-a făcut o înscenare. Nu l-a trimis pe Stafie aici. Doar m-a făcut să cred că l-a trimis, ca să vin și să fugăresc fantome printre grinzi. Ca să mă incriminez singură. Nu era nevoie ca Madoc să dea lovitura fatală. S-a asigurat că voi goni spre sfârșitul meu cu capul înainte.

Bomba trage și eu mă feresc. Săgeata ei zboară pe lângă mine, dar piciorul îmi alunecă într-o parte pe propriul meu sânge și apoi mă prăbușesc. Jos de pe grindă, în aerul liber.

Un moment, am senzația că zbor.

Aterizez pe o masă de banchet, azvârlind rodii pe jos. Acestea se rostogolesc în toate direcțiile, prin bălți de mied vărsat și cristal sfărâmat. Sunt sigură că am rupt multe cusături. Toate mă dor. Parcă nu reușesc să-mi trag sufletul.

Deschid ochii și văd lumea adunându-se în jurul meu. Consilieri. Gărzi. Nu-mi amintesc să fi închis ochii, n-am idee cât timp mi-am pierdut cunoștința.

— Jude Duarte, spune cineva. Și-a încălcat exilul ca să-l omoare pe Înaltul Rege.

— Maiestate, spune Randalin. Porunciți.

Cardan traversează sala spre mine cu pași mari, cu înfățișarea unui demon ridicol de magnific. Gărzile se dau în lături din calea lui, dar, dacă aș face vreo mișcare, nu mă îndoiesc că m-ar străpunge.

— Ți-am pierdut mantia, îi spun cârâit, și vocea mea e numai șoaptă.

Mă privește de sus.

— Ești o mincinoasă, spune el, cu ochii sticlindu-i de furie. O mincinoasă muritoare și mizerabilă.

Închid iarăși ochii ca să mă ascund de duritatea cuvintelor lui. Dar nu are niciun motiv să creadă că n-aș fi venit aici ca să-l omor.

Dacă mă va trimite la Turnul Uitării, mă întreb dacă va veni să mă viziteze.

— Legați-o în fiare, spune Randalin.

Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să existe o cale de a dovedi că spun adevărul. Dar nu există. Niciun jurământ de-al meu n-ar avea greutate.

Simt mâna unei gărzi încleștându-se în jurul brațului meu. Atunci se aude vocea lui Cardan.

— Nu o atingeți.

Urmează o tăcere teribilă. Aștept să-și pronunțe judecata. Orice ar porunci, se va înfăptui. Puterea lui e absolută. Nici măcar nu am energia să mă împotrivesc.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Randalin. E...

— E soția mea, spune Cardan și vocea lui răsună peste mulțime. Înalta Regină de drept a Regatului Elfhame. Și nu e nicidecum exilată.

Rumoarea uluită a mulțimii mă copleșește, dar niciunul dintre ei nu e mai șocat decât mine. Încerc să deschid ochii, să mă ridic în capul oaselor, dar întunericul mă cuprinde din-
spre marginile vederii și mă trage în adânc.

Cartea a doua

*Împotriva zânelor învăpăiate ea cu
spiritele valurilor a purtat
Război; și pământul, aerul și apa au simțit
al luptei aprig scăpărat.
Sus a înălțat scânteietoru-i paloș,
ca al papurii spic de mlădios,
Paloș făurit de îndrăgitu-i rege;
Ca adamantul dur și luminos;
Luptând umăr la umăr cu Elle King
stăpânul focului l-a spintecat;
Cetele de foc au fost gonite;
Biruatorii Regină i-au strigat;
Iute s-a întors pe-ale zânelor meleaguri;
Triumfător spre casă tot alaiul a adunat.*
- Philip James Bailey*

* Fragment din poemul „A Fairy Tale”; varianta în limba română aparține traducătorului (n.t.).

Capitolul 17

Sunt pe patul uriaș al Înaltului Rege și sângerez pe cuverturile lui cu broderii splendide. Totul doare. Simt în stomac o durere crâncenă, arzătoare, iar capul îmi pulsează.

Cardan stă aplecat deasupra mea. Tunica lui este aruncată pe un scaun din apropiere, iar catifeaua e îmbibată cu o substanță închisă la culoare. Are mânecile albe ridicate și mă curăță pe mâini cu o cârpă udă. Ca să îndepărteze sângele de pe ele.

Încerc să vorbesc, dar mă simt de parcă aș avea gura plină de miere. Mă cufund din nou în întunericul păstos.

* * * *

Nu știu exact cât am dormit. Tot ce știu este că mult. După ce mă trezesc, mă simt chinută de o sete îngrozitoare. Mă dau jos din pat împleticindu-mă, dezorientată. Prin încăperea ard câteva lumânări. În lumina lor, îmi dau seama că mă aflu tot în camera lui Cardan, în patul lui, și că sunt singură.

Găsesc un ulcior cu apă și îl duc direct la gură, fără să mă sinchisesc să caut un pahar. Beau și beau și tot beau, până mă

simt pe deplin sătulă. Mă chircesc din nou pe saltea și încerc să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Pare un coșmar pricinuit de febră.

Nu mai pot să stau în pat. Ignor durerile din corp și mă îndrept spre baie. Cada este plină și, când ating apa cu degetele, aceasta freamătă. Văd și o oală de noapte, pentru care sunt extrem de recunoscătoare.

Îmi dau jos hainele de pe mine cu mișcări ușoare și mă bag în cadă, frecându-mă cu unghiile, ca apa să îndepărteze toată mizeria și crustele de sânge uscat din ultimele zile. Mă spăl pe față și îmi șterg părul. După ce ies din cadă mă simt mult mai bine.

Când revin în dormitor, mă duc la șifonier. Mă uit printre rândurile nesfârșite de haine absurde ale lui Cardan și-mi dau seama că, și dacă m-ar încăpea, nu este cu putință să o port pe vreuna dintre ele. Mă îmbrac cu o cămașă voluminoasă, cu mânecile bufante, și cea mai puțin ridicolă manta - din lână neagră, cu tiv din blană de căprioară și o bandă brodată cu frunze -, cu care să mă înfășor. Apoi o iau de-a lungul coridorului, spre fostele mele camere.

Cavalerii din fața ușii observă că sunt desculță, cu gleznela la vedere, și că țin strâns mantaua în jurul meu. Nu-mi dau seama de ce părere au despre asta, dar refuz să mă simt rușinată. Fac apel la noul meu înalt statut de Regină a Elfhome și le arunc o privire atât de usturătoare, că îi fac să-și întoarcă privirile.

Când intru în fostele mele camere, Tatterfell, care stă pe o canapea și joacă Uno cu Oak, pare surprinsă.

— Oh, le spun eu. Ups.

— Bună, zice Oak oarecum nesigur.

— Ce cauți aici?

Tresare și asta mă face să regret asprimea din propria voce.

— Îmi pare rău, îi spun, ducându-mă pe lângă canapea și

aplecându-mă, ca să-i dau o îmbrățișare. Mă bucur că ești aici. Sunt doar surprinsă.

Nu-i spun și că sunt îngrijorată, chiar dacă așa este. Curtea Elfhame este un loc primejdios pentru toți, dar mai ales pentru Oak.

Cu toate acestea, îmi aplec capul înspre gâtul lui și inspir adânc mirosul de argilă și ace de pin. Micuțul meu frate, care mă strânge în brațe atât de tare că aproape mă doare, cu una dintre coarne atingându-mă ușor pe obraz.

— Este și Vivi aici, zice el dându-mi drumul din îmbrățișare. Și Taryn. Și Heather.

— *Serios?* îi spun eu.

Un scurt moment avem un schimb de priviri cu subînțeleș. Speram ca Heather să se împace cu Vivi, dar tot sunt uimită că a fost dispusă să facă o nouă călătorie în Elfhame. Mă gândeam că va trece mult până să tolereze mai mult de o asociere foarte sumară cu Tărâmul Zânelor.

— Unde sunt? întreb eu.

— La cină cu Înaltul Rege, spune Tatterfell. Micuțul acesta nu a dorit să participe, așa că Regele a pus să ni se aducă o tavă.

Imprimă cuvintelor o tentă dezaprobatoare. Sigur crede că refuzul onoarei de a fi în compania unor capete încoronate este un semn că Oak este răsfățat.

Mie mi se pare un semn că Oak este atent la anumite lucruri.

Dar mă interesează mai mult tava cu mâncare, cu porții pe jumătate consumate de alimente delicioase, așezate pe farfuri argintate. Îmi chiorăie stomacul. Nu știu exact cât a trecut de când am mâncat o masă normală. Mă apropii de tavă fără să cer voie și încep să înfulec fâșii reci de carne de rață, bucăți de brânză și smochine. Într-un ceainic este și un ceai foarte tare – îl beau și pe acesta direct din recipient.

Foamea mea este îndeajuns de mare pentru a-mi trezi suspiciuni.

— Cât timp am dormit? întreb eu.

— Păi, ți-au dat ceva, răspunde Oak, ridicând din umeri. Așa că te-ai mai trezit și înainte, dar nu pentru mult timp. Nu așa, ca acum.

Asta mi se pare tulburător, în primul rând pentru că nu-mi amintesc nimic și parțial pentru că probabil am acaparat patul lui Cardan în tot acest timp, dar refuz să mă gândesc prea mult la asta, după cum refuz să mă gândesc la cum m-am furișat afară din camera Înaltului Rege fără nimic altceva pe mine în afară de una dintre cămășile lui și o manta. În locul acestora, aleg unul dintre fostele mele veșminte de seneșal - o rochie lungă și neagră, cu manșete cu tiv argintat și un guler. Probabil că este prea banală pentru o regină, dar Cardan este îndeajuns de extravagant pentru amândoi.

După ce mă îmbrac, revin din nou în încăpere.

— Mă ajuți să-mi aranjez părul? o întreb pe Tatterfell.

Ea sare în picioare:

— Speram să mă întrebi asta. Nu se cade să umbli pe aici așa cum ai intrat.

Sunt condusă înapoi în dormitor, unde Tatterfell mă îndrumă spre măsuța de toaletă. Aici îmi împletește șuvițele castanii într-o coroniță. Apoi mă rujează și îmi dă pe pleoape cu un fard roz-prăfos.

— Am vrut ca părul tău să aducă a coroană, îmi spune ea. Dar presupun că vei avea parte de o încoronare adevărată la un moment dat.

Gândul acesta mă ametește și mă copleșește un sentiment ireal. Nu înțeleg jocul lui Cardan și asta mă îngrijorează.

Mă gândesc la modul în care mă îndemna odată Tatterfell să mă mărit. Amintirea acelui moment, dar și certitudinea mea că nu se va întâmpla vreodată fac să mi se pară încă și

mai straniu că ea este aici, aranjându-mi părul, la fel cum făcea și atunci.

— Tu m-ai făcut oricum să am un aer regal, îi spun eu, iar ochii ei negri, ca de gândăcel, îi întâlnesc pe ai mei în oglindă.

Îmi zâmbește.

— Jude? aud o voce ușoară.

Este Taryn.

Tocmai a intrat din cealaltă cameră, îmbrăcată cu o rochie țesută cu fir de aur. Arată magnific – are o culoare trandafirie în obraji și îi scânteiază ochii.

— Hei, îi spun eu.

— Te-ai trezit, îmi spune, dând buzna în încăpere. Vivi, s-a trezit.

Apare și Vivi, într-o rochie de catifea verde-închis:

— Ai fost cât pe ce să mori, realizezi asta? Ai fost *din nou* cât pe ce să mori.

Este urmată de Heather, îmbrăcată într-o rochie albastru-deschis, cu tivul de aceeași nuanță de roz pe care o are în panglicile din cârlionți. Îmi aruncă un zâmbet blajin, pe care îl apreciez. Este minunat să am pe cineva care nu mă știe îndeajuns de bine cât să fie furios.

— Da, îi răspund eu. Realizez asta.

— Te tot arunci cu capul înainte în situații primejdioase, îmi zice Vivi. Trebuie să încetezi să te mai porți ca și când intrigile de la Curte ar fi un sport extrem și să nu mai cauți cu tot dinadinsul senzații tari.

— Nu e vina mea că am fost răpită de Madoc, îi explic eu.

Vivi continuă să vorbească, ignorându-mă:

— Da, și nu a trecut mult și Înaltul Rege a fost la ușa noastră, gata să radă din temelii tot ansamblul rezidențial doar ca să dea de tine. Și când în sfârșit am primit vești de la tine prin Oriana, nu ne-a fost simplu să avem încredere în *oricine*. Așa că a trebuit să tocmim o *glugă-roșie canibală* care să ne însoțească în caz că avea să se întâmple ceva. Și bine că am...

— Văzându-te cum zăceai în zăpadă – erai atât de palidă, Jude, o întrerupe Taryn. Și când totul a început să înmugurească și să înflorească în jurul tău, nu am știut ce să cred. Din gheață au început să răsară flori și plante agățătoare. Apoi ți-a revenit culoarea în obraji și te-ai ridicat. Nu mi-a venit să cred.

— Da, îi spun eu încet. Și eu am fost la fel de surprinsă.

— Asta înseamnă că ai puteri *magice*? mă întreabă Heather, o întrebare perfect justificată, pentru că muritorii nu ar trebui să aibă puteri magice.

— Nu știu, îi răspund eu.

— Încă nu-mi vine să cred că te-ai căsătorit cu Prințul Cardan, spune Taryn.

Simt o nevoie de-a dreptul obscură să mă justific. Vreau să neg că a intervenit dorința, vreau să susțin că am fost de acord strict din rațiuni practice. Cine nu și-ar dori să devină Regina Tărâmului Zânelor? Cine nu ar face târgul pe care l-am făcut eu?

— Faza este că... tu pur și simplu îl *urâi*, continuă Taryn. Apoi am aflat că el a fost tot timpul sub puterea ta. Așa că m-am gândit că poate *încă* îl urâi. Vreau să spun că... eu cred că este posibil ca acum tu să-l urâști pe el și el să te urască pe tine, dar situația e confuză..

Este întreruptă de o bătaie în ușă. Oak fuge să deschidă. Și iată-l pe Înaltul Rege, flancat de gărzile sale, de parcă ar fi fost somat să apară chiar de discuția noastră.

Capitolul 18

Cardan poartă o tunică rigidă și închisă la culoare, cu un guler înalt, incrustat cu pietre prețioase. Pe vârful urechilor ascuțite are niște tichiuțe aurii, ca două cuțite, care se asortează perfect cu nuanța aurie de pe pomeți. Are o expresie distantă.

— Hai cu mine, spune el, fără drept de apel.

— Desigur, îi răspund eu.

Inima îmi bate cu putere, fără să o pot controla. Detest faptul că m-a văzut în cea mai vulnerabilă stare, că m-a lăsat să sângerez pe așternuturile lui fine ca pânza de păianjen.

Vivi mă prinde de mână:

— Nu te simți îndeajuns de bine.

Cardan ridică din sprâncenele lui groase:

— Consiliul Viu este nerăbdător să discute cu ea.

— Fără îndoială, spun eu, apoi mă uit la surorile mele, în spatele cărora stau Heather și Oak. Iar Vivi ar trebui să fie încântată, pentru că singurul pericol la care a fost supus vreodată cineva în timpul unei întâlniri a Consiliului a fost să moară de plictiseală.

Îi dau drumul surorii mele. Gărzile se poziționează în spatele nostru. Cardan îmi oferă brațul lui, ceea ce mă obligă să merg lângă el, nu în spatele lui, cum făceam când eram senșal. Pășim de-a lungul coridoarelor și, în timp ce trecem pe lângă curteni, aceștia fac reverențe. Mi se pare extrem de tulburător.

— Ce face Gândacul? întreb eu îndeajuns de încet cât să nu fiu auzită.

— Bomba încă nu și-a dat seama cum poate să-l trezească, spune Cardan. Dar există speranța că o va face la un moment dat.

Măcar nu e mort, îmi spun eu. Dar dacă va dormi o sută de ani, eu voi fi în mormânt când va deschide din nou ochii.

— Tatăl tău a trimis un mesaj, continuă Cardan, uitându-se la mine cu colțul ochiului. A fost foarte neprietenos. Pare să mă învinuiască pe mine pentru moartea fiicei sale.

— Ah, spun eu.

— Și a trimis soldați la Curțile Inferioare, cu promisiunea unui nou regim. Îi somează să nu ezite, ci să înainteze până în ținutul Elfame și să fie martori când va revendica coroana.

Cardan păstrează un ton neutru.

— Consiliul Viu dorește să audă tot ce știi despre sabie și despre hărțile lui. Au considerat trist de inadecvat felul în care am descris eu tabăra.

— Pot să mai aștepte puțin, îi spun eu, chinându-mă să vorbesc. Trebuie să discut cu tine.

Pare surprins și ușor nesigur.

— Nu o să dureze mult, adaug eu.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să port cu el această conversație, dar cu cât o amân mai mult, cu atât mă va bântui mai tare. A pus capăt perioadei mele de exil, dar chiar dacă am reușit să smulg de la el promisiunea de a face asta, nu avea niciun motiv să mă declare regină.

— Oricare ar fi planul tău, oricare ar fi lucrurile cu care ai de gând să mă ameninți, ar fi bine să-mi spui acum, înainte să ajungem în fața Consiliului. Hai, amenință-mă. Fii cât poți de rău.

— Da, spune el, cotind pe un coridor al palatului care duce afară. Trebuie să vorbim.

Nu trece mult și ajungem în curtea regală cu trandafiri. Gărzile se opresc la poartă și ne lasă să intrăm singuri. În timp ce înaintăm pe o alee cu dale strălucitoare de cuarț, totul se cufundă în liniște. Vântul plimbă prin aer mirosul florilor, un parfum sălbatic, pe care nu îl simți dincolo de Tărâmul Zânelor și care îmi amintește de casă și de pericol deopotrivă.

— Presupun că, de fapt, nu voiai să tragi în mine, spune Cardan. Din moment ce pe bilet se regăsea scrisul tău.

— Madoc a trimis Stafia, îi zic eu.

Fac o pauză scurtă și continuu:

— Am crezut că avea să se atenteze la viața ta.

Cardan admiră o tufă de trandafiri cu petale atât de negre și de lucioase, că par din piele lăcuită.

— A fost terifiant să văd cum te prăbușești, spune el. Vreau să spun că tu în general ești terifiantă, dar nu sunt obișnuit să mă tem *pentru* tine. După aceea m-am înfuriat. Nu cred că am fost vreodată atât de furios.

— Muritorii sunt fragili, îi spun eu.

— Nu și tu, spune cu o voce care sună puțin ca o lamentare. Tu nu te frângi niciodată.

Ceea ce mi se pare ridicol, la cât de rănită sunt. Mă simt ca o constelație de răni, ținute laolaltă cu sfori și încăpățănare. Cu toate acestea, îmi place să aud așa ceva. Îmi place prea mult tot ce spune.

Băiatul acela este slăbiciunea ta.

— Când am ajuns aici, pretinzând că aș fi Taryn, ai spus că îmi trimiseseseși mesaje, îi zic eu. Ai părut surprins că nu primisem niciunul dintre ele. Ce conțineau?

Cardan se întoarce înspre mine, cu mâinile la spate.

— Rugăminți, în cea mai mare parte. Implorări să te întorci. Câteva promisiuni indiscrete.

Schițează zâmbetul acela zeflemitor, despre care spune că este cauzat de nervozitate.

Închid ochii din cauza frustrării care mă încearcă, îndeajuns de puternică încât să mă facă să urlu.

— Încetează cu jocurile acestea, îi zic. M-ai trimis în exil.

— Da, confirmă el. Că tot veni vorba. Nu mă pot abține să mă gândesc la ce mi-ai spus înainte să fii luată de Madoc. Că a fost un tertip. Te-ai referit la căsătoria mea cu tine, la faptul că te-am făcut regină, că te-am trimis în lumea muritorilor, la tot, nu?

Îmi împreunez grijulie brațele pe piept:

— *Bineînțeles că a fost un tertip.* Nu mi-ai răspuns chiar tu în felul ăsta?

— Dar asta e ceea ce faci tu, îmi zice Cardan. Păcălești oamenii. Pe Nicasia, Madoc, Balekin, Orlagh. Pe mine. Am crezut că aveai să mă admiri puțin pentru asta, pentru faptul că și eu am putut să te păcălesc pe *tine*. M-am gândit că te-ar putea supăra, evident, dar nu chiar atât de tare.

Mă holbez la el cu gura deschisă:

— Poftim?

— Dă-mi voie să-ți amintesc faptul că până la momentul cu pricina nu am știut că îmi uciseși fratele, ambasadorul Mării de Jos. Planurile mele au fost făcute în pripă. Și poate că am fost puțin enervat. Am crezut că asta urma să o liniștească pe Regina Orlagh, cel puțin până ce toate promisiunile aveau să fie prinse într-un tratat. Până să ghicești tu răspunsul, negocierile aveau să fie finalizate. Gândește-te: *O exilez pe Jude Duarte în lumea muritorilor. Până când și doar dacă primește grațiere din partea coroanei.*

Face o pauză, după care continuă:

— *Grațiere din partea coroanei.* Adică din partea Regelui Tărâmului Zânelor. Sau a reginei. Ai fi putut să te întorci ori când.

Oh.

Oh.

Nu au fost o întâmplare cuvintele alese de el. Nu au fost o greșeală. Au fost rostite cu bună știință. O ghicitoare doar pentru mine.

Poate că ar trebui să mă simt prost, dar în loc de asta mă încercă o furie teribilă. Mă întorc cu spatele la el și pornesc prin grădină, repede și fără nicio direcție clară. Fuge după mine și mă prinde de braț.

Mă feresc și îi trag o palmă. O lovitură puternică, care îi răvășește aurul de pe pomeți și îi face pielea să se înroșească. Ne uităm lung unul la celălalt vreme îndelungată, respirând greu. În ochi are o sclipire care nu are nicio legătură cu mânia.

Sunt copleșită. Mă înec.

— Nu am vrut să te rănesc, îmi spune.

Mă apucă iar de braț, probabil ca să nu-l pocnesc din nou. Degetele noastre se întrepătrund.

— Nu, nu este vorba despre asta, spune el. Nu chiar. Nu m-am gândit că *aș putea* să te rănesc. Și nu m-am gândit nici odată că ar putea să-ți fie teamă de mine.

— Și ți-a plăcut? îl întreb eu.

Întoarce privirea dinspre mine și pricep răspunsul. Poate că nu vrea să recunoască pornirea asta, dar o are.

— Ei bine, m-a durut și, da, mă sperii.

Chiar în timp ce vorbesc *aș vrea* să-mi iau cuvintele înapoi. Poate că este doar extenuarea sau faptul că am fost în ghearele morții, dar adevărul iese din mine cu o forță devastatoare.

— Întotdeauna mi-a fost teamă de tine. Mi-ai dat toate motivele să mă tem de capriciile și de cruzimea ta. Mi-a fost teamă de tine chiar și când zăceai legat de scaunul acela, în Curtea Umbrelor. Mi-a fost teamă de tine când ți-am pus un cuțit la gât. Și mi-e teamă de tine acum.

Cardan pare încă și mai surprins decât atunci când l-am pălmuit.

Întotdeauna a fost un simbol a tot ce nu puteam obține în de la Elfame, a tuturor celor care nu m-ar fi acceptat în veci.

Și faptul că îi spun aceste lucruri mă face să mă simt puțin de parcă aș scăpa de o povară mare, numai că povara asta ar trebui să-mi fie armură și, fără ea, mă tem că voi fi expusă pe de-a-ntregul. Dar continuu să vorbesc, de parcă n-aș mai avea control asupra propriei limbi.

— Mă disprețuiai. Când mi-ai spus că mă dorești, m-am simțit de parcă toată lumea se întorsese cu susul în jos. Dar faptul că m-ai trimis în exil, asta, da, avea sens.

Îi întâlnesc privirea:

— Asta a fost o mișcare tipică pentru Cardan. Și m-am urât pentru că nu am reușit să o prevăd. Și mă urăsc pentru că nu mi dau seama ce urmează să-mi faci în continuare.

Cardan închide ochii. După ce îi deschide din nou, îmi dă drumul la mână și se întoarce ca să nu-i pot vedea fața:

— Înțeleg de ce ai gândit aceste lucruri. Presupun că nu sunt o persoană în care e ușor să ai încredere. Și poate că nici n-ar trebui să ai încredere în mine, dar dă-mi voie să-ți spun ceva: eu *am încredere* în tine.

Inspiră adânc și continuă:

— Poate că îți amintești că nu mi-am dorit să devin Înalt Rege. Și că nu te-ai consultat cu mine înainte să-mi pui coroana asta pe cap. De asemenea, poate că îți amintești că Balekin nu a dorit ca eu să păstrez acest titlu și că nimeni din Consiliul Viu nu m-a privit vreodată cu ochi buni.

— Să zicem, spun eu, chiar dacă niciunul dintre aceste lucruri nu pare neapărat greu de înțeles.

Balekin dorea coroana pentru sine, iar Consiliul Viu se aștepta la prezența lui Cardan la întruniri, lucru care rareori se întâmpla.

— Când m-am născut s-a făcut o profecie. De obicei, Baphen este de-a dreptul vag în exprimare, dar de data aceea a spus ferm că, dacă aveam să conduc vreodată regatul, urma să fiu un rege jalnic.

Face o pauză.

— A folosit o serie de expresii pline de dramatism – distrugerea coroanei, ruina tronului.

Îmi amintesc că Oriana a zis odată ceva despre soarta nefastă a lui Cardan, la fel a făcut și Madoc, dar asta pare mai mult decât o chestiune legată de ghinion. Mă duce cu gândul la bătălia care stă să înceapă. Mă duce cu gândul la visul meu despre hărțile cu stele și despre călimara de sânge vărsată.

Cardan se întoarce din nou înspre mine, uitându-se în jos, exact cum făcea în închipuirile mele și continuă:

— Când m-ai forțat să muncesc pentru Curtea Umbrelor, nu m-am gândit niciodată la lucrurile pe care puteam să le fac – să sperii oamenii, să-i fascinez – ca la niște *talente*, cel puțin nu unele de luat în seamă. Dar tu *așa ai considerat*. Tu mi-ai arătat cum să le folosesc în așa fel încât să devină *folositoare*. Nu m-a deranjat niciodată să fiu un personaj negativ de fundal, dar se poate să mă fi transformat în altceva, într-un Înalt Rege la fel de monstruos ca Dain. Și dacă asta am făcut – dacă am împlinit profeția –, *ar trebui* să fiu oprit. Și am convingerea că tu m-ai opri.

— Să te opresc? repet eu. Cum să nu! Dacă vei deveni un mare ticălos și o amenințare la adresa Regatului Elfhame, o să-ți tai capul pe dată.

— Prea bine, zice el cu o expresie melancolică. Acesta este unul dintre motivele pentru care am refuzat să cred că te-ai aliat cu Madoc. Celălalt este că te vreau aici, lângă mine, ca regină a mea.

E un discurs straniu și nu prea e vorba despre iubire în el, dar nici nu pare un tertip. Și chiar dacă mă doare puțin că mă admiră în primul rând pentru lipsa mea de scrupule, ei bine, presupun că ar trebui să mă simt cât de cât bine că măcar mă admiră. Mă vrea lângă el și poate că mă vrea și în alte feluri. Să-mi doresc de la el mai mult decât atât ar fi pur și simplu lăcomie.

Îmi zâmbește cu jumătate de gură.

— Dar acum, că ești Înalta Regină și că deții din nou controlul, oricum nu voi mai face nimic deosebit de important. Dacă voi distruge coroana și voi ruina tronul, va fi vorba doar de neglijență.

Asta îmi smulge un hohot de râs:

— Să înțeleg că asta este explicația faptului că nu faci nimic din ce ar trebui? Trebuie să te scalzi tot timpul în decadență pentru că, dacă nu ești ținut ocupat, s-ar putea să împlinești o profeție de doi bani?

— Întocmai, zice el și îmi atinge brațul, moment în care îi piere zâmbetul. Ai dori să aduc la cunoștința Consiliului că dorești ca întrunirea să aibă loc altă dată? Ar fi o noutate să devin cel care prezintă scuzele în numele tău.

— Nu, sunt pregătită, îi spun eu.

Am mintea răvășită de la tot ce am discutat până acum. Am palma plină de praf de aur. Când mă uit la el, văd că pudra rămasă îi mânjește obrazul după lovitura pe care i-am aplicat-o. Nu mă pot abține să mă holbez la asta, nu mă pot abține să mă gândesc la felul în care m-a privit când mi-a atins degetele. Asta este singura scuză pe care o pot găsi pentru faptul că nu am băgat de seamă că m-a condus înapoi în camera lui, care presupun că de acum este și a mea, din moment ce suntem căsătoriți.

— Sunt *aici*? întreb eu.

— Bag seama că s-a dorit a fi o ambuscadă, îmi spune el cu jumătate de gură. Din câte știu, sunt foarte zgomotoși și detestă să fie ținuți departe de orice chestiune importantă, inclusiv de convalescența unui cap încoronat.

Îmi imaginez ce oribil ar fi fost să fiu trezită de întreg Consiliul Viu în timp ce eram încă ferfeniță, murdară și goală. Mă agăț de furia care mă încearcă la gândul acesta și sper să mă facă să par autoritară.

Înăuntru, Fala și Marele Bufon moțăie pe podea, lângă foc. Restul membrilor Consiliului – Randalin, cu coarnele sale de berbec, Baphen, care își mângâie barba albastră, sinistrul de Mikkel de la Curtea Unseelie și Nihuar de la Curtea Seelie, care aduce a insectă – sunt așezați primpjur, vădit iritați de așteptare.

— Regina Seneșal, zice Fala, sărind în picioare și făcând o reverență extravagantă.

Randalin privește încruntat. Ceilalți încep să se ridice. Mă simt îngrozitor de ciudat.

— Nu, vă rog, le spun eu. Nu trebuie să faceți asta.

Eu și consilierii am avut o colaborare dificilă. Ca seneșal al lui Cardan, mi s-a întâmplat de multe ori să le refuz audiențele la Înaltul Rege. Cred că suspectau că singurul lucru care mă recomanda pentru această poziție era abilitatea mea de a minți pentru el.

Mă îndoiesc că li se pare că mă recomandă ceva pentru noua poziție.

Dar înainte să apuce să spună asta, mă lansez într-o descriere a taberei lui Madoc. Nu trece mult și mă trezesc recreând hărțile navale pe care le-am văzut și făcând liste cu toate facțiunile care luptă de partea lui. Explic ce am văzut în atelierul lui Grimsen; Cardan intră în discuție, vorbind despre câteva lucruri de care își amintește.

Cifrele sunt de partea Elfhame. Și indiferent dacă eu pot sau nu să fac apel la puterea pământului, știu că poate Cardan. Evident că mai rămâne problema sabiei.

— Un duel? spune Mikkel. Poate că îl confundă pe Înaltul Rege cu o persoană ceva mai însetată de sânge. Cu tine, poate?

Venind de la el, asta nu e neapărat o insultă.

— Ei bine, Jude a reușit să se încurce cu *Grima Mog*.

Randalin nu m-a plăcut niciodată prea mult și nu cred că evenimentele din ultima vreme l-au făcut să revină la sentimente mai bune.

— Numai tu puteai să-ți petreci exilul recrutând măcelari infami.

— Așadar, *chiar* l-ai ucis pe Balekin? mă întreabă Nihuar, vădit incapabilă să-și mai stăpânească curiozitatea.

— Da, spun eu. După ce l-a otrăvit pe Înaltul Rege.

— Otrăvit? repetă ea uimită, uitându-se la Cardan.

Acesta ridică din umeri, lăfăindu-se într-un scaun și părând mai plictisit decât a fost vreodată:

— Îmi vine greu să cred că vă așteptați să menționez și cel mai mărunț detaliu.

Randalin mușcă din momeală, inflamându-se de supărare.

— Maiestatea Voastră, am fost lăsați să credem că exilul ei este justificat. Și că, dacă veți dori să vă căsătoriți, vă veți consulta cu...

— Poată că măcar unul dintre voi ar fi trebuit să ne spună..., intervine Baphen, întrerupându-l pe Randalin.

Presupun că despre asta voiau de fapt să discutăm. Despre existența vreunei posibilități de a preveni ceva ce deja s-a întâmplat și de a invalida ridicarea mea la rangul de Înaltă Regină.

Cardan ridică o mână.

— Nu, stați, de ajuns. Totul este prea obositor de explicat. Declar întrunirea încheiată, zice el și face un gest din degete înspre ușă. Lăsați-ne. M-am plictisit de voi toți.

Mai am de parcurs un drum lung până să ajung la un asemenea nivel de aroganță și de nerușinare.

Oricum, funcționează. Toți bombăne, dar se ridică și ies din încăpere. Fala îmi trimite un pupic prin aer, în timp ce se îndepărtează.

O vreme suntem singuri.

Apoi se aude o bătaie puternică în ușa secretă care dă în dormitorul Înaltului Rege. Înainte să apucăm să ne ridicăm,

Bomba dă buzna înăuntru cu o tavă cu tot felul de lucruri pentru ceai. Are părul alb prins într-un coc în vârful capului și, dacă e obosită sau îndurerată, nimic nu se vede pe fața ei.

— Trăiască Jude, spune ea, făcând cu ochiul și punând tava pe masă, într-un clinchet de cești, farfurioare și altele. Nu mulțumită mie.

Eu rânjesc:

— Norocul meu că ești un trăgător jalnic.

Bomba ridică un mănunchi de ierburi.

— Comprese. Să scoată orice febră din organism și să ajute bolnavul să se însănătoșească mai repede. Din păcate n-o să scoată și țepii din limba ta.

Scoate niște bandaje din haină și se întoarce spre Cardan:

— Tu ar trebui să ieși.

— Asta este camera *mea*, spune el ofensat. Iar aceasta este soția *mea*.

— Așa ne tot spui, zice Bomba. Dar o să-i scot copcile și nu cred că vrei să fi de față.

— Oh, nu știu ce să spun, zic eu. Poate că i-ar plăcea să mă audă țipând.

— Chiar mi-ar plăcea, zice Cardan, ridicându-se în picioare. Și poate că într-o bună zi chiar o să te aud.

În timp ce iese, mă atinge cu mâna prin păr. O atingere ca un fulg, aproape insesizabilă, și dispare.

Capitolul 19

Înlăturarea firelor este un proces lent și dureros. Sora mea se pricepe de minune să coasă cu acul și se pare că mi-a brodat de-a binelea burta și o coastă, lăsându-i Bombei un număr infinit de cusături mici care trebuie înlăturate una câte una, de fire care trebuie scoase din piele și apoi aplicată o alifie.

— Au, zic eu și mi se pare că repet asta de vreun milion de ori. Chestiile acestea chiar trebuie scoase?

Bomba oftează cu năduf:

— Ar fi trebuit scoase acum câteva zile.

Îmi mușc limba, ca să nu țip din nou. Când sunt în stare să vorbesc, încerc să-mi distrag atenția de la durere, spunând:

— Cardan a zis că ai speranțe în privința Gândacului.

Stă aplecată peste mine, așa că îi simt mirosul de praf de pușcă și de ierburi amare. Are o expresie crispată:

— Întotdeauna am speranțe mari când e vorba despre el.

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Bomba se uită la mine și așteaptă o reacție.

— Intră, spun eu, trăgându-mi rochia în jos, ca să-mi acopăr rănilile de pe burtă.

O mesageră cu aripi mici de molie și o expresie încrâcnată intră în cameră, dându-mi posibilitatea să scap o vreme de împunsăturile Bombei. Face o reverență, arătând de parcă ar fi pe cale să leșine. Poate că e din cauza grămăjoarei de fire pline de sânge.

Mă gândesc să-i explic situația, dar asta se presupune a fi sub demnitatea unei regine și ne-ar pune pe amândouă într-o situație stânjenitoare. În schimb, schițez ceva ce sper să fie un zâmbet încurajator:

— Te rog...

— Înălțimea Voastră, începe ea. Lady Asha dorește să vă vorbească. M-a trimis pe mine să vă conduc direct în odaia în care își duce suferința.

Bomba pufnește.

— Își duce suferința..., repetă ea ca pentru sine.

— Îi poți transmite că mă voi întâlni cu ea de îndată ce voi fi capabilă, spun eu cu toată măreția de care sunt în stare.

Deși este evident că nu-i dau răspunsul pe care l-ar dori stăpâna ei, mesagera nu prea are de ales. Are un moment de ezitare, după care pare să-și dea și ea seama de asta. Se rușinează și pleacă, făcând o nouă reverență.

— Ești Înalta Regină a Regatului Elfhame. Poartă-te ca atare, îmi zice Bomba, fixându-mă cu o privire aspră. Nu se cade să lași pe nimeni să-ți dea ordine. Nici măcar pe mine.

— Dar i-am spus nu! protestez eu.

Începe să-mi scoată un alt fir, fără prea multă blândețe.

— Lady Asha nu trebuie să aibă prioritate în programul tău doar pentru că a solicitat asta. Și nici nu ar trebui să-i pretindă reginei să meargă la ea. Mai ales când regina este rănită. Zace în pat și se recuperează de pe urma traumei de a te fi privit cum te prăbușești din tavan.

— Auci, spun eu, fără să fiu sigură dacă reacționez la felul în care mă ciupește de piele, la mustrarea ei perfect justificată sau la descrierea sarcastică pe care i-a făcut-o lui Lady Asha.

Imediat ce Bomba a terminat cu mine, îi ignor sfatul excelent și mă îndrept spre camera lui Lady Asha. Nu-i vorba că nu sunt de acord cu sfatul ei, dar vreau să-i spun ceva mamei lui Cardan, iar acum pare cel mai bun moment.

În timp ce înaintez pe coridor, sunt oprită de Val Moren, care pune în drum bățul de care se ajută la mers. Ochii ultimului seneșal muritor al Înaltului Rege scânteiază de răutate.

— Cum este să te ridici la asemenea înălțimi amețitoare? mă întreabă. Ți-e teamă să nu mai iei o trântă?

Îl privesc încruntată:

— Pun rămășag că ți-ar plăcea să știi cum este.

— Câtă lipsă de amabilitate, regina mea, spune el mormăind. Nu ar trebui să fii bună cu ultimul dintre supușii tăi?

— Vrei amabilitate?

În trecut îmi era teamă de el, de amenințările lui directe și de ochii sălbatici, dar acum nu-mi mai este.

— Ai fi putut să ne ajuți pe mine și pe sora mea în toți acești ani. Ai fi putut să ne înveți cum să supraviețuim aici ca muritoare. Dar ne-ai lăsat să ne descurcăm singure, deși eram la fel, îi spun eu.

Se uită la mine cu ochii săi înguști.

— *La fel?* repetă el. Ai impresia că o sămânță sădită în pământ de goblin ajunge la maturitate aceeași plantă care ar fi devenit în lumea muritorilor? Nu, micuță sămânță. Nu știi ce ești tu, dar sigur nu suntem la fel. Când am ajuns aici, eu deja eram pe deplin format.

Și cu asta pornește mai departe, iar eu îl privesc încruntată.

O găsesc pe Lady Asha într-un pat cu baldachin, cu capul sprijinit pe mai multe perne. Din cauza coarnelor nu pare să-i fie prea ușor să-și găsească o poziție confortabilă, dar presupun că, atunci când ai coarne, ești obișnuit să te descurci cu ele.

Două curtene, una cu rochie, cealaltă cu pantaloni și o haină deschisă în spate, ca să facă loc aripilor, stau pe două sca-

une de-o parte și de alta a ei. Una dintre ele citește dintr-un volum de sonete triviale. Servitoarea care m-a adus la Lady Asha își ocupă timpul cu niște lumânări, iar aerul este plin de izul de salvie, cuișoare și lavandă.

Când intru, celor două curtene le ia mai mult decât se cade ca să se ridice și, când se sinchiesc într-un final să facă plecăciunea, e cu o letargie insinuantă. Lady Asha rămâne în pat, uitându-se la mine cu un zâmbet chinuit, de parcă amândouă am ști un secret dezagreabil.

Mă gândesc la mama așa cum n-am mai făcut-o de multă vreme. Îmi amintesc cum își lăsa capul pe spate când râdea. Cum ne lăsa vara să stăm peste ora de culcare și să ne fugărim una pe cealaltă în curtea din spate sub lumina lunii, eu cu mâinile lipicioase de la acadele topite, tot aerul plin de mirosul greu care venea din atelierul lui tata. Îmi amintesc de plimbările de după-amiază, de desenele animate de la televizor, de înțepăturile de țânțari care îmi înfloreau pe piele. Mă gândesc la felul în care mă ducea în casă ținându-mă în brațe, după ce adormeam în mașină în timpul unui drum lung. Mă gândesc la senzația plăcută de amețală pe care o simțeam în timp ce mă purta în brațe.

Oare ce-aș fi fără nimic din toate acestea?

— Nu te deranja să te ridici, îi spun lui Lady Asha.

Pare mai întâi surprinsă, apoi ofensată de aluzia mea, cum că de-acum ar trebui să se supună tuturor curtoaziilor pe care le presupune noul meu statut. Curteana care poartă haină are un licăr în ochi care mă face să cred că se va duce și va povesti absolut tuturor scena la care tocmai a asistat. Și mă îndoiesc sincer că povestea va fi în favoarea mea.

— Vorbim mai târziu, le spune Lady Asha prietenelor sale pe un ton tăios.

Par să accepte asta fără să protesteze în vreun fel. Pleacă făcând o altă plecăciune – de data aceasta una cum se cuvine,

înspre amândouă –, așteptând cu nerăbdare să se închidă ușa ca să înceapă să șușotească între ele.

— Ești foarte amabilă să vii în vizită, îmi spune mama lui Cardan. Mai ales că te-ai întors la noi de puțină vreme. Și că ai fost pusă pe tron tot de puțină vreme.

Mă forțez să nu zâmbesc. Incapacitatea unora de a minți naște niște exprimări interesante.

— Vino, îmi spune. Stai puțin cu mine.

Știu că Bomba ar spune că aceasta este o altă situație în care îi permit să-mi spună ce să fac, dar mi se pare meschin să mă arăt nemulțumită de un lucru atât de insignifiant.

— Când te-am adus din Turnul Uitării în vizuina mea de spioni, ai spus că trebuie să stai departe de Înaltul Rege, fiul tău, încep eu în caz că trebuie să i se amintească de ce ar trebui să-i fie teamă să mă înfurie. Dar se pare că v-ați împăcat. Trebuie să fii foarte încântată.

Lady Asha se bosumflă:

— Cardan nu a fost un copil ușor de iubit și, cu timpul, a devenit și mai dificil. Zbiera ca să fie luat în brațe și, când făceam asta, mușca și se zbătea ca să se elibereze din brațele mele. Găsea un joc pe care îl juca obsesiv până îl termina, apoi ardea în flăcări piesele. Odată ce un lucru nu mai constituie o provocare pentru el, începe să-l disprețuiască.

Mă holbez la ea:

— Și mă avertizezi de aceste lucruri doar pentru că ai o inimă bună?

Zâmbește:

— Te avertizez de aceste lucruri pentru că nu contează. Deja ești condamnată, Regină a Regatului Elfame. Deja îl iubești. Îl iubeai și când mi-ai pus întrebări despre el, în loc să mă întrebi despre mama ta. Și îl vei iubi, fată muritoare, mult după ce sentimentele lui se vor fi evaporat ca roua dimineții.

Nu mă pot abține să mă gândesc la tăcerea lui Cardan când l-am întrebat dacă îi place că îmi este teamă. O parte din el va găsi mereu plăcere în cruzime. Chiar dacă s-a schimbat, se poate schimba din nou.

Urăsc să fiu o fraieră. Urăsc ideea că mă las pradă sentimentelor, lucru care mă face slabă. Dar teama de a nu fi o fraieră tocmai în asta m-a transformat. Ar fi trebuit să mă prind de ghicitoarea lui Cardan mult mai repede. Chiar dacă nu m-am prins că era o ghicitoare, a fost totuși o portită pe care ar fi trebuit să o explorez. Dar m-am simțit atât de rușinată de faptul că am picat în capcana lui, că am încetat să mai caut modalități de a ieși din ea. Și chiar și după ce am găsit una, nu m-am gândit s-o folosesc.

Poate că nu e cel mai groaznic lucru să vrei să fii iubită, chiar dacă nu ești. Chiar dacă doare. Poate că a fi uman nu înseamnă mereu a fi slab.

Poate că rușinea a fost problema.

Dar nu este ca și când temerile mele au fost singurul motiv pentru care am stat în exil atât de mult.

— De asta ai preluat tu scrisorile pe care mi le-a trimis? Ca să mă protejezi? Sau pentru că ți-a fost teamă că nu se va plictisi de mine? Pentru că, doamna mea, eu mereu voi fi o provocare.

Trebuie să recunosc că doar fac presupuneri în legătură cu Lady Asha și cu scrisorile. Dar nu există mulți care să aibă îndrăzneala și puterea a de opri un mesaj trimis de Înaltul Rege. Niciun ambasador dintr-un regat străin. Probabil niciun membru al Consiliului Viu. Și nu cred că Lady Asha mă place prea mult.

Mă privește cu blândețe:

— Multe lucruri se pierd. Sau sunt distruse.

Dat fiind că nu poate să mintă, asta este practic o mărturisire.

— Înțeleg, îi spun eu, stând în picioare. În acest caz, voi lua sfatul tău exact în spiritul în care mi l-ai dat.

În timp ce mă uit la ea dinspre ușă, îi spun lucrul pe care cred că nu vrea să-l audă:

— Și data viitoare mă aștept să faci o reverență.

Capitolul 20

Sunt undeva la jumătatea coridorului, când un cavaler pixi vine repede la mine, cu o armură atât de bine lustruită, că îi reflectă pielea azurie.

— Maiestatea Voastră, trebuie să veniți repede, spune ea, punându-și mâna în dreptul inimii.

— Fand? întreb eu.

Când eram la școala de la palat, amândouă visam să ajungem cavaleri. Se pare că uneia dintre noi i-a reușit.

Se uită la mine de parcă ar fi surprinsă că îmi amintesc de ea, cu toate că lucrurile nu s-au întâmplat de mult. Cred că și ei i se pare că eu am ajuns la niște înălțimi amețitoare, care poate îmi afectează memoria.

— *Sir* Fand, mă corectez eu, iar ea zâmbeste.

Îi zâmbesc și eu. Chiar dacă nu am fost prietene, am fost amabile una cu cealaltă, iar pentru mine acest lucru era o raritate aici, la Înalta Curte.

— De ce trebuie să vin repede?

Expresia de pe fața ei devine din nou serioasă:

— Un batalion din Marea de Jos se află în Sala tronului.

— Ah, îi spun eu și o las să mă conducă pe coridoare.

Câteva zâne fac reverențe când trec pe lângă ele. Altele aleg, pe față, să nu facă asta. Pentru că nu știu exact cum ar trebui să reacționez, le ignor.

— Ar trebui să aveți gardă personală, îmi spune Sir Fand, mergând exact în spatele meu.

Toți par extrem de încântați să-mi spună ce ar trebui să fac. Dar, cel puțin în cazul de față, se pare că lipsa mea de reacție este un răspuns îndeajuns de bun ca să o reducă și pe ea la tăcere.

Când ajungem în Sala tronului, îmi dau seama că locul este aproape pustiu. Randalin își frământă mâinile zbârcite în timp ce îi măsoară din priviri pe soldații Mării de Jos – selke și zâne cu pielea palidă, care mă fac să mă gândesc la ființele cărora le spuneau *înecații*. Nicasia stă în fața lor, într-o armură cu solzi irizați și cu un colț de rechin în păr, și îl ține pe Cardan de mâini. Are ochii roșii și umflați, de parcă ar fi plâns. Cardan stă cu capul aplecat spre ea și asta îmi amintește că odată au fost iubiți.

Nicasia se învârte pe călcâie când mă vede, plină de furie:

— Asta este opera tatălui tău!

Fac un pas în spate, surprinsă de vorbele ei:

— Poftim?!

— Regina Orlagh, spune Cardan pe un ton care pare exagerat de calm. Se pare că a fost străpunsă de ceva ce pare o săgeată de elf. I-a intrat adânc în carne, dar s-a oprit aproape de inimă. Pare să reziste oricăror încercări de a fi înlăturată, fie ele magice sau lipsite de magie. Se mișcă de parcă ar avea viață, deși în compoziție ar putea fi și niște fier.

Mă opresc și simt că mi se învârte capul. Stafia. Acolo l-a trimis Madoc, la mare. Nu ca să o *ucidă* pe regină, ceea ce ar fi înfuriat zânele mării și le-ar fi adus și mai mult de partea lui Cardan, ci să o rănească de așa manieră încât să o poată amenința cu moartea. Cum ar risca poporul ei să lupte împotriva lui Madoc atât timp cât viața reginei Orlagh e în mâinile lui?

— Îmi pare atât de rău.

Sunt niște cuvinte deosebit de pământene și deosebit de inutile, dar le las să-mi scape.

Nicasia strânge din buze.

— Așa și trebuie.

După o clipă, dă drumul mâinii lui Cardan, cu un regret vădit. A fost o vreme când s-ar fi căsătorit cu el. Mă îndoiesc profund că sosirea mea a făcut-o să renunțe la idee.

— Trebuie să merg lângă mama mea. Peste Curtea Mării de Jos domnește haosul.

Odată, Nicasia și mama ei m-au ținut captivă, m-au ferecat într-o cușcă și au încercat să-mi smulgă voința. Câteodată, când sunt cufundată în vise, mă aflu tot acolo, plutind prin întuneric și frig.

— Suntem aliații tăi, Nicasia, îi reamintește Cardan. În caz că ai nevoie de noi.

— Mă bazez pe voi să o răzbunați pe mama, măcar atât, spune ea.

Apoi, aruncând o altă privire ostilă în direcția mea, se întoarce și părăsește sala. Soldații Mării de Jos pornesc în urma ei.

Nici măcar nu mă mai simt deranjată de Nicasia. Îmi vâjâie capul din pricina succesului de care s-a bucurat tactica lui Madoc și a ambiției pure din spatele ei. Moartea lui Orlagh nu este un lucru simplu de uneltit; ea este una dintre forțele străvechi și respectabile ale Tărâmului Zânelor, chiar mai puternică decât Eldred. Dar să o rănești în felul acesta este greu de suportat.

— Acum, că Orlagh este lipsită de puteri, este posibil să apară pretendenți la tronul ei, spune Randalin cu un oarecare regret, de parcă îndoielile în privința Nicasiei ar fi exact ce se dorește de la ea. Marea este un loc brutal.

— L-au capturat pe posibilul asasin? întreb eu.

Randalin se încruntă la mine, așa cum face deseori când pun o întrebare la care nu cunoaște răspunsul și nu dorește să admită asta.

— Nu consider că s-a întâmplat asta. Dacă l-ar fi capturat, sunt sigur că ne-ar fi spus.

Ceea ce înseamnă că până la urmă se poate să apară aici. Ceea ce înseamnă că, fără doar și poate, Cardan este în continuare în pericol. Și avem mult prea puțini aliați față de câți am avut până acum. Asta este problema când ești în poziția de a te apăra – nu poți fi sigur niciodată de unde va lovi dușmanul, așa că folosești mai multe resurse ca să acoperi toate posibilitățile.

— Generalii vor dori să-și reconsidere planurile, spune Randalin, aruncând o privire serioasă în direcția lui Cardan. Poate că ar trebui să-i convocăm la o întâlnire.

— Da, spune Cardan. Da, presupun că așa ar trebui să facem.

Ne îndreptăm spre sălile de strategie, unde suntem întâmpinați cu o cină rece cu ouă de rață, pâine cu coacăze și fâșii subțiri ca hârtia de carne de mistreț. Stăpâna slujitorilor, o femeie înaltă și subțire ca o pânză de păianjen, ne așteaptă alături de generali. Discuția capătă repede un aer festiv, jumătate dintre participanți întreținându-se cu lorzii și doamnele de la Curțile Inferioare și cealaltă jumătate punând la cale un război.

Noul Mare General se dovedește a fi un căpcăun pe nume Yorn. A fost numit în această poziție în timp ce eu eram în exil. Nu știu nimic rău despre el, dar are un comportament agitat. Apare alături de trei dintre generalii săi și pune nenumărate întrebări despre hărți și despre materialele pe care Consiliul Viu le-a obținut de la mine. Cu o oarecare nesiguranță începe să regândească strategia noastră navală.

Încerc încă o dată să-mi dau seama care ar putea fi urmă-

toarea mișcare a lui Madoc. Mă simt de parcă aș avea atât de multe piese dintr-un puzzle pe care nu reușesc să îl pun cap la cap. Ceea ce știu este că limitează ieșirile, reducându-ne alternativele și capacitatea de a-l lua prin surprindere, astfel încât planurile lui să aibă cât mai mulți sorti de izbândă.

Nu pot decât să sper că și noi vom putea să-l luăm pe nepregătite.

— Ar trebui să atacăm în momentul în care corăbiile lui apar la orizont, spune Yorn. Să nu-i dăm nicio șansă să ceară tratative. Va fi dificil fără ajutorul Mării de Jos, dar nu imposibil. Noi încă deținem puterea mai mare.

Grație obiceiului Zânelor de a fi ospitaliere, dacă Madoc va solicita așa ceva, el și un grup restrâns, format din oamenii săi, vor fi primiți cu brațele deschise în Elfhame, cu scopul de a discuta despre o alternativă la război. Atâta vreme cât nu ridică armele împotriva noastră, poate să mănânce, să bea și să discute cu noi oricât de mult timp dorește. Când va fi gata de plecare, conflictul se va relua exact de unde a fost oprit.

— Va trimite o pasăre înaintea sa, spune Baphen. Iar corăbiile lui pot apărea învăluite în ceață sau umbre. Nu știm de ce magie dispune.

— Vrea să se dueleze, spun eu. De îndată ce își va scoate arma, va încălca condițiile negocierilor. Și nu îi va fi permis să aducă pe uscat o armată mare cu scopul de a discuta despre pace.

— Mai bine să încercuim insulele cu corăbii, spune Yorn, mutând încă o dată piesele strategice pe o hartă atent lucrată a Insweal, Insmire, Insmoor și Insear, care este întinsă pe masă. Îi putem împiedica pe soldații lui Madoc să debarce. Doborâm orice pasăre care ne iese în cale. Avem aliați din Curțile Inferioare, care se pot alătura armatei noastre.

— Și ce se va întâmpla dacă Madoc va primi ajutor din partea Mării de Jos? întreb eu.

Toți se uită la mine uimiți.
— Dar avem un tratat, spune Randalin. Poate că nu ai aflat despre asta pentru că...

— Aveți un tratat *acum*, spun eu, pentru că nu vreau să mi se mai amintească de exil. Dar Orlagh ar putea să-i lase coroana Nicasiei. Și dacă ar face asta, o Regină Nicasia ar fi liberă să stabilească o nouă alianță cu Madoc, întocmai cum Curtea Dinților, după ce a pus pe tron un copil de schimb, a fost liberă să mărsăluiască împotriva Regatului Elfhame. Iar Nicasia ar putea să se alieze cu Madoc dacă asta i-ar garanta că mama ei va fi bine din nou.

— Crezi că este posibil să se întâmple asta? îl întreabă Yorn pe Cardan, încruntându-se peste planurile sale.

Înaltul Rege face un gest nonșalant:

— Lui Jude îi place să se aștepte la ce este mai rău și de la dușmanii ei, și de la aliați. Iar răsplata ei este că ocazional face presupuneri greșite în privința noastră.

— Îmi vine greu să mă gândesc la un astfel de moment, îi spun eu printre dinți.

Cardan ridică dintr-o sprânceană.

În acel moment, Fand intră în încăpere, părând foarte conștientă că nu are ce să caute aici.

— Vă cer iertare, dar eu... am un mesaj pentru regină, spun ea bâlbâindu-se agitată. De la sora sa.

— După cum observi, regina..., începe Randalin.

— Care soră? întreb eu, deplasându-mă către ea.

— Taryn, îmi răspunde Fand, părând mult mai calmă acum, că îmi vorbește doar mie.

Apoi coboară vocea:

— Vă transmite să vă întâlniți cu ea în fosta reședință a Înaltului Rege.

— Când? întreb eu și simt cum inima îmi bate cu putere.

Taryn este o persoană cu băgare de seamă, atentă la bune-

le moravuri. Nu îi plac nici mesajele codificate, nici locurile de întâlnire sinistre. Dacă îmi cere să ne vedem la Conacul Scorburos înseamnă că ceva nu este deloc în regulă.

— De îndată ce vă eliberați, spune Fand.

— Voi veni chiar acum, zic eu și mă întorc înspre consilieri, generali și Înaltul Rege. A intervenit o urgență de familie. Va trebui să mă scuzați.

— Te acompaniez, spune Cardan, ridicându-se.

Deschid gura și dau să-i explic toate motivele pentru care nu mă poate însoți. Problema este că, în momentul în care ridic privirea și mă uit în ochii lui cu contur auriu, văzând cum clipește cu o inocență mimată, nu mă pot gândi la niciun motiv care l-ar putea opri.

— Prea bine, spune el, trecând pe lângă mine. Rămâne stabil.

Yorn pare oarecum ușurat că plecăm. Cum era de așteptat, Randalin pare enervat. Baphen înfulecă un ou de rață, în timp ce alți generali sunt cufundați într-o discuție despre cât de multe dintre Curțile Inferioare vor aduce corăbii și ce va însemna asta pentru hărțile lor.

Odată ajunsă pe coridor, trebuie să măresc pasul ca să-l prind din urmă pe Cardan.

— Nici măcar nu știi unde trebuie să ajungem, îi spun eu.

Își dă de pe față câteva bucle negre și întreabă:

— Fand, unde mergem?

Cavalerul arată jalnic, dar răspunde:

— La Conacul Scorburos.

— Aha, zice el. În cazul acesta deja vă sunt de folos. Aveți nevoie de mine ca să conving ușa să se deschidă cu vorbe mieroase.

Conacul Scorburos i-a aparținut celui mai mare dintre frații lui Cardan, Balekin. Considerat a fi cel mai influent dintre Mierle – o facțiune a Înaltei Curți interesată cel mai mult de

ospete, dezmațuri și excese -, Balekin era celebru pentru petrecerile sălbatice pe care le organiza. Îi păcălea pe muritori să devină slujitorii lui, vrăjindu-i să-și amintească doar ce voia el să-și amintească. A fost îngrozitor și asta înainte de a uneli o lovitură sângeroasă împotriva celorlalți membri ai familiei sale, în încercarea de a pune mâna pe tron.

A fost, de asemenea, persoana care l-a crescut pe Cardan.

În timp ce mă gândesc la toate acestea, el o trimite pe Fand să aducă caleașca regală. Vreau să mă opun și să-i spun că pot să merg singură pe cal, dar nu sunt atât de vindecată încât să fiu sigură că pot s-o fac. Câteva momente mai târziu, sunt ajutată să urc într-o caleașcă regală minunat echipată, cu banchete brodate cu plante agățătoare și cărăbuși. Cardan se așază în fața mea și își sprijină capul de rama geamului, iar caii pornesc la galop.

În timp ce părăsim curtea palatului, îmi dau seama că este mai târziu decât mi-am imaginat. Zorii zilei acaparează orizontul. Din cauza somnului lung, am o viziune deformată asupra timpului.

Mă tot gândesc la mesajul lui Taryn. Oare ce motiv ar fi putut să aibă ca să mă aducă pe proprietatea lui Balekin? Ar putea avea o legătură cu moartea lui Locke?

Ar putea fi o altă trădare?

În cele din urmă, caii se opresc. Cobor din caleașcă în timp ce una dintre gărzi sare de pe locurile din față ca să mă ajute să o fac cum se cuvine. Pare consternat când mă vede stând în picioare lângă cai, dar nu mi-a trecut nicio secundă prin minte să aștept. Nu sunt obișnuită să fiu cap încoronat și mă tem că nici nu mă voi obișnui vreodată cu asta.

Apare și Cardan, dar privirea nu-i cade nici pe mine, nici pe gardă, ci pe însuși Conacul Scorburos. Coada lui biciuie aerul în urma sa, scoțând la iveală toată emoția care nu i se citește pe chip.

Acoperită cu un veșmânt gros de iederă, cu un turn lăsat într-o parte și cu rădăcini stufoase atârând din balcoane, aceasta a fost odată casa lui. Am fost martoră la biciuirea lui Cardan de o slugă umană, la ordinele lui Balekin. Sunt convinsă că aici s-au petrecut lucruri încă și mai îngrozitoare, chiar dacă nu a vorbit niciodată despre ele.

Trec cu degetul mare peste ciotul degetului căruia îi lipsește vârful, smuls cu dinții de una dintre gărzile lui Madoc, și-mi dau brusc seama că, dacă i-aș povesti lui Cardan despre asta, poate că ar înțelege. Poate că ar pricepe mai mult decât oricine combinația ciudată de teamă și rușine care mă încearcă - chiar și acum - când mă gândesc la cele întâmplate. În ciuda tuturor conflictelor dintre noi, sunt momente în care ne înțelegem unul pe altul cu desăvârșire.

— De ce ne aflăm aici? mă întreabă el.

— Aici a vrut Taryn să ne întâlnim, îi spun eu. Nici nu-mi imaginam că știe de locul ăsta.

— Nu știe, zice Cardan.

În ușă încă se mai vede fața enormă și sinistră sculptată în lemnul lăcuit, iar lateralele sunt încadrate de felinare, dar spiridușii nu mai zboară în cercuri haotice sub lumina lor. În loc de asta, se vede un licăr de magie.

— Regele meu, spune ușa cu afecțiune, deschizând larg ochii.

Cardan îi răspunde cu un zâmbet.

— Ușa mea, răspunde el cu o oarecare ezitare în glas, de parcă i se pare ciudat tot ceea ce simte odată ajuns aici.

— Fii bine venit, spune ea din nou, deschizându-se larg.

— Este înăuntru o fată ca aceasta? întreabă el arătând înspre mine.

— Da, răspunde ușa. Una care seamănă bine cu aceasta. Este jos, cu celălalt.

— Jos? repet eu în timp ce înaintăm pe coridorul cu ecou.

— Acolo se află temnița, zice Cardan. Cele mai multe dintre zâne au crezut că este strict decorativă. Din păcate, nu este.

— Și de ce s-ar afla Taryn acolo? Întreb, dar el nu are răspuns.

Coborâm, cu gărzile regale deschizând drumul. Beciul miroase puternic a pământ. Încăperea în care intrăm e mai mult goală, cu doar câteva piese de mobilier, care par nepotrivite să stai pe ele, și lanțuri. Coșuri mari pentru jar emană îndeajuns de multă căldură încât să-mi încălzească obraji.

Taryn stă lângă intrarea într-o celulă îngropată în pământ. Este îmbrăcată simplu, cu o mantie pusă peste rochie, și, fără grandoarea dată de haine și păr, pare mai tânără. Mă sperie când mă gândesc că și eu aș putea să arăt la fel de tânără.

Când îl vede pe Cardan, se ridică în picioare și își duce grijulie o mână la stomac. Apoi face o reverență adâncă.

— Taryn? spune el.

— El a venit să te caute, îmi spune sora mea. Când m-a văzut în camerele tale, mi-a spus să-l duc undeva, pentru că Madoc îi dăduse mai multe ordine. Mi-a spus despre temnița și l-am adus aici. Mi s-a părut un loc în care nu ar căuta nimeni.

Mă îndrept spre gaură și mă uit în groapă. Stafia se află jos, la vreo cinci metri, și stă cu spatele lipit de peretele curbat, cu încheieturile mâinilor și cu gleznelor înlanțuite. Pare palid și bolnav și se uită în sus cu o privire bântuită.

Vreau să-l întreb dacă este bine, dar evident că nu este.

Cardan o privește pe sora mea, de parcă ar vrea să deslușească ceva.

— Îl știi, nu? întreabă el.

Taryn încuviințează din cap și își împreunează mâinile peste piept.

— Uneori îl vizita pe Locke. Dar nu a avut nimic de-a face cu moartea lui, dacă la asta te gândeai.

— Nu la asta mă gândeam, spune Cardan. Chiar deloc.

Nu, la vremea respectivă deja era prizonierul lui Madoc. Dar nu-mi place turnura pe care o ia această conversație. Încă nu sunt sigură de ce ar face Cardan dacă ar afla adevărul despre moartea lui Locke.

— Ne poți spune ceva despre Regina Orlagh? îl întreb eu pe Stafie, în încercarea de a devia discuția spre ceea ce este cu adevărat important. Ce ai făcut?

— Madoc mi-a dat o săgeată, spune el. Era foarte grea și se zvârcolea de parcă ar fi fost însufletită. Lordul Jarel m-a vrăjit și așa am putut să respir sub valuri, dar pielea mă înțepa de parcă ar fi fost acoperită cu gheață. Madoc mi-a dat ordin să trag în Orlagh oriunde, dar nu în inimă sau în cap, și mi-a spus că arbaleta avea să facă restul.

— Cum ai scăpat? îl întreb eu.

— Am despicat burta unui rechin care era pe urmele mele și m-am ascuns în corpul lui până a trecut pericolul. Apoi am înotat la țarm.

— Madoc ți-a mai dat și alte ordine? îl întreabă Cardan, încruntându-se.

— Da, spune el cu o expresie stranie pe chip.

Și asta este singurul avertisment înainte ca Stafia să urce până la jumătatea zidului celulei. Îmi dau seama că și-a scos lanțurile cu care l-a legat Taryn probabil cu mult timp înainte de acest moment. O panică înghețată mă cuprinde din cap până-n picioare. Sunt prea înțepenită ca să mă lupt cu el, am dureri prea mari. Înșfac cu putere chepengul greu al gropii și încep să îl trag peste ea, sperând ca astfel să-l împiedic să ajungă la suprafață. Cardan cheamă garda și scoate din pieptar un cuțit cu un aspect periculos, luându-mă prin surprindere. Asta trebuie să fie influența Gândacului.

Sora mea își drege vocea.

— Larkin Gorm Garrett, spune ea. Uită de toate ordinele cu excepția alor mele.

Îmi țin respirația. Nu am auzit niciodată pe cineva strigat pe numele adevărat. În Tărâmul Zânelor, să știi numele adevărat al cuiva face ca acea persoană să se supună complet puterii tale. Am auzit de Zâne care și-au retezat urechile ca să evite să li se dea ordine – și care au tăiat limba altcuiva doar ca să împiedice rostirea numelui lor.

Însăși Taryn pare puțin șocată.

Stafia alunecă la loc pe fundul celulei. Pare cuprins de un val de ușurare, în ciuda puterii pe care Taryn o are asupra lui. Presupun că este mult mai bine să primești ordine de la sora mea decât de la tatăl meu.

— Îi știi numele adevărat, îi spune Cardan lui Taryn, băgând la loc cuțitul și netezindu-și pieptarul. Cum ai dat peste această mică și fascinantă informație?

— Locke era neglijent cu multe dintre lucrurile pe care le spunea de față cu mine, îi zice Taryn, cu o anumită sfidare în glas.

Sunt atât de impresionată de ea, că aproape o invidiez.

Și ușurată. Ar fi putut să folosească numele adevărat al Stafiei pentru propriile beneficii. Ar fi putut să-l ascundă. Poate că nu vom continua să ne mințim una pe alta.

— Urcă până aici, îi spun Stafiei.

Se conformează și urcă, de data asta cu grijă și fără să se grăbească. Câteva minute mai târziu apare în patru labe pe podea. Refuză ajutorul lui Cardan și se ridică singur, dar nu mă pot abține să observ cât este de slăbit.

Și el se uită la mine de parcă ar observa exact același lucru în ceea ce mă privește.

— E nevoie să ți se dea noi ordine? îl întreb. Sau îmi poți da cuvântul tău că nu vei mai ataca pe nimeni din această încăpere?

Stafia tresare.

— Ai cuvântul meu.

Sunt convinsă că nu este mulțumit că-i știu numele adevărat. Dacă aș fi în locul lui, nici mie nu mi-ar conveni.

Ca să nu mai vorbim despre Cardan.

— Ce ar fi să mergem într-un loc mai confortabil al Conacului Scorburos, unde să putem continua discuția, acum, că am terminat cu dramele? spune Înaltul Rege.

Stafia se clatină pe picioare, iar Cardan îl prinde de braț și îl ajută să urce scările. Odată ajunși în salon, una dintre gărzi aduce pături. Eu încep să fac un foc. Taryn pare să vrea să-mi spună să încetez, dar nu are îndrăzneala să o facă.

— Deci bag seama că ai primit ordin să... ce? Să mă ucizi dacă se va ivi ocazia? întrebă Cardan mergând la pas prin cameră.

Stafia dă din cap, înfășurându-se mai bine cu păturile. Ochii lui de culoarea alunelor sunt mohorâți și părul blond închis este încâlcit.

— Am sperat ca drumurile noastre să nu se intersecteze și mi-a fost teamă de ce s-ar întâmpla dacă ar fi așa.

— Da, presupun că amândoi suntem norocoși că Taryn s-a dovedit utilă dând târcoale prin palat, spune Cardan.

— Nu mă voi duce la casa soțului meu până nu primesc garanția că Jude este în afara oricărui pericol, spune ea.

— Între mine și Jude a fost o neînțelegere, spune Cardan cu băgare de seamă. Dar nu suntem dușmani. Și nu sunt nici dușmanul tău, Taryn.

— Voi considerați că totul este un joc, zice ea. Tu și Locke.

— Spre deosebire de Locke, eu nu am considerat *niciodată* că iubirea este un joc, spune Cardan. Mă poți acuza de multe, dar nu și de asta.

— Garrett, intervin eu de-a dreptul disperată, pentru că nu sunt sigură că vreau să aud mai mult. *Este ceva ce ne poți spune? Indiferent ce plănuiește Madoc, trebuie să știm.*

Stafia dă din cap.

— Ultima dată când l-am întâlnit era furios. Pe tine. Pe sine. Pe mine, odată ce a aflat că m-ai descoperit acolo. Mi-a dat ordine și m-a lăsat să plec, dar nu cred că a intenționat să mă trimită atât de repede.

Eu încuviințez din cap:

— Corect. A fost nevoit să grăbească totul.

Când am plecat eu, sabia nu era nici pe departe terminată. Să fi obligat să acționezi înainte de a fi de deplin pregătit trebuie să fi fost frustrant.

Nu cred că Madoc știe că sunt regină. Nu cred că știe nici măcar că mai sunt în viață. Asta trebuie să conteze cumva.

— Dacă află Consiliul că îl avem în posesie pe atacatorul lui Orlagh, lucrurile nu vor decurge bine, spune Cardan foarte hotărât. Mă vor obliga să te dau pe mâna Mării de Jos, în schimbul unor înlesniri pentru Elfhame. Va fi doar o chestiune de timp până când Nicasia va afla că ești în mâinile noastre. Hai să mergem înapoi la palat și să te lăsăm în grija Bombei. Ea poate decide ce să facă cu tine.

— Prea bine, spune Stafia cu o combinație de resemnare și ușurare.

Cardan cere din nou să i se aducă trăsura. Taryn cascadează în timp ce urcă și se așază lângă Stafie.

Eu îmi lipesc capul de geam și aud frânturi din încercarea lui Cardan de a o convinge pe sora mea să-i spună câte ceva despre lumea muritorilor. Pare încântat de povestea ei despre automatele de băuturi cu gheață, cu culorile izbitor de vii și dulceața lor stranie. Când este la jumătatea descrierii jaleurilor în formă de viermișori suntem deja la palat și coborâm din caleașcă.

— Îl voi escorta pe Stafie în locul în care va sta, îmi spune Cardan. Jude, ar trebui să te odihnești.

Mi se pare greu de crezut că tot astăzi m-am trezit dintr-un somn adânc, că tot astăzi Bomba mi-a scos firele.

— Te conduc eu în camera ta, îmi zice Taryn cu un ton ușor conspirativ, luând-o în direcția dormitorului regal.

O iau împreună cu ea de-a lungul coridorului, cu două dintre gărzile regale la o oarecare distanță în urma noastră.

— Ai încredere în el? îmi șoptește ea în momentul în care Cardan nu ne mai poate auzi.

— Câteodată, îi răspund eu.

Îmi aruncă o privire îngăduitoare.

— A fost amabil în caleașcă. Nu credeam că știe să fie amabil.

Asta mă face să râd. Odată ajunse la ușa camerei mele, îmi pune o mână pe braț.

— Încearcă să te impresioneze pe *tine*, înțelegi? Vorbind cu mine.

Eu mă încrunt:

— Cred că voia doar să audă povești despre bomboane bizare.

Taryn dă din cap:

— Vrea ca tu să-l placi. Dar doar pentru că vrea asta nu înseamnă că trebuie să fie așa.

Apoi mă lasă să intru singură în enormul dormitor regal.

Îmi dau jos rochia și o agăț de un paravan. Iau încă una dintre cămășile ridicole cu volane care îi aparțin lui Cardan, apoi mă urc în patul impozant. Inima începe să-mi bată cu putere când îmi trag până la umeri plapuma brodată cu un cerb în timp ce este vânat.

Căsătoria noastră este o alianță. Este o învoială. Îmi spun că nu trebuie să devină mai mult. Încerc să-mi spun că dorința lui Cardan în ceea ce mă privește a fost dintotdeauna presărată cu dezgust și că mi-ar fi mai bine să mă lipsesc de ea.

Mă cufund în somn așteptând să aud cum se deschide ușa, să-i aud urmele pașilor pe podeaua de lemn.

Dar când mă trezesc sunt tot singură. Nici o lampă nu este

aprinsă. Nu a fost mișcată nicio pernă. Nu s-a schimbat nimic. Mă ridic în capul oaselor.

Probabil că și-a petrecut restul dimineții și al după-amiezii în Curtea Umbrelor, jucând darts cu Stafia și verificând starea Gândacului. Dar îmi vine mai ușor să mi-l imaginez în Sala tronului, bucurându-se de ultimele rămășițe de la festivalul de azi-noapte și bând lacom litri întregi de vin, doar ca să nu trebuiască să vină lângă mine în pat.

Capitolul 21

O bătaie în ușă mă face să iau unul dintre halatele lui Cardan și să mi-l pun neglijent peste cămașa în care am dormit. Înainte să ajung la ușă, aceasta se deschide și Randalin dă buzna înăuntru.

— Avem multe de discutat, îmi spune tensionat, pe un ton acuzator.

Strâng mai bine halatul în jurul meu. Trebuie să fi știut că sunt singură, fără Cardan, altfel nu ar fi intrat așa, dar n-o să-i dau satisfacția să întreb pe unde umblă acesta.

Nu pot să mă abțin să mă gândesc la cuvintele Bombei: *Ești Înalta Regină a Regatului Elfhame. Poartă-te ca atare.*

Dar îmi vine greu să nu mă simt rușinată de faptul că sunt pe jumătate dezbrăcată, cu părul răvășit și respirația grea. E dificil să par demnă în acest moment.

— Despre ce să fie nevoie oare să discutăm? reușesc eu să spun cu un ton pe cât pot de rece.

Probabil că Bomba mi-ar spune că ar trebui să-l azvârl afară de-o ureche.

Hobul își îndreaptă spatele – pare umflat de importanța pe care și-o dă singur. Mă fixează cu ochii lui aspri de capră, din spatele unor ochelari cu rame subțiri. Coarnele sale de berbec sunt date cu ceară și strălucesc de-ți iau ochii. Se îndreaptă înspre o canapea joasă și se așază.

Mă duc la ușă, o deschid și văd doi cavaleri care îmi sunt străini. Nici urmă de membrii gărzii lui Cardan, evident, care trebuie să fie cu el. Mai mult ca sigur că cei doi din fața ușii nu fac parte dintre gărzile sale preferate și sunt prea slab echipați ca să oprească un membru al Consiliului Viu aflat în culmea indignării. De-a lungul holului o zăresc pe Fand. Când mă vede și ea, vine la mine agitată.

— Mai ai un mesaj pentru mine? o întreb.

Fand scutură din cap.

Mă întorc către garda regală:

— Cine l-a lăsat pe consilier să intre fără permisiunea mea? întreb eu.

Ochii le licăresc alarmați și unul începe să bălmăjească un răspuns.

— Le-am spus să nu permită asta, intervine Fand. Ai nevoie de cineva care să te protejeze, care să vegheze la ușă. Dă-mi voie să fiu cavalerul tău. Mă cunoști. Știi de ce sunt capabilă. Am așteptat aici, sperând...

Îmi amintesc cum îmi doream și eu un loc în suita regală, cum voiam să fiu aleasă ca membră a gărzii personale a uneia dintre prințese. Și înțeleg și motivele pentru care Fand nu a obținut asta până acum. Este tânără și – după toate aparențele – vorbește tranșant.

— Da, îi spun eu. Mi-ar plăcea asta. Fand, consideră-te prima dintre gărzile mele.

Dar cum nu am mai avut gardă personală până acum, nu prea știu cum să procedez în continuare.

— Jur pe stejar și cenușă, pe spini și soarbe să-ți fiu loială până la moarte, spune ea, ceea mi se pare cam pripit. Acum, ai dori să îl escortez pe consilier afară din dormitorul tău?

— Nu este necesar, spun eu, dând din cap.

În ciuda acestui lucru, simt o oarecare satisfacție când îmi imaginez scena și nu sunt sigură că reușesc pe deplin să-mi reprim un zâmbet.

— Te rog să trimiți un mesager în vechile mele camere și să afli dacă Tatterfell îmi poate aduce unele dintre lucrurile care îmi aparțin. În timpul acesta, eu voi discuta cu Randalin. În timp ce trece pe lângă mine, Fand se încruntă la consilier.

— Desigur, Maiestatea Voastră, spune ea, ducându-și pumnul la inimă.

Sperând să primesc în curând măcar niște haine noi, revin în dormitor. Mă cocoș pe brațul unei alte canapele și îl privesc pe consilier contemplativ. M-a atras aici ca să mă păcălească cine știe cu ce.

— Prea bine, îi spun eu cu acest gând în minte. Vorbește.

— Conducătorii Curții de Jos au început să sosească. Pretind că se află aici să fie martori la provocarea tatălui tău și să-i dea ajutor Înaltului Rege, dar nu acesta este adevăratul motiv al prezenței lor aici.

Vorbește pe un ton plin de resentiment.

— Vin ca să ia urme de slăbiciune.

Mă încrunt:

— Au jurat credință coroanei. Loialitatea lor e legată de Cardan, fie că le place sau nu.

— Cu toate acestea, continuă Randalin, dat fiind că Marea de Jos este incapabilă să-și trimită forțele, suntem mai dependenți de ei decât am fost vreodată. Nu ne-am dori ca vreuna dintre Curțile de Jos să-și dăruiască loialitatea doar din obligație. Și când va veni Madoc – în doar câteva zile – vor căuta să profite de orice îndoieli. Tu ai trezit aceste îndoieli.

Aha. Acum știi despre ce este vorba.

Randalin continuă.

— Regatul Elfhame nu a fost condus niciodată de o regină muritoare. Și nu ar trebui să se întâmple nici acum.

— Chiar te aștepti să renunți la o putere atât de mare doar pentru că așa spui tu?

— Ai fost un seneșal bun, zice Randalin, luându-mă prin surprindere. Îți pasă de Elfhame. De aceea te implor să renunți la titlu.

În acel moment, ușa este dată de perete.

— Nu am trimis după tine și nu avem nevoie de tine! începe din nou Randalin, cu intenția vădită de a da posibilitatea unui servitor – probabil lui Fand – să audă muștrarea pe care dorește de fapt să mi-o aducă mie.

Apoi pălește la față și sare în picioare.

În pragul ușii stă Înaltul Rege. Ridică din sprâncene și schițează cu colțurile gurii un zâmbet malițios.

— Mulți gândesc asta, dar puțini au îndrăzneala să mi-o spună în față.

În spatele lui este Grima Mog. Gluga-roșie are în mână o supieră din care se ridică un abur ușor. Mirosul mă învăluie și-mi face stomacul să chiorăie.

Randalin începe să bălmăjească:

— Maiestatea Voastră! Mare rușine pe umerii mei. Comentariile mele lipsite de prudență nu vă erau adresate vouă. Am crezut că...

Face o pauză apoi continuă.

— M-am purtat ridicol. Dacă doriți să mă pedepsiți...

Cardan îl întrerupe.

— Ce-ar fi să-mi spui despre ce discutați? Nu am niciun dubiu că ai prefera răspunsurile rezonabile ale lui Jude în locul aberațiilor mele, cu toate acestea mă amuză să aud discutându-se despre chestiuni oficiale.

— Nu făceam decât să o îndemn să aibă în vedere războiul pe care tatăl ei este pe care să-l pornească. Toți trebuie să facem sacrificii.

Randalin îi aruncă o privire lui Grima Mog, care pune supiera pe o masă din apropiere, apoi se uită din nou la Cardan.

Aș putea să îl avertizez pe Randalin că ar trebui să-l îngrijeze felul în care îl privește Cardan.

Cardan se întoarce înspre mine și văd că în ochi încă i se citește un licăr incandescent de furie.

— Jude, ai putea să ne lași puțin singuri pe mine și pe consilier? Am câteva chestiuni pe care vreau să-l îndemn să le aibă în vedere. Iar Grima Mog ți-a adus supă.

— Nu am nevoie de nimeni care să mă ajute să-i spun lui Randalin că acesta este căminul meu și pământul meu și că nu plec nicăieri și nu renunț la nimic.

— Și totuși, continuă Cardan, apucându-l pe consilier de ceafă, sunt câteva lucruri pe care aș dori să i le spun.

Randalin îi permite lui Cardan să-l îmbrâncească în unul dintre celelalte saloane regale. Vocea lui este îndeajuns de scăzută cât să nu-mi dau seama exact ce spune, dar tonul lui ușor amenințător este evident.

— Vino să mănânci, îmi spune Grima Mog, punând niște supă într-un castron. Te va ajuta să te vindeci.

La suprafață plutesc niște bucăți de ciuperci și, când bag lingura, văd și niște tuberculi și ceva ce pare carne.

— Ce conține mai exact?

Gluga-roșie pufnește zgomotos.

— Știi că ți-ai lăsat cuțitul pe aleea mea? L-am luat cu mine ca să ți-l înapoiez. M-am gândit că așa fac *vecinii*, spune ea, afișând un zâmbet viclean. Dar nu erai acasă. Acolo nu se afla decât adorabila ta geamă, care are maniere elegante și m-a poftit la un ceai și la o bucată de prăjitură. În plus, mi-a spus multe lucruri interesante. Și tu ar fi trebuit să-mi spui mai multe. Poate că astfel am fi putut să ajungem mai repede la o învoială.

— Poate, îi spun eu. Dar supă...

— Am gustul fin, dar îmi place o mare varietate de preparate. Nu fi atât de mofturoasă, îmi spune ea. Mănâncă. Trebuie să-ți recapeti puterile.

Iau o lingură și încerc să nu mă gândesc prea mult la ce mănânc. Este o supă clară, bine asezonată și aparent inofensivă. Ridic castronul la gură și îl beau pe tot. Supa are gust bun și este fierbinte, făcându-mă să mă simt mult mai bine decât m-am simțit de când m-am trezit în Elfhame. Încerc fundul castronului cu lingura, căutând părțile tari. Dacă printre ele se află ceva oribil, prefer să nu știu.

În timp ce mă uit după resturi, ușa se deschide din nou și intră Tatterfell cu un munte de rochii. Fand și încă doi cavaleri o urmează cu multe dintre veșmintele mele. În spatele lor se află Heather, încălțată cu șlapi și cărând o grămadă de bijuterii.

— Taryn mi-a zis că, dacă vin aici, o să pot trage cu ochiul la dormitoarele regale.

Apoi, după ce ajunge mai aproape de mine, coboară vocea și îmi zice:

— Mă bucur că ești bine. Vee vrea să plecăm înaintea ca tătăl tău să ajungă aici, așa că pornim în curând. Dar nu am vrut să facem asta cât tu erai încă în comă.

— Este o idee bună să plecați, spun eu. Mă surprinde că ai venit.

— Sora ta mi-a oferit un târg, spune ea cu o urmă de regret în glas. Și l-am acceptat.

Înainte să apuce să-mi zică mai multe, Randalin se repede înspre ușă, cât pe ce să dea peste Heather în goana lui. Clipește uimit când o vede, în mod vădit nepregătit pentru prezența celui de-al doilea muritor. Apoi pleacă, evitând să arunce înspre mine chiar și cea mai mică privire.

— Coarne *mari*, spune Heather în bărbie, uitându-se în urma lui. Posesor *pricăjit*.

Cardan se sprijină de cadrul ușii, părând foarte satisfăcut de sine.

— În seara aceasta are loc un bal de primire a oaspeților de la unele dintre Curți. Heather, sper ca tu și Vivienne să puteți

participa. Ultima dată când ai fost aici nu am fost niște gazde prea bune. Dar sunt multe lucruri încântătoare pe care am putea să ți le arătăm.

— Inclusiv un război, punctează Grima Mog. Ce-ar putea fi mai încântător decât asta?

* * * *

După ce pleacă Heather și Grima Mog, Tatterfell începe să mă pregătească pentru seara care ne așteaptă. Îmi prinde părul și îmi dă cu fard în obraji. În seara asta port un veșmânt auriu, o rochie dreaptă, cu un strat de material diafan pe deasupra, care seamănă cu o armură poleită cu aur. De aripioarele de piele de pe umeri sunt prinse niște ghirlande de material strălucitor, care fac ca decolteul să fie mai generos decât sunt obișnuită.

Cardan se așază într-un jilț capitonat, confecționat din rădăcini, apoi își întinde picioarele. Poartă un costum albastru ca miezul nopții, care are pe umeri broderii cu cărăbuși de metal, bătuți cu nestemate. Pe cap are coroana de aur a Regatului Elfhame, cu frunze de stejar strălucitoare în vârf. Își înclină capul într-o parte, de parcă m-ar măsura din priviri.

— În această seară va trebui să li te adresezi tuturor conducătorilor, îmi spune el.

— Știu, îi răspund eu, aruncându-i o privire lui Tatterfell, care pare pe deplin mulțumită să-l audă dându-mi sfaturi nesolicitate.

— Pentru că doar unul dintre noi le poate spune minciuni, continuă el, luându-mă prin surprindere. Și trebuie să creadă că izbânda noastră este inevitabilă.

— Și nu este? îl întreb eu.

Cardan zâmbește.

— Asta tu să-mi spui.

— Madoc nu are nicio șansă, mint eu ascultătoare.

Îmi aduc aminte cum am mers la taberele Curților de Jos după lovitura lui Balekin și a lui Madoc, încercând să-i conving pe lorzii, doamnele și vasalii Zânelor să se alieze cu mine. Cardan a fost cel care mi-a spus pe care dintre ei să-l abordez, el mi-a dat îndeajuns de multe informații despre fiecare dintre ei, ca să știu cum să-i conving cel mai ușor. Dacă există cineva care să mă ajute să trec de seara acesta, acea persoană este Cardan.

Se pricepe de minune să-i destindă pe cei din jurul lui, chiar și când aceștia ar trebui să știe mai bine.

Din păcate, lucrul la care sunt maestră este să-i enervez pe cei din jur. Dar măcar mă pricep și să mint.

— Au ajuns cei de la Curtea Termitelor? întreb eu agitată la gândul că va trebui să dau piept cu Lordul Roiben.

— Mă tem că da, spune Cardan.

Se ridică în picioare și îmi oferă brațul.

— Hai să-i fermecăm și să-i zăpăcim pe invitații noștri.

Tatterfell îmi mai aranjează câteva șuvițe de păr și o împletitură, apoi se dă în spate și mă lasă să mă ridic.

Pornim împreună către Sala tronului, cu Fand și restul gărzilor flankându-ne cu mare pompă și implicare.

Când ajungem și suntem anunțați, peste mulțime se lasă liniștea. Aud cuvintele de parcă ar fi rostite de la mare distanță: „Înaltul Rege și Înalta Regină a Regatului Elfhame”.

Goblinii și grigii, hobbii și sprîții, trolii și cotoroanțele – toate făpturile minunate și glorioase și îngrozitoare ale Regatului Elfhame privesc în direcția noastră. Ochii lor negri strălucesc. Aripile, cozile și mustățile lor tresar. Șocul provocat

de ceea ce văd – o muritoare la brațul regelui lor, o muritoare căreia i se spune conducătoarea lor – pare să sfârâie în aer.

Și vin degrabă să ne întâmpine.

Mi se sărută mâna. Primesc complimente și exuberante, și seci. Încerc să-mi amintesc cine e fiecare dintre lorzi și doamne și vasali. Încerc să-i liniștesc, spunându-le că înfrângerea lui Madoc este inevitabilă, că suntem onorați să-i avem ca oaspeți și la fel de încântați de faptul că au trimis înainte o parte din reprezentanții Curților lor, gata pentru bătălie. Le spun că eu consider că va fi un conflict de scurtă durată. Nu menționez pierderea aliaților din Marea de Jos sau faptul că armata lui Madoc deține armele de război ale lui Grimsen. Nu aduc în discuție sabia enormă cu care Madoc are de gând să-l infrunte pe Cardan.

Mint și mint și tot mint.

— Tatăl tău pare un dușman excesiv de precaut din moment ce ne-a convocat pe toți în felul acesta, spune Lordul Roiben de la Curtea Termitelor, cu ochii ca niște cristale de gheață.

Ca să mă revanșez față de el, l-am ucis pe Balekin. Dar asta nu înseamnă că este mulțumit de mine. Nici că dă crezare absurdităților pe care le-am tot îndrugat.

— Nici măcar prietenii mei nu sunt întotdeauna atât de precauți încât să-mi adune aliații la un loc înaintea unei bătălii.

— Cu siguranță este o demonstrație de putere, îi spun eu. Caută să ne tulbure.

Roiben se gândește puțin la ce am spus.

— Caută să vă distrugă, ripostează el.

Consoarta sa pixi, Kaye, își pune o mână în șold și întinde gâtul ca să vadă mai bine în jur:

— Nicasia este cumva aici?

— Mă tem că nu, îi spun eu, convinsă fiind că din discuția celor două nu ar putea să iasă nimic bun.

Marea de Jos a fost responsabilă de un atac asupra Curții Termitelor, unul în urma căruia Kaye a fost rănită extrem de grav.

— A trebui să se întoarcă acasă, îi spun eu.

— Mare păcat, răspunde Kaye, strângând pumnul. Aveam ceva pentru ea.

În capătul opus al sălii, le văd pe Heather și pe Vivi intrând. Heather poartă o rochie într-o nuanță ștearsă de ivoar, care contrastează cu minunatul ei ten închis la culoare. Are părul răsucit și prins la spate cu piepteni. Vivi este îmbrăcată într-o rochie stacojiu-închis, care aduce mult cu culoare sângelui uscat care îi plăcea atât de mult lui Madoc.

Apare un grig care ne oferă niște ghinde micuțe, pline cu lapte acru de ciulini. Kaye dă imediat una pe gât și tresare. Eu refuz.

— Mă scuzați, le spun eu și mă duc în cealaltă parte a sălii, la sora mea.

Trec pe lângă Regina Annet a Curții Moliilor, pe lângă Alderking și consoarta lui și alți zeci de oaspeți.

— Nu-i așa că e amuzant să dansezi, mă întreabă Fala, Marele Bufon, oprindu-mă. Te poftesc să dansăm de dragul vremurilor trecute.

Ca de obicei, n-am deloc idee ce ar trebui să-i spun. Nu sunt sigură dacă mă critică sau dacă îmi vorbește cu cea mai mare sinceritate. Mă fac nevăzută.

Când ajung lângă ea, Heather dă din cap.

— *La naiba*. Asta este o rochie.

— Ce bine. Chiar voiam să mă duc după niște băuturi, spune Vivi. Băuturi *sigure*. Jude, poți să rămâi până mă întorc sau trebuie să faci oficiile de gazdă?

— Pot să rămân, îi spun eu, bucuroasă că pot să vorbesc cu Heather între patru ochi.

În secunda în care pleacă sora mea, mă întorc înspre ea.

— Cu ce *anume* ai fost de acord?

— De ce? mă întreabă Heather. Doar nu crezi că sora ta m-ar trage pe sfoară!

— Nu intenționat, spun eu cântărindu-mi cuvintele.

Învoielile făcute de zâne au pe drept o reputație proastă. Rareori e evident ce implică. Tot ce spun sună bine, nimic de zis. Adică ți se promite că vei trăi pentru tot restul vieții bucurându-te de fericirea supremă, apoi ai parte de o singură noapte minunată și mori când se crapă de ziuă. Sau ți se promite că vei slăbi, după care apare cineva și-ți retează unul dintre picioare. Nu e ca și când îmi imaginez că Vivi i-ar face asta lui Heather, dar, cu lecția propriului meu exil încă proaspătă în minte, mi-ar plăcea totuși să aflu detaliile.

— Mi-a spus că Oak avea nevoie de cineva care să stea cu el în Elfhome cât timp ea era plecată după tine. Și mi-a făcut următoarea ofertă: cât timp suntem în Tărâmul Zânelor, vom fi împreună. Când ne întorcem, mă va face să uit și de Tărâmul Zânelor, și de ea.

Mi se taie respirația. Deci asta vrea Heather? Sau Vivi a fost cea care a venit cu ideea și Heather a fost de acord pentru că a părut mai bine decât să continue ca până acum?

— Să înțeleg că după ce pleci acasă...

— Totul se va sfârși.

În expresia de pe chipul ei se citește disperarea.

— Sunt anumite lucruri pe oamenii nu ar trebui să le experimenteze. Cred că magia este unul dintre ele.

— Heather, nu ești nevoită să...

— O iubesc pe Vee, spune ea. Cred că am făcut o greșală. Ultima dată când am fost aici, locul acesta mi s-a părut ca un film de groază excelent regizat și am vrut să uit de tot. Dar nu vreau s-o uit și pe ea.

— Nu poți să-i spui pur și simplu? o întreb eu, uitându-mă

de-a lungul sălii la sora mea, care deja începe să vină spre noi.
Anulează totul.

Heather dă din cap.

— Am întrebat-o dacă ar încerca să mă convingă să mă răzgândesc. Cred că mă îndoiam că mă pot ține de partea cu despărțirea. Cred că speram că urma să mă asigure că voia să mă răzgândesc. Dar Vee a devenit foarte serioasă și mi-a spus că ar putea face parte din înțelegere ca ea să se țină de plan indiferent ce aveam să spun eu ulterior.

— E o proastă, las eu să-mi scape.

— Eu sunt proasta, spune Heather. Dacă nu mi-ar fi fost atât de frică...

Se oprește în momentul în care Vivi apare lângă noi, cu trei pocale în mâini.

— Ce se întâmplă, întreabă sora mea, întinzându-mi una dintre băuturi. Arătați cam ciudat.

Nici eu, nici Heather nu răspundem.

— Ați auzit ce v-am întrebat? insistă Vivi.

— Jude tocmai mă ruga să mai stăm aici câteva zile, îi răspunde Heather, luându-mă prin surprindere. Are nevoie de ajutorul nostru.

Vivi îmi aruncă o privire acuzatoare.

Deschid gura ca să mă apăr, dar nu pot să neg nimic fără să o expun pe Heather. Când Vivi a folosit magia ca să o facă să uite cele petrecute la nunta lui Taryn, am fost extrem de furioasă pe ea. N-am putut să nu observ că ea făcea parte dintre Zâne, nu eu. Și acum nu pot să nu observ cât de umană este Heather.

— Doar câteva zile în plus, spun eu, sigură de faptul că sunt o soră rea, dar poate că și una bună.

Îl văd pe Cardan de-a lungul sălii, ridicând un pocal.

— Fiți bine veniți pe Insula Insmire, spune el. Seelie și Unseelie, Zâne Sălbaticice și Zâne Timide, sunt bucuroși să măr-

șăluiti sub stindardul nostru, sunt încântat de loialitatea voastră, sunt recunoscător pentru onoarea pe care ne-o faceți.

Apoi privirea i se îndreaptă spre mine.

— În cinstea voastră închin vin cu miere și bucatele mesei mele. Trădătorilor și celor care încalcă jurământul le ofer în schimb ospitalitatea reginei mele. Ospitalitatea cuțitelor.

Se aude un val de sunete, de mârâieli și sâsâieli pline de încântare. Mulți ochi se întorc înspre mine. O văd pe Lady Asha, care privește încruntată în direcția mea.

Toate Zânele știu că eu sunt cea care l-a ucis pe Balekin. Știu și că am petrecut o vreme în exil din această pricină. Știu că sunt fiica adoptivă a lui Madoc. Nu pun la îndoială cuvintele lui Cardan.

Ei bine, e clar că i-a făcut să mă vadă drept mai mult decât o regină muritoare. Acum mă văd drept regina *ucigașă*. Nu știu sigur cum mă face asta să mă simt, dar văzând acum în ochii lor intensitatea interesului, nu neg că mi se pare eficient.

Ridic pocalul și beau.

Și în momentul în care balul ajunge la final, în momentul în care trec pe lângă curteni, toți fac o reverență. Până la ultimul suflet.

Sunt extenuată în momentul în care părăsim sala, dar îmi mențin capul sus și umerii drepti. Sunt hotărâtă să nu las pe nimeni să vadă cât sunt de obosită.

Abia când ajung în dormitorul regal îmi permit să mă relaxez puțin, proptindu-mă de rama ușii care dă în odaia din interior.

— Ai fost formidabilă în seara asta, regina mea, spune Cardan, venind spre mine.

— După discursul tău, nu a fost foarte greu.

În ciuda oboselii pe care o resimt, mă tulbură prezența lui și căldura pe care o degajă pielea sa, iar zâmbetul lui discret și conspirativ naște în mine o dorință ridicolă, care face să mi se strângă stomacul.

— Nu poate fi altceva în afară de adevăr, îmi spune el. Altfel nu aș fi putut rosti niciun cuvânt.

Simt cum privirea îmi este atrasă de buzele lui catifelate, de ochii lui negri, de pomeții lui.

— Azi-noapte nu ai venit în pat, îi șoptesc eu.

Îmi dă brusc prin cap că, în timp ce eram inconștientă, și-ar fi putut petrece nopțile în altă parte. Poate nu singur. A trecut mult de când am fost ultima dată la Curte. Habar nu am cine se află acum în grațiile lui.

Dar, dacă există într-adevăr altcineva, gândurile lui par departe de ea.

— Sunt aici acum, îmi spune el, de parcă are impresia că este posibil să mă fi înțeles greșit.

Îmi reamintesc că este în regulă să vrei ceva ce te va face să suferi. Mă duc spre el, așa că suntem îndeajuns de aproape să ne atingem.

Îmi ia mâna în mâna lui, degetele ni se întrepătrund și se apleacă înspre mine.

Am îndeajuns de mult timp să mă feresc de sărutul lui, dar nu o fac. Vreau să mă sărute. Oboseala pe care o resimt se evaporă în timp ce mă apasă cu buzele lui. Iar și iar, un sărut care se preface în altul.

— În seara aceasta ai părut un cavaler dintr-o poveste, îmi spune ușor, cu capul lipit de gâtul meu. Posibil dintr-o poveste dezamățată.

Îl lovesc în picior, iar el mă mai sărută o dată, de data asta și mai apăsat.

Mergem împleticit și ne lipim de perete, după care îi trag corpul aproape de mine. Îmi las degetele să alunece ușor peste cămașa lui și mă duc în sus pe șira spinării, până ajung la omoplați.

Coadă lui șfichiuieste aerul și simt cum mă atinge pe gambă cu capătul blănos.

Este străbătut de un fior și se lipește cu putere de mine, sărutându-mă pasional. Îmi dă pe spate părul ud de transpirație. Tot corpul mi-e tensionat de dorință și mă lipesc și eu de el. Mă simt ca și cum aș fi cuprinsă de febră. Fiecare sărut pare să-mi facă gândurile mai difuze, fața mai îmbujorată. Gura lui este pe gâtul meu, limba lui, pe piele. Mâinile îi coboară pe umerii mei și mă ridică.

Simt că fierb și că îmi pierd controlul.

Gândul acesta depășește orice altceva și îngheț.

Îmi dă drumul imediat și mă pune jos, după care se dă în spate ca ars.

— Nu trebuie să..., începe el, dar asta este și mai rău.

Nu vreau să-și dea seama cât de vulnerabilă mă simt.

— Nu, dă-mi o secundă, îi spun eu și-mi mușc buza.

Are ochii foarte întunecați și pupilele dilatate. E atât de frumos, atât de perfect, atât de îngrozitor, de *inuman* de frumos că abia reușesc să respir.

— Mă întorc imediat.

Mă duc în fugă spre șifonier. Încă simt cum bătăile inimii îmi reverberează în tot corpul.

Când eram mică, sexul era un mister, un lucru bizar pe care îl făceau oamenii după ce se căsătoreau, ca să aibă copii. Odată, eu și una dintre prietenele mele am pus două păpuși într-o pălărie și am început s-o zgâlțâim, zicând că cele două o făceau.

Evident că în Tărâmul Zânelor totul s-a schimbat. Zânele vin goale la ospete și formează cupluri doar pentru distrac-

ție, mai ales pe măsură ce noaptea avansează. Dar, deși acum înțeleg ce este sexul și cum se face, nu m-am așteptat să mă pierd atât de rău cu firea. Când mâinile lui Cardan sunt pe mine, mă las pradă plăcerii. Iar el își dă seama. E maestru în arta iubirii. Poate obține de la mine orice reacție dorește. De-test asta și totuși o vreau cu totul și dintr-odată.

Dar poate că nu trebuie să fiu singura care să simtă.

Îmi dau jos rochia și pantofii. Îmi despletesc și părul, lăsându-l să mi se reverse peste umeri. Îmi văd formele în oglindă – mușchii brațelor și ai pieptului, tonificați de la scrimă; greutatea sânilor mei albi; rotunjimea șoldurilor. Goală, nu-mi mai pot ascunde condiția de muritoare.

Așa mă întorc în dormitor, goală.

Cardan stă lângă pat. Când se întoarce înspre mine, pare atât de uluit că aproape izbucnesc în râs. Nu prea l-am văzut nesigur pe el, nici când era beat, nici când era rănit; este o raritate să-l văd atât de tulburat. În ochi îi apare o înflăcărare sălbatică, o expresie nu cu mult diferită de teamă. Simt un val de putere, amețitor întocmai ca vinul.

Acesta este un joc pe care nu mă deranjează să-l joc.

— Vino aici, îmi spune el cu o voce răgușită.

Mă supun, ducându-mă înspre el.

Poate că nu am multă experiență cu iubirea, dar știu multe despre provocări. Mă las ușor în genunchi în fața lui.

— Așa ți-ai imaginat că aș fi când ne aflăm în apartamentul tău din Conacul Scorburos, când te-ai gândit la mine și ai urât asta? Așa ți-ai imaginat eventuala mea capitulare?

Pare pur și simplu împietrit, dar nimic nu îi poate ascunde roșeața din obraji și licărul din ochi.

— Da, spune ca și când cuvântul i-ar fi fost smuls cu forța, cu vocea gătuțită de dorință.

— Și apoi eu ce am făcut? întreb eu cu vocea scăzută.

Mă întind ca să-l ating cu mâna pe șold.

În privire îi scânteiază un licăr puternic de căldură. Cu toate acestea, pe față i se citește o oarecare neîncredere și-mi dau seama că i se pare că-i pun toate aceste întrebări pentru că sunt furioasă. Pentru că vreau să-l văd umilit. Dar continuă să vorbească:

— Îmi imaginam că îmi spui să fac cu tine orice îmi place.

— *Serios?* îl întreb eu, iar tonul amuzat din vocea mea îl face să mă țintuiască cu privirea.

— Și că începi să mă implori. Și că ai o atitudine umilă, spune el, afișând un zâmbet jenat. Fanteziile mele au fost pline de ambiții înfumurate.

Dat fiind că sunt în genunchi, nu îmi este greu să mă întind pe spate, pe piatra rece a podelei. După aceea ridic mâinile, ca și cum aș implora ceva:

— Poți face ce vrei cu mine, îi spun eu. *Te rog, oh, te rog.* Nu te vreau decât pe tine.

Cu respirația întretăiată se lasă în jos până ajungem amândoi pe podea, el în patru labe, transformându-și corpul într-un fel de cușcă. Își lipește gura de una dintre încheieturile mele și-mi simte pulsul, care gonește în ritm cu inima mea.

— Poți să-ți bați joc de mine cât vrei. Indiferent ce mi-am imaginat atunci, acum eu sunt cel în stare să implor și să cerșească un cuvânt blând de la tine.

Ochii lui negri scânteiază de dorință.

— De tine voi fi legat pe vecie.

Mi se pare imposibil să-l aud spunând aceste cuvinte și că sunt adevărate. Dar când se apleacă și mă sărută din nou, gândul acesta pălește în fața senzațiilor care mă încearcă. Se arcuiește deasupra mea și se înfioară. Încep să-i deschii nasturii de la tunică. El își scoate cămașa.

— Nu-mi bat joc de tine, îi șoptesc eu cu gura lipită de pielea lui.

Când se uită în jos la mine, fața lui îmi pare tulburată.

— Amândoi am petrecut atât de mult timp într-o armură. Și acum nu sunt sigur că vreunul din noi știe cum să o dea jos.

— Asta este o altă ghicitoare? îl întreb eu. Dacă știi răspunsul, mă mai săruți o dată?

— Da, dacă asta vrei.

Vocea lui pare răgușită, nesigură. Își schimbă poziția, astfel că acum este întins lângă mine.

— Ți-am spus ce vreau, îi spun eu ca să-l provoc. Ca tu să faci cu mine orice...

— Nu, mă întrerupe el. Ce vrei tu.

Mă mișc și eu, astfel că acum sunt deasupra lui. Mă uit în jos, la el, îi studiez pieptul neted, buclele negre, voluptuoase și transpirate de pe frunte, buzele întredeschise și coada lungă și blănoasă.

— Vreau..., încep eu, dar sunt prea timidă ca să-mi duc vorba până la capăt.

În loc de asta îl sărut. Îl sărut până când înțelege.

Își dă jos pantalonii și se uită la mine de parcă s-ar aștepta să mă răzgândesc. Simt atingerea fină a cozii lui pe gleznă, modul în care mi se încolățește pe pulpă. Apoi mă așez ezitant în ceea ce cred că este poziția potrivită. Respir greu în timp ce trupurile noastre se contopesc. Mă ține strâns în timp ce mă străbate un fior ascuțit și plăcut de durere. Îl mușc de mână. Totul se întâmplă rapid și cu pasiune și simt că dețin controlul și că îl pierd în același timp.

Expresia de pe fața lui este dezarmant de sinceră.

După ce terminăm, mă sărută dulce și cu pasiune.

— Mi-a fost dor de tine, îi șoptesc eu cu gura lipită de trupul lui și simt că acest moment intim de sinceritate mă amețește, mă simt mult mai goală decât atunci când a putut vedea fiecare centimetru din mine.

— În lumea muritorilor, când te consideram dușmanul meu, tot îmi era dor de tine.

— Dulcea mea nemesis, ce mult mă bucur că te-ai întors, îmi spune și mă trage din nou aproape de el, cu capul pe pieptul lui.

Stăm în continuare întinși pe podea, deși lângă noi se află un pat impozant și confortabil.

Mă gândesc la ce mi-a spus. Oare cum se leapădă de armură oamenii ca noi?

Bucată cu bucată.

Capitolul 22

Petrecem cea mai mare parte din următoarele două zile în sala de război, unde o rog pe Grima Mog să se alătore generalilor lui Cardan și celor din Curțile Inferioare în conceperea planurilor de luptă. Rămâne și Bomba alături de noi, cu fața acoperită de o pelerină întunecată și cu restul corpului ascuns sub o sutană de un negru nemaivăzut. Membri Consiliului Viu își exprimă îngrijorările. Eu și Cardan stăm aplecați asupra mesei, în timp ce Zânele schițează pe rând hărți cu posibile poziții de atac și apărare. Sculpturi mici sunt mutate de colo-colo. Trei mesageri sunt trimiși la Nicasia, dar nu primim niciun răspuns de la Marea de Jos.

— Madoc vrea ca lorzii și doamnele și conducătorii Curților Inferioare să asiste la un spectacol, spune Grima Mog. Permiteți-mi să mă lupt cu el. Ar fi o onoare pentru mine să fiu campioana voastră.

— Provocați-l la un simplu joc și voi fi eu campionul vostru, spune Fala.

Cardan dezaprobă din cap.

— Nu, Madoc trebuie lăsat să vină și să ceară să ducem tratative. Cavalerii noștri vor fi în poziție. La fel vor fi și arcașii noștri, care se vor afla în palat. Îl vom lăsa să vorbească și îi vom răspunde. Dar nu îi vom pregăti niciun joc. Dacă Madoc vrea să atace Elfhame, trebuie lăsat să facă asta, după care noi vom ataca cu toate forțele de care dispunem.

După aceea pleacă ochii în podea, apoi se uită la mine.

— Dacă are impresia că te poate face să te duelezi cu el, va face tot ce îi stă în putință să obțină asta, zic eu.

— Solicitați-i să predea armele la porțile de la intrare, intervine Bomba. Și dacă nu o va face, voi trage în el din umbre.

— Voi părea un laș, spune Cardan. Dacă nici măcar nu-i dau ocazia să se exprime.

La auzul acestor cuvinte, simt cum mi se strânge inima. Pentru că exact mândria este lucrul de care Madoc speră să poată profita.

— Vei fi în viață, în timp ce dușmanul tău o să zacă fără suflare, spune Bomba.

Dat fiind că are fața acoperită, este imposibil să-i citești expresia feței.

— Și vom fi răspuns la dezonoare cu dezonoare.

— Sper că nu iei în considerare să *accepti* un duel, spune Randalin. Tatălui tău nu i-ar fi trecut prin cap un gând atât de absurd.

— Evident că nu, zice Cardan. Nu sunt un spadasin și-n plus nu-mi place să le ofer dușmanilor mei ceea ce doresc. Madoc a venit cu gândul unui duel și tocmai de aceea nu o să aibă parte de el.

— Odată ce se vor termina tratativele, spune Yorn, uitându-se din nou la planurile sale, ne vom întâlni pe câmpul de luptă. Și îi vom arăta ce înseamnă să fi un trădător al Regatului Elfhame. Avem un drum lin spre victorie.

Un drum lin și cu toate acestea pe mine mă încercă un presentiment. Fala se uită la mine și mută câteva piese de pe masă - un cavaler, o sabie, o coroană.

Apoi în încăpere dă buzna un mesager înaripat.

— Au fost reperați, spune el. Corăbiile lui Madoc se apropie.

Câteva momente mai târziu apare și o pasăre marină, cu cererea pentru tratative prinse de un picior.

Noul Mare General se îndreaptă spre ușă și își convoacă trupele.

— Îmi voi așeza luptătorii pe poziții. Probabil că avem la dispoziție trei ore.

— Voi face și eu întocmai, spune Bomba, întorcându-se către Cardan și către mine. Arcașii vor trage la semnalul tău.

Cardan își strecoară degetele într-ale mele:

— Este greu să te ridici împotriva unei persoane la care ții. Mă întreb dacă nu cumva se gândește la Balekin.

În ciuda faptului că Madoc este dușmanul meu, o parte din mine este tentată să-și imagineze că l-ar putea convinge să renunțe. Vivi este aici, la fel și Taryn și Oak. Oriana și-ar dori pacea și ar face orice pentru asta dacă ar fi o cale. Poate că am putea să-l convingem să pună capăt războiului înainte ca acesta să înceapă. Poate că am putea să ajungem la un fel de înțelegere. În definitiv, sunt Înalta Regină. Oare n-aș putea să-i dau o parte din regat pe care să o conducă?

Dar știi că așa ceva este imposibil. Dacă i-aș face o favoare pentru faptul că este trădător, n-ar însemna decât să încurajez o trădare și mai mare. Și, oricum, Madoc nu ar fi împăcat cu așa ceva. Se trage dintr-un neam de războinici. Mama lui l-a născut pe câmpul de luptă, astfel că plănuiește să-și dea viața cu o sabie în mână.

Dar nu cred că plănuiește să moară astfel exact azi.

Cred că plănuiește să învingă.

Când sunt gata să merg spre tron, soarele stă să apună.
Port o rochie în nuanțe verzi-aurii și am pe cap o coroniță

strălucitoare, din crenguțe poleite cu aur. Părul mi-a fost împletit și aranjat în ceva ce seamănă a două coarne de berbec, iar buzele mi-au fost date cu un ruj de culoarea fructelor de pădure iarna. Singurul lucru din toată ținuta mea care pare normal este greutatea sabiei Piarză-Noapte, care acum are o teacă nouă, de-a dreptul fascinantă.

Cardan, care se află lângă mine, revizuieste ultimele planuri împreună cu Bomba. Este îmbrăcat cu un costum de catifea într-o nuanță de verde atât de închisă, că pare aproape la fel de neagră ca părul lui cârlionțat.

Mă întorc spre Oak, care stă alături de Taryn, Vivi și Heather. Ei vor rămâne aici, dar vor fi ascunși exact în zona în care eu și Taryn obișnuiam să mergem și să tragem cu ochiul la ospete fără să fim văzute.

— Nu ești obligat să faci asta, îi spun lui Oak.

— Vreau să o văd pe mama, îmi răspunde el cu o voce fermă. Și vreau să văd ce se întâmplă.

Dacă îi este dat să devină Înalt Rege într-o zi, are dreptul să știe, dar mi-aș dori să aleagă un alt mod în care să afle asta. Indiferent ce se va întâmpla azi, mă îndoiesc că pentru Oak va fi altfel decât un adevărat coșmar.

— Poftim, îți înapoiez inelul, îmi zice el, scoțându-l din buzunar și punându-mi-l în palmă. L-am păstrat în siguranță, exact cum m-ai rugat.

— Apreciez asta, îi spun cu blândețe și îmi strecor inelul pe deget.

Metalul este cald de la atingerea lui Oak.

— Vom pleca înainte ca lucrurile să se înrăutățească, promite Taryn, dar ea nu a fost de față la încoronarea Prințului Dain.

Nu înțelege cât de repede se poate schimba totul.

Vivi se uită înspre Heather.

— Apoi ne vom duce în lumea muritorilor. Nu ar fi trebuit să stăm atât de mult.

Dar văd și dorința de pe fața ei. Niciodată nu a vrut să rămână în Tărâmul Zânelor, dar acum a fost ușor de convins să mai stea.

— Știu, îi spun eu.

Heather ne evită privirea amândurora.

După ce ele pleacă, Bomba vine la mine și mă ia de mâini.

— Indiferent ce se va întâmpla, îmi zice ea, ține minte. Te voi veghea din umbre.

— Nu voi uita niciodată asta, îi spun și eu, gândindu-mă la Gândac, care doarme în continuare din cauza tatălui meu. La Stafie, care a fost prizonierul lui. La mine însămi, care am sângerat atât de tare în zăpadă, încât am fost cât pe ce să-mi pierd viața. Am multe de răzbunat.

Apoi pleacă și ea, iar eu și Cardan rămânem singuri un moment.

— Madoc spune că te vei duela pentru iubire, îi spun eu.

— A cui iubire? mă întreabă el, încruntându-se.

Pentru omul flămând, niciun banchet nu e îndeajuns de abundent.

Clatin din cap.

— Eu pe tine te iubesc, îmi zice el. Mi-am petrecut mare parte din viață protejându-mi inima. Am făcut atât de bine lucrul acesta, că ajunseseam să mă port ca și când nici nu aș fi avut una. Chiar și acum este un lucru meschin, ros de viermi, scabros. Dar îți aparține.

Apoi o ia înspre ușa care duce către dormitoarele regale, ca și când ar vrea să pună punct discuției.

— Probabil că știai deja asta, îmi mai zice el. Dar țin să precizez, în cazul în care ar fi altfel.

Deschide ușa, ca să nu apuc să-i răspund. Și dintr-odată nu mai suntem singuri. Fand și restul gărzilor sunt pe poziții pe coridor, cu membrii Consiliului Viu fremătând de nerăbdare lângă ei.

Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva, după care mi-a în-
tors spatele pur și simplu, lăsându-mă dezarmată. O să-l
strâng de gât pentru asta.

— Trădătorul și aliații săi au pătruns în palat, spune Ran-
dalin. Așteaptă să faceți oficiile de gazdă.

— Câți sunt? întrebă Cardan.

— Doisprezece, răspunde Randalin. Madoc, Oriana, Grim-
sen, unii dintre membrii Curții Dinților și câțiva dintre cei
mai buni generali ai lui Madoc.

Un număr restrâns și o combinație formidabilă de război-
nici și curteni. Nu pricep altceva decât ceea ce este evident.
Vrea și diplomație, și război.

În timp ce înaintăm pe coridoare, mă uit pe furiș la Cardan.
El îmi zâmbește preocupat, de parcă singurele sale gânduri
sunt legate de Madoc și de conflictul care se prefigurează.

*Și tu îl iubești, îmi spun eu. Îl iubești încă dinainte să devii
prizonieră a Mării de Jos. Îl iubeai când ai fost de acord să te
căsătorești cu el.*

Odată ce se termină totul, îmi voi găsi curajul de a-i spune
asta.

După aceea suntem grăbiți spre tronuri, asemenea unor
actori pe o scenă, gata să înceapă un spectacol.

Mă uit la conducătorii Curților Seelie și Unseelie, la Zânele
Sălbatice, care ne-au jurat credință, la curteni, circari și ser-
vitori. Privirea îmi fuge la Oak, pe jumătate ascuns pe o for-
mațiune stâncoasă. Geamăna mea îmi aruncă un zâmbet de
încurajare. Lordul Roiben se află pe o laterală, cu o atitudine
amenințătoare. În capătul îndepărtat al sălii văd mulțimea
dându-se la o parte, ca să le permită lui Madoc și însoțitorilor
săi să înainteze.

Îmi frământ degetele reci de emoție.

În timp ce tatăl meu înaintează de-a lungul sălii, armura
lui proaspăt lustruită strălucește, dar altfel nu iese cu nimic

în evidență - pare armura cuiva preocupat mai degrabă de siguranță, nu de felul în care arată. Roba pe care o poartă pe umeri este confecționată din lână și are pe ea pecetea sa argintie în formă de lună, brodată cu fir roșu. Peste aceasta se află sabia masivă, poziționată astfel încât să poată fi scoasă din teacă dintr-o singură mișcare. Iar pe cap are o bine cunoscută glugă, întărită de la sângele uscat și stacojiu.

Uitându-mă la ea îmi dau seama că nu se află aici doar pentru a discuta.

În spatele lui sunt Lady Nore și Lordul Jarel de la Curtea Dinților, iar lângă ei, micuța lor Regină Suren, ținută într-o lesă. Urmează cei mai de încredere generali ai lui Madoc - Calidore, Brimstone și Vavindra. Însă de-a dreapta și de-a stânga lui se află Grimsen și Oriana. Grimsen poartă un veșmânt amplu, cu o haină ornată cu plăcuțe de aur. Oriana este mai palidă decât a fost vreodată și are haine albastru-închis, cu blană albă la tiv, iar singurul accesoriu este o clamă argintie, care îi strălucește în păr de parcă ar fi din gheață.

— Lord Madoc, începe Cardan. Trădător al tronului și uci-gaș al fratelui meu, ce te aduce aici? Ai venit ca să te lași la mila coroanei? Probabil că sperî ca Regina din Elfhame să arate îndurare.

Lui Madoc îi scapă un răs lătrat, iar privirea îi cade pe mine.

— Fiică, de fiecare dată când consider că nu te poți ridica mai sus, tu îmi dovedești că mă înșel, spune el. Iar eu, un prost, mă întrebam dacă mai ești în viață.

— Sunt în viață, îi răspund eu. Nu datorită ție.

Simt o oarecare satisfacție când văd nedumerirea totală de pe chipul Orianei, apoi șocul cu care este înlocuită, când ajunge să-și dea seama că prezența mea la brațul Înaltului Rege nu este o glumă elaborată. Cumva sunt căsătorită cu Cardan.

— Aceasta este ultima ta șansă de a te preda, îi spun eu. În genunchi, tată!

El râde din nou, scuturând din cap.

— Niciodată în toată viața mea nu m-am predat. În toți anii petrecuți pe câmpul de luptă nu am făcut asta în fața nimănui. Și nu o voi face nici în fața ta.

— În cazul acesta vei fi ținut minte ca un trădător și, când se vor compune cântece despre tine, nu se va vorbi despre toate faptele tale de vitejie, ci despre cât de vrednic de dispreț te-ai arătat.

— Ah, Jude, continuă el. Ai cumva impresia că îmi pasă de cântece?

— Ai venit să porți tratative și nu te vei preda, intervine Cardan. Așa că vorbește. Îmi vine greu să cred că ai adus atât de multe trupe ca să le vezi cum stau degeaba.

Madoc pune mâna pe mânerul sabiei.

— Am venit să mă duelez cu tine pentru coroană.

Cardan izbucnește în râs.

— Vorbim despre Coroana Însângerată făurită pentru Mab, prima din neamul Salcei. Nu o poți purta.

— Făurită de Grimsen, spune Madoc. Care se află lângă mine. Va găsi el o cale să o facă a mea odată ce câștig. Așadar, ai de gând să-mi ascuți provocarea?

Nu, vreau eu să spun. *Încetează să mai spui vreun cuvânt.* Dar exact acesta este scopul tratativelor. E greu să le pun punct capăt fără un motiv exact.

— Ai bătut atâta drum, spune Cardan. Și ai convocat atâtea popoare care să asiste. Cum aș putea să spun nu?

— Când a pierit Regina Mab, începe Madoc, scoțându-și de la spate sabia în care se reflectă lumina lumânărilor, palatul a fost ridicat pe mormântul ei. Și chiar dacă rămășițele sale s-au dus de mult, puterea ei sălășluiește în pietrele și în pământul de aici. Sabia aceasta a fost răcită în acest pământ, iar mânerul a fost bătut în pietrele ei. Grimsen spune că poate zgudui din temelii bolta cerească a acestor insule.

Cardan aruncă o privire înspre umbre, unde arcașii se află pe poziție.

— Ai fost oaspetele meu până în clipa în care ți-ai scos din teacă prețioasa sabie. Las-o jos și fii din nou oaspetele meu.

— Să o las jos? Prea bine.

Zicând acestea, o izbește cu putere de podea. Un sunet asurzitor face palatul să se cutremure, unda părând să pătrundă până în pământul de sub noi. Zânele țipă. Grimsen izbucnește într-un hohot de râs, vădit încântat de propria lucrare.

În podea se formează o crăpătură, care începe exact în locul în care a lovit vârful sabiei și șerpuiește înspre podium, despicând dalele de piatră. Cu o secundă înainte să ajungă la tron, realizez ce este pe cale să se întâmple și-mi duc mâna la gură. Apoi străvechiul tron al Regatului Elfhame se crapă la mijloc, ramurile sale înflorite se transformă în țândări, iar șezutul e distrus pe de-a-ntregul. Din crăpături începe să curgă sevă, ca sângele dintr-o rană.

— Am venit aici ca să-ți dau ție acest tăiș, spune Madoc peste toate țipetele care se aud.

Cardan privește rămășițele tronului cuprins de oroare:

— De ce?

— Dacă se va întâmpla să pierzi lupta pe care ți-o propun, a ta va fi și o vei folosi împotriva mea. Vom avea un duel cum se cuvine, dar sabia ta va fi de departe cea mai puternică. Și dacă va fi să câștigi, va deveni a ta fără drept de tăgadă, iar eu voi accepta să mă predau.

Cardan pare intrigat. Simt cum mi se strânge stomacul de teamă.

— Înalt Rege Cardan, fiu al lui Eldred, strănepot al lui Mab. Tu, cel născut sub o stea nenorocoasă, a cărui mamă te-a lăsat să ciugulești resturile mesei regale de parcă ai fi fost unul dintre câinii de vânătoare, tu, cel care ai parte acum de lux

și desfătare, tu, cel disprețuit de propriul tată, tu, cel a cărui consoartă te ține sub control – oare ești tu în stare să le arăți loialitate supușilor tăi?

— Cardan..., încep eu, dar apoi îmi mușc limba.

Madoc m-a prins în capcana lui.

— Nu mă aflu sub controlul nimănui, spune Cardan. Iar trădarea ta a început cu uneltirea morții tatălui meu, așa că nu prea cred că-ți pasă de părerea lui. Du-te înapoi în munții tăi pustii. Poporul de aici îmi este supus mie, iar insultele tale sunt lipsite de sens.

Madoc zâmbește:

— E drept, dar oare supușii tăi te iubesc? Armata mea, Înalte Rege Cardan, îmi este *loială* pentru că i-am câștigat loialitatea. Oare tu ai câștigat vreunul dintre lucrurile de care te bucuri? Eu am luptat umăr la umăr cu cei care mă urmează și am sângerat alături de ei. Mi-am pus viața în slujba Elfhame. Dacă aș fi eu Înalt Rege, le-aș pune la picioare lumea întreagă celor care mă urmează. Dacă aș avea pe cap Coroana Însângerată în locul acestei glugi, aș obține victorii greu de imaginat. Dă-le șansa să aleagă între noi doi și, indiferent de cel pe care îl vor alege, acela să fie conducător peste Elfhame. Acela să poarte coroana. Dacă Elfhame te iubește, eu mă voi da bătut. Dar cum poate cineva să aleagă să-ți fie supus dacă nu primește niciodată de la tine șansa de a avea din ce să aleagă? Acceptă ca asta să fie miza duelului dintre noi. Inimile și mințile Curții. Dacă ești prea laș ca să te duelezi cu sabia, atunci alegerea lor să fie duelul nostru.

Cardan se uită înspre tron. Ceva din expresia lui pare să freamăte, să iradieze lumină:

— Un rege nu înseamnă coroana sa.

Vocea lui pare distantă, de parcă ar vorbi numai pentru sine.

Madoc are fălcile încleștate. Corpul său este tensionat, gata de luptă.

— Mai este ceva. Mai este aspectul legat de Regina Orlagh.

— În care a tras asasinul tău, spun eu și mulțimea este cuprinsă de un murmur.

— Ea este aliatul tău, spune Madoc fără să nege nimic. Fii ca ei, una dintre companioanele tale din palat.

Cardan are o privire amenințătoare.

— Dacă nu vei pune la bătaie Coroana Însângerată, vârful săgeții i se va înfige direct în inimă și va muri. Va fi ca și când tu însuși ai ucis-o, Înalt Rege al Regatului Elfhame. Și totul doar pentru că ai crezut că propriul popor te va respinge.

Nu accepta așa ceva, vreau să țip din toți rărunchii, dar, dacă fac asta, Cardan ar putea să simtă că trebuie să consimtă la duelul ridicol al lui Madoc doar pentru a dovedi că nu am nicio putere asupra lui. Sunt furibundă, dar în cele din urmă încep să înțeleg de ce consideră Madoc că îl poate manipula pe Cardan să accepte duelul. Prea târziu, dar înțeleg.

Cardan nu a fost un copil ușor de iubit și odată cu timpul a devenit și mai dificil, mi-a spus Lady Asha. Eldred a fost influențat de profetie și nu i-a părut de el. Iar faptul că nu a fost în grațiile tatălui său, cel care deținea toată puterea, l-a făcut să nu fie nici în grațiile celorlalți frați.

Dat fiind că a fost respins de familia lui, cum ar putea să nu aibă sentimentul de apartenență odată ridicat la rangul de Înalt Rege? Să nu simtă că este în sfârșit acceptat?

Pentru omul flămând, niciun banchet nu e îndeajuns de abundent.

Și cum ar putea cineva să nu dorească o dovadă că acest sentiment este real?

Oare Regatul Elfhame l-ar alege pe Cardan să-i fie conducător? Mă uit în mulțime. La Regina Annet, care ar putea

prețui experiența și cruzimea lui Madoc. La Lordul Roiben, predispus la violență. La Alderking, Severin din Fairfold, care a fost exilat de Eldred și care s-ar putea să nu-și dorească să-l urmeze pe fiul acestuia.

Cardan își dă jos coroana de pe cap.

Mulțimea își ține respirația.

— Ce faci? îi șoptesc eu.

Dar el nici măcar nu se uită la mine. Se uită doar la coroană.

Sabia rămâne înfiptă adânc în pământ. Sala tronului este cufundată în liniște.

— Un rege nu înseamnă tronul sau coroana sa, spune el. Ai dreptate când spui că nici loialitatea, nici dragostea nu ar trebui impuse cu forța. Dar nici nu se cade ca guvernarea Regatului Elfhame să fie câștigată sau pierdută în baza unui pariu, de parcă ar fi simbria pe o săptămână sau un burduf cu vin. Sunt Înaltul Rege și nu voi renunța la acest titlu în favoarea ta nici pentru o sabie, nici de dragul unui spectacol sau din cauza mândriei. Valorează mai mult decât oricare dintre aceste lucruri.

Cardan se uită la mine și zâmbește.

— În plus, dinaintea ta se află doi conducători. Și chiar de-ar fi să mă dobori, va mai rămâne unul.

Simt cum mi se relaxează umerii de ușurare și îl fixează pe Madoc cu o privire triumfătoare. Pentru prima dată văd pe chipul lui îndoială, teama că poate a judecat greșit.

Dar Cardan nu a terminat de vorbit:

— Râvnești exact lucrul pe care îl judeci atât de aspru - Coroana Însângerată. Vrei ca supușii mei să treacă de partea ta exact cum acum sunt de partea mea. Îți dorești atât de mult acest lucru, încât riscul la care supui Coroana Însângerată este prețul pe care îl pui pe capul Reginei Orlagh.

Zâmbește și continuă:

— Când m-am născut, s-a făcut o profeție conform căreia, odată ce deveneam conducător, aveam să aduc *distrugerea coroanei și ruinarea tronului*.

Privirea lui Madoc trece de la Cardan la mine și din nou la Cardan. Își reconsideră opțiunile. Nu sunt grozave, dar tot are asupra lui o sabie foarte mare. Instinctual, mâna mea se duce pe mânerul sabiei Piarză-Noapte.

Cardan întinde una dintre mâinile sale cu degete lungi spre tronul Elfhame și spre crăpătura care șerpuiește în podea.

— Iată, o jumătate din profeție s-a adevărit, zice el și râde. Nu m-am gândit niciodată că sensul avea să fie unul cât se poate de *propriu*. După cum nu m-am gândit niciodată că aș putea să-mi doresc să se adevărească.

Nu-mi place direcția în care merg lucrurile.

— Regina Mab a creat această coroană ca să-i mențină la putere pe descendenții ei, continuă Cardan. Dar jurămintele nu ar trebui făcute niciodată pentru o coroană, ci pentru un conducător. Și ar trebui făcute de bunăvoie. Eu sunt regele vostru, iar lângă mine se află regina mea. Dar este la libera voastră alegere să ne urmați sau nu. Facă-se doar voia voastră.

Și, cu mâinile goale, rupe în jumătate Coroana Însângerată. Aceasta se frânge de parcă ar fi o jucărie de copii, de parcă n-ar fi fost făurită din metal, rupându-se în mâinile sale precum un iadeș.

Simt că mi se taie respirația, dar probabil că de fapt țip. În aer se ridică multe voci, într-un amalgam de oroare și bucurie.

Madoc pare îngrozit. A venit aici pentru coroană și acum este doar o grămadă de resturi. Dar lucrul care îmi atrage cu adevărat atenția este expresia de pe chipul lui Grimsen, care dă cu disperare din cap. *Nu nu nu nu.*

— Popor al Elfhame, mă acceptați ca Înaltul vostru Rege? întreabă Cardan cu o voce fermă.

Acestea sunt cuvintele ritualului de încoronare. Îmi amintesc de unele asemănătoare, rostite de Eldred exact în această sală. Una câte una, zânele din întreaga Sală a tronului încep să-și plece capul. Mișcarea trece prin mulțime precum un val de exaltare.

L-au ales pe el. Îi jură lui credință. Am câștigat.

Mă uit la Cardan și văd că ochii lui au devenit complet negri.

— Nununununu! strigă Grimsen. Lucrarea mea. Frumoasa mea operă. Ar fi trebuit să dureze pe vecie.

Ultimele flori care au mai rămas pe ramurile de pe tron prind aceeași nuanță de negru-intens ca ochii lui Cardan. Apoi negrul acela începe să i se răspândească pe chip. Se întoarce înspre mine, încercând să deschidă gura, dar maxilarul i se deformează. Tot corpul i se deformează – se alungește și se tânguie.

Și-mi amintesc brusc că Grimsen a blestemat tot ce a făurit vreodată.

Când a venit la mine și mi-a solicitat să făuresc Coroana Însângerată, mi-a încredințat o mare onoare. Și am blestemat-o ca să o protejez pentru totdeauna.

Vreau ca lucrarea mea să dăinuie așa cum Regina Mab a vrut ca neamul ei să dăinuie.

Lucrul acesta monstruos pare să-l fi acaparat cu totul pe Cardan. Gura lui se deschide larg și se cascadează de-i pocnesc fălcile și îi ies colți. Pe toată pielea îi apar solzi. Sunt împietrită de groază.

Aerul este împânzit de țipete. Unii dintre curteni o iau la goană spre uși. Eu îmi scot sabia Piarză-Noapte. Gărzile se uită la Cardan terifiate, cu armele în mâini. O văd pe Grima Mog alergând spre podium.

În locul Înaltului Rege se află acum un șarpe uriaș, cu colți curbați și plin de solzi negri. Tot corpul acesta masiv și încolțit devine lucios și prinde o tentă aurie. Mă uit în ochii săi negri, încercând să recunosc ceva în ei, dar sunt reci și goi.

— Va otrăvi pământul, se aude fierarul strigând. Niciun sărut din iubire adevărată nu va fi în stare să oprească asta. Nicio ghicitoare. Numai moartea.

— Înaltul Rege al Regatului Elfhame nu mai există, spune Madoc cu mâna pe mânerul sabiei sale enorme, cu intenția de a transforma în victorie ceea ce părea o înfrângere evidentă. Vreau să ucid șarpele și să preiau tronul.

— Nici să nu îndrăznești, urlu eu, iar vocea mea reverberază în toată Sala tronului.

Zânele se opresc imediat. Conducătorii Curților Inferioare se holbează la mine, la fel și membrii Consiliului și poporul Elfhame. Asta nu se compară cu a fi seneșalul lui Cardan. Asta nu se compară cu a fi alături de el și a conduce regatul. Asta este o monstruozitate. Nimeni nu îmi va da vreodată ascultare.

Limba șarpelui i se ițește din gură, biciuind aerul. Tremur din toți rărunchii, dar refuz să las să se vadă groaza pe care o simt.

— Elfhame are o regină, iar ea se află în fața voastră. Gărzi, încercuiți-l pe Madoc. Luați-i pe toți cei care au venit cu el. Au călcat în picioare ospitalitatea Înaltei Curți în cel mai odios mod cu putință. Vreau să fie aruncați în temniță. Vreau să-i văd morți.

Madoc izbucnește în râs:

— Asta vrei, Jude? Coroana e praf și pulbere. De ce ar trebui să ți se supună ție când ar putea la fel de bine să mă urmeze pe mine?

— Pentru că eu sunt Regina Regatului Elfhame, adevărata regină, aleasă de rege și de pământ.

Când rostesc ultimele cuvinte, vocea îmi piere.

— Iar tu nu ești decât un trădător.

Oare par convingătoare? Nu știu. Probabil că nu.

Randalin apare lângă mine.

— Ați auzit ce a poruncit, strigă el, luându-mă prin surprindere. Luați-i!

Aceste vorbe, mai puternice se pare decât ce am spus eu, par să-i repună pe cavaleri în poziție. Înaintează și îi încercuiesc pe oamenii lui Madoc, cu săbiile scoase.

Atunci șarpele se mișcă mai repede decât aș fi crezut. Alunecă de pe podium și se duce în mulțime, împrăștiind zânele care o iau la fugă de groază. Mi se pare că deja este mult mai mare. Luciul auriu de pe solzii săi este mai pronunțat. Iar în fața lui pământul se crapă și se sfarmă, de parcă ceva esențial din lăuntrul său ar fi tras afară cu forța.

Cavalerii se retrag, iar Madoc smulge sabia enormă din pământ. Șarpele o ia spre el.

— Mamă, țipă Oak și o ia la fugă spre Oriana de-a lungul Sălii tronului.

Vivi dă să-l apuce de braț. Heather îl strigă, dar copitele lui Oak deja se aud tropăind pe podea. Oriana se întoarce împietrită de groază în timp ce el se duce spre ea, exact în direcția șarpelui.

Apoi se oprește brusc, înțelegând avertizarea pe care ea i-o transmite prin limbajul corpului. Dar singurul lucru pe care îl face este să scoată o sabie de copil din teaca pe care o are la brâu. Sabia pe care eu am insistat să învețe s-o mânuiască în după-amiezile acelea tihnite din lumea muritorilor. Ținând-o sus, în aer, se poziționează între mama lui și șarpe.

E vina mea. E numai vina mea.

Cu un țipăt, sar de pe podium și o iau la fugă spre fratele meu.

Madoc izbește șarpele în timp ce acesta se ridică. Sabia lui îl lovește într-o parte, ricoșând în solzi. Șarpele ripostează

și el, doborându-l pe Madoc, după care alunecă peste trupul acestuia, în graba sa de a ajunge la adevărata pradă: Grimsen.

Creatura se încovoae în jurul fierarului și își înfige colții în spatele lui. În aer se aude un țipăt slab, dar ascuțit, în timp ce Grimsen cade grămadă, fără vlagă. Într-o fracțiune de secundă se transformă într-o simplă coajă, de parcă veninul din colții șarpelui ar fi smuls viața din el.

Mă întreb dacă, atunci când a visat un asemenea blestem, i-a dat prin cap să-i fie teamă pentru propria persoană.

Când ridic ochii, văd că Sala tronului este aproape goală. Cavalerii sunt din nou în poziție. Arcașii Bombei sunt și ei la vedere, sus, pe pereți, cu arcurile pregătite. Grima Mog a venit lângă mine, cu sabia pregătită. Madoc se chinuie să se ridice, dar piciorul peste care a trecut șarpele nu pare capabil să îl susțină. O prind pe Oriana de umăr și o împing spre locul în care se află Fand. Apoi mă așez între șarpe și Oak.

— Du-te cu ea, urlu la el, arătând înspre mama lui. Du-o într-un loc sigur.

Oak se uită la mine cu ochii plini de lacrimi. Mâinile îi tremură pe sabia pe care o ține mult prea strâns.

— Ai fost extrem de curajos, îi spun. Trebuie doar să mai faci asta încă puțin.

El dă ușor din cap și, aruncându-i lui Madoc o privire plină de agonie, o ia la fugă către mama lui.

Șarpele se întoarce spre mine cu limba scoasă. Șarpele, care odată a fost Cardan.

— Vrei să fii Regina Tărâmului Zânelor, Jude? urlă Madoc în timp ce se deplasează șchiopătând. Atunci ucide-l. Ucide bestia. Hai să vedem dacă ai curajul să faci ceea ce trebuie făcut.

— Veniți, doamna mea, mă imploră Fand, încercând să mă împingă spre o ieșire, în timp ce șarpele o ia din nou spre podium.

Limba lui biciuie și gustă aerul, iar eu mă simt copleșită de o groază atât de mare că mă tem să nu mă înghită cu totul. În timp ce șarpele se încolăcește în jurul rămășițelor tronului, mă las condusă către uși și, îndată ce ies și ultimele zâne, ordon să fie închise și ferecate în urma noastră.

Capitolul 23

Pe coridorul din fața Sălii tronului, toți țipă la unison. Consilierii zbiară unii la alții. Generalii și cavalerii încearcă să decidă cine unde trebuie să meargă. Cineva plânge. Curtenii se țin de mâini și încearcă să deslușească scenele la care tocmai au asistat. Chiar și în tărâmul ghicitorilor și al blestemelor, în care o insulă poate fi chemată din mare, o magie de asemenea proporții este un fapt rar întâlnit.

Inima îmi bate repede și cu putere, îndepărtând orice altceva. Zânele îmi pun întrebări, dar par foarte departe. Gândurile mele sunt asediate de imaginea ochilor lui Cardan cuprinși de întunecime, de tonul vocii lui.

Mi-am petrecut mare parte din viață protejându-mi inima. Am făcut atât de bine lucrul acesta, că ajunsesem să mă port ca și când nici nu aș fi avut una. Chiar și acum este un lucru meschin, ros de viermi, scabros. Dar îți aparține.

— Doamna mea, spune Grima Mog, apăsându-mă cu mâna pe spate. Veniți cu mine, doamna mea.

Când îi simt atingerea, prezentul mă inundă din nou, strident și oribil. Mă surprinde să o văd în fața mea pe puternica glugă-roșie canibală. Mă ia de mână și mă trage înspre o încăpere privată.

— Țineți-vă firea, mormăie ea.

Intru în cameră cu genunchii tremurând și apăsându-mă cu o mână pe piept, de parcă aș vrea să-mi împiedic inima să-mi iasă printre coaste.

Rochia mi se pare prea grea. Nu pot să respir.

Nu știu ce ar trebui să fac.

Cineva bate la ușă și știu că trebuie să mă ridic. Trebuie să fac un plan. Trebuie să dau niște răspunsuri. Trebuie să îndrept totul, dar nu pot.

Nu pot.

Nu pot nici măcar să gândesc.

— O să stau în picioare, îi spun lui Grima Mog, care probabil că este ușor alarmată.

Dacă aș fi în locul ei și m-aș uita la mine conștientă fiind că eu ar trebui să țin totul sub control, probabil că și eu aș fi alarmată.

— O să-mi revin imediat.

— Știu că așa vei face, îmi spune ea.

Dar cum aș putea când nu-mi pot scoate din cap silueta neagră a șarpelui care se tot mișca prin Sala tronului, când îi tot văd ochii morți și colții curbați?

Mă întind spre masă și mă folosesc de ea ca să mă ridic.

— Trebuie să dau de urma Astrologului Regal.

— Nu fi ridicolă, îmi zice Grima Mog. Ești regina. Dacă ai nevoie de Lordul Baphen, poate veni el aici. În acest moment, ești în calea oricărui reprezentant al Curții Inferioare care vrea să conducă Elfhame. Nu doar Madoc va vrea să preia puterea. Oricine ar putea decide că uciderea ta va fi un mod bun de a demonstra că e îndreptățit să conducă. Trebuie să stai cu piciorul pe grumazul lor.

Simt că mă ia cu amețală. Trebuie să-mi revin.

— Ai dreptate, îi spun eu. Am nevoie de un nou Mare General. Accepți această poziție?

Grima Mog este vădit surprinsă.

— Eu? Cum rămâne cu Yorn?

— Nu are experiența necesară, îi răspund eu. Și nu-mi place de el.

— Am încercat să teucid, îmi amintește ea.
— Cam așa au decurs toate relațiile de valoare din viața mea, îi zic eu, respirând cu greutate. Mi se pare că ești în regulă.

Asta o face să zâmbească, scoțându-și la vedere dinții:

— Atunci ar trebui să trec la treabă.

— Verifică tot timpul unde se află șarpele, continui eu. Vreau ca cineva să-l vegheze neîncetat și vreau să fiu imediat informată dacă se mișcă. Poate că reușim să-l ținem captiv în Sala tronului. Zidurile sunt groase, ușile sunt grele, iar dincolo de podea este doar pământ. Și vreau s-o trimiți la mine pe Bombă. Pe Fand. Pe sora mea, Taryn. Și să găsești un mesager care să te informeze direct pe tine.

Fand se dovedește a fi exact lângă ușă. Îi fac o listă foarte scurtă cu oamenii care pot fi lăsați să intre.

Odată ce pleacă Grima Mog, îmi mai permit un moment de nefericire și de disperare. Apoi mă forțez să fac câțiva pași și să mă gândesc la ce mă așteaptă. Corăbiile cu armata lui Madoc sunt în continuare ancorate în largul insulelor. Trebuie să-mi dau seama de ce trupe dispun și dacă sunt suficiente ca să-l facă reticent în privința unei invazii în forță.

Cardan nu mai este. Mintea mea se blochează la apariția acestui gând și trebuie să fac eforturi să-mi revin. Până nu stau de vorbă cu Baphen, refuz să accept că nu există nicio soluție la vorbele lui Grimsen. Trebuie să existe o scăpare pe undeva. Trebuie să existe un vicleșug. Trebuie să existe o modalitate de a dezlega blestemul – o modalitate prin care Cardan să supraviețuiască.

Apoi mai este și poporul, care trebuie convins că sunt Regina legitimă a Tărâmului Zânelor.

Când intră în cameră Bombă, cu fața acoperită și îmbrăcată cu pelerina ei lungă, cu glugă, mă simt stăpână pe mine.

Dar chiar și așa, când ne uităm una la cealaltă, vine brusc la mine și mă îmbrățișează. Mă gândesc la Gândac și la toate

blestemele care nu pot fi dezlegate și, pentru un moment, o îmbrățișez și eu strâns.

— Trebuie să știi cine îmi este în continuare loial, îi spun eu, dându-i drumul și mergând la pas prin cameră. Cine a trecut de partea lui Madoc și cine a decis să lupte pe cont propriu.

Dă din cap:

— Voi afla.

— Și dacă ajung la urechea vreunuia dintre spionii tăi planuri privind asasinarea mea, nu vreau să fiu informată. Nu-mi pasă nici cât de vag ar fi planul, nici cât de șovăielnic ar fi jucătorii. Vreau doar să fie uciși până la ultimul.

Probabil că nu așa ar trebui să gestionez situația, dar Cardan nu este aici să mă oprească. Nu-mi permit luxul de a fi miloasă sau de a pierde timpul.

— Așa se va face, îmi zice ea. Mă voi întoarce cu vești noi la noapte.

După ce pleacă, intră Taryn. Se uită la mine de parcă s-ar aștepta cumva să fie și aici un șarpe uriaș.

— Ce face Oak? o întreb eu.

— Este cu Oriana, îmi spune ea. Care nu e sigură dacă este sau nu prizonieră.

— Mi-a arătat generozitate în Nord și țin să-i întorc favorul.

Acum, că nu mai sunt sub impactul șocului, îmi dau seama că sunt *furioasă* – pe Madoc, pe Oriana, pe întregul Regat Elfhame. Dar nu trebuie să las nici măcar asta să-mi distragă atenția.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Serios? mă întreabă Taryn surprinsă.

— Pe vremea când eram seneșal, ai ales pentru mine o ținută care să se potrivească funcției. Am văzut moșia lui Locke și cât de diferit arăta. Poți să aranjezi o Sală a tronului pentru mine? Și poate să-mi faci rost de undeva de niște haine

pentru următoarele zile. Puțin îmi pasă de unde provin, atâta vreme cât mă fac să par Regina Tărâmului Zânelor.

Taryn respiră adânc.

— Prea bine. Am să mă ocup de asta. Te voi face să arăți bine.

— Va trebui să arăt *foarte* bine, îi zic eu.

Auzind acestea, Taryn îmi aruncă un zâmbet sincer.

— Nu înțeleg cum poți să faci asta, îmi spune ea. Nu înțeleg cum poți să fii atât de calmă.

Nu știu ce aș putea să-i zic. Nu mă simt calmă câtuși de puțin. Simt în mine o vârtoare de emoții. Nu vreau decât să urlu.

Se aude încă o bătaie în ușă. Fand deschide.

— Scuzele mele, spune ea. A venit Lordul Baphen și ați spus că doriți să-l vedeți imediat.

— O să-ți găsesc un loc mai bun în care să primești vizitatori, mă asigură Taryn, în timp ce trece pe lângă mine.

— În plus, Consiliul dorește o audiență, mai zice Fand. Ar dori să participe la întâlnirea cu Lordul Baphen. Susțin că nu este nimic din ceea ce știe el pe care ei n-ar trebui să-l audă.

— Nu, spun eu. Doar el.

Câteva momente mai târziu, intră Baphen. Poartă o robă albastră lungă, cu o nuanță mai deschisă decât părul său albastru-intens. Are pe cap un chipiu de bronz. Astrologul Regal a fost unul dintre puținii membri ai Consiliului pe care i-am plăcut și care cred că m-a plăcut la rândul lui, dar în acest moment, îl privesc cu groază.

— Sincer, nu este nimic atât de..., începe el.

Îl întrerup.

— Vreau să știu *totul* despre profetia pe care ai făcut-o când s-a născut Cardan. Vreau să-mi dai toate detaliile.

Îmi aruncă o privire surprinsă. În Consiliu, când eram seneșal, eram respectuoasă. După ce am devenit Înaltă Regină, am fost mult prea șocată ca să-mi impun autoritatea în vreun fel.

Pe fața Lordului Baphen apare o grimasă.

— Nu este niciodată o plăcere să-i aduci Înaltului Rege vești nefericite. Dar cea care m-a speriat a fost Lady Asha. Mi-a aruncat o privire atât de plină de ură, că am simțit-o până în vârful urechilor. Cred că a considerat că am exagerat cumva, că am un interes ascuns.

— Acum este evident că nu ai făcut asta, îmi spun eu cu o voce seacă. Spune-mi-le mie.

Baphen își drege vocea.

— Sunt două părți. *Va aduce distrugerea coroanei și ruinarea tronului. Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător.*

Cea de-a doua parte este încă și mai groaznică decât prima. Un moment, cuvintele nu fac decât să-mi sune în urechi.

— I-ai făcut această profeție Prințului Cardan? îl întreb eu. Madoc știe?

— Se poate ca Înaltul Rege să fi aflat de la mama sa, continuă Lordul Baphen. Am presupus – am crezut că Prințul Cardan nu avea să ajungă la putere niciodată. Apoi, când a făcut asta, ei bine, am presupus că urma să fie un Înalt Rege jalnic și o să fie ucis. Am crezut că era o soartă clară. Cât despre Madoc, nu sunt sigur că a auzit vreodată ceva din toate acestea.

— Există vreo posibilitate de a dezlega blestemul? îl întreb cu o voce șovăielnică. Înainte să moară, Grimsen a zis: *Niciun sărut din iubire adevărată nu va fi în stare să oprească asta. Nicio ghicitoare. Numai moartea.* Dar nu poate fi adevărat. Am crezut că profeția făcută la nașterea lui avea să ofere răspunsul, dar...

Nu reușesc să termin propoziția. Există un răspuns pentru toate astea, dar este unul pe care nu vreau să-l aud.

— Vreți să știți dacă există vreo cale de a scăpa de... transformare, continuă Baphen. Nu știu.

Îmi împreunez mâinile și îmi înfig unghiile în carne, iar panica mă năpădește într-un ritm amețitor.

— Dar stelele nu au mai prezis nimic altceva? Niciun alt detaliu pe care poate nu ți-l mai amintești?

— Mi-e teamă că nu, îmi zice el.

— Nu te mai poți uita o dată peste hărțile tale cu stele? Îi zic eu. Du-te și mai treci o dată peste ele, poate ți-a scăpat ceva prima dată. Privește cerul și vezi dacă nu cumva se mai ascunde acolo vreun răspuns.

Baphen dă din cap.

— Dacă asta vă este voia, Maiestatea Voastră.

Tonul vocii sale sugerează că de-a lungul timpului s-a suspus multor ordine la fel de inutile, venite din partea foștilor conducători.

Nu-mi pasă câtuși de puțin că sunt absurdă.

— Da. Fă-o.

— Nu vreți să discutați mai întâi cu Consiliul? mă întreabă el.

Chiar și cea mai mică întârziere în încercarea lui Baphen de a găsi o soluție îmi pune nervii la încercare, dar dacă vreau să fiu acceptată ca regină de drept, am nevoie de susținerea Consiliului Viu. Nu-l mai pot amâna la nesfârșit.

Asta înseamnă să fii conducător? Să stai departe de acțiuni, lipit de un tron sau blocat în nenumărate săli frumos decorate, și să te bizui pe informațiile pe care le primești de la alții? Madoc *ar detesta* asta.

— Ba da, vreau, îi răspund eu.

Fand, aflată lângă ușă, îmi spune că mi s-a pregătit o sală în care mă pot duce. Sunt impresionată de ușurința cu care Taryn aranjează lucrurile.

— Altceva? întreb eu.

— A venit un mesager din partea lui Grima Mog, zice ea. Regele - vreau să spun șarpele - nu se mai află în sala tronului. Se pare că a reușit să se strecoare prin crăpăturile făcute în pământ de sabia lui Madoc. Și... și nu știu cum să interpretez asta, dar ninge. În *interiorul* Sălii tronului.

Sunt cuprinsă instantaneu de un fior rece de groază. Mâna îmi alunecă pe mânerul sabiei Piarză-Noapte. Vreau să ies de aici. Vreau să-l găsesc, dar dacă fac asta... ce urmează? Răspunsul este mai mult decât pot să suport. Închid ochii ca să alung acest gând. Când îi deschid, simt că se învâрте totul cu mine. Apoi cer să fiu dusă în noua mea Sală a tronului.

Taryn se află la intrare, gata să mă conducă înăuntru. A ales un salon uriaș, din care a scos toate piesele de mobilier. Aici, în spațiul acesta în care totul răsună de ecou, se află o platformă acoperită cu un covor, iar pe aceasta, un jilț de lemn sculptat. Podeaua este plină de lumânări aprinse și-mi dau seama că umbrele tremurate provocate de lumina lor mă vor face să par impozantă, poate chiar să-mi mascheze condiția de muritoare.

De-o parte și de alta a jilțului de lemn stau două dintre vechile gărzi ale lui Cardan, iar un paj scund, cu aripi de molie, îngenunchează pe covor.

— Nu-i rău, îi spun surorii mele.

Taryn zâmbește.

— Treci sus, vreau să văd imaginea de ansamblu.

Mă așez în jilț cu spatele drept și mă uit la flăcările care dansează. Taryn face un gest aprobator, cât se poate de specific unui muritor.

— Prea bine, zic eu. Acum sunt gata să primesc Consiliul Viu.

Fand dă din cap și pleacă să-i poftească înăuntru. În timp ce se închide ușa, o văd discutând ceva cu Taryn. Dar imediat trebuie să-mi îndrept atenția către Randalin și restul consilierilor care încep să intre cu fețele nespuse de posomorâte.

N-ați văzut decât o infimă parte din ce sunt în stare să fac, îmi zic în sinea mea, încercând să mă fac singură să cred asta.

— Maiestatea Voastră, începe Randalin, dar are un ton de parcă ar pune o întrebare.

El m-a susținut în Sala tronului, dar nu știu cât va mai dura asta.

— Am înaintat-o pe Grima Mog în poziția de Mare General, le spun eu. Ea nu poate fi prezentă momentan, dar ar trebui să primim vești de la ea din clipă în clipă.

— Sunteți sigură că este o mișcare înțeleaptă? întrebă Nihuar, strângându-și buzele subțiri și verzi și tremurând din tot corpul său de călugăriță, un semn evident de stres. Poate că ar trebui să așteptăm să-și revină Înaltul Rege înainte de a lua o decizie în privința unor chestiuni atât de importante.

— Da, aprobă Randalin cu nerăbdare, uitându-se la mine de parcă ar aștepta un răspuns despre cum vom face asta.

— Regele șarpe alunecos, spune Fala, îmbrăcat în mov-stri-dent. Care conduce peste Curtea șoriceilor drăguți.

Îmi aduc aminte de cuvintele rostite de Bombă și nu îl contrazic, nici măcar nu clilesc. Aștept și tăcerea mea îi sperie, reducându-i și pe ei la tăcere. Tace până și Fala.

— Lordul Baphen, încep eu cu o voce înăbușită, nu are deocamdată o soluție prin care Înaltul Rege să poată fi făcut să-și revină.

Cei din cameră se întorc înspre el.

Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător.

Baphen consimte cu o mișcare scurtă din cap.

— Așa este, nu am și nici nu cred că este posibil un asemenea lucru.

Nihuar pare uimită. Până și Mikkel pare luat prin surprindere de această veste.

Randalin mă privește cu o privire acuzatoare. De parcă totul s-ar fi sfârșit, iar noi am fi pierdut.

Ba este posibil, vreau eu să spun. Este posibil; doar că încă nu știu cum.

— Am venit să-i dau reginei raportul, se aude o voce dinspre ușă.

Este Grima Mog.

Trece printre membrii Consiliului, dând scurt din cap. Aceștia o privesc cu suspiciune.

— Vom asculta cu toții ce ai de spus, zic eu și se aude un murmur șovăielnic de aprobare.

— Prea bine. Am primit informații conform cărora Madoc are de gând să atace dis-de-dimineată, de azi în două zile. Speră să ne ia pe nepregătite, mai ales că au trecut în slujba lui și alte Curți. Dar principala noastră problemă este să aflăm câți au de gând să se sustragă de la luptă și să aștepte să vadă cum bate vântul.

— Ești sigură că ai primit o informație corectă? întrebă Randalin suspicios. Cum ai intrat în posesia ei?

Grima Mog dă din cap înspre mine.

— Cu ajutorul spionilor ei.

— Spionii ei? repetă Baphen.

Văd cum începe să pună cap la cap unele dintre informațiile pe care le-am primit în trecut și ajunge la concluzii noi despre modul în care le-am obținut. Simt un fior de satisfacție la gândul că nu mai trebuie să pretind că aș fi pe deplin lipsită de propriile resurse.

— Avem destulă armată pentru a-l face să bată în retragere? o întreb eu pe Grima Mog.

— Nu este cu putință să fim siguri că vom ieși învingători, spune ea cu multă diplomatie. Cu toate acestea, încă nu ne poate copleși.

Situația este mult diferită față de acum două zile. Dar este mai bine decât nimic.

— Și mai este o părere, continuă Grima Mog. O părere care s-a format cu rezeziune, cum că persoana care va conduce Elfhame este cea care va ucide șarpele. Cum că să verși sângele cuiva din neamul Salcei este ca și când ți-ar curge prin propriile vene sângele lor.

— O părere tipică Unseelie, spune Mikkel.

Mă întreb dacă și el este de aceeași părere. Mă întreb dacă asta așteaptă de la mine.

— Regele avea un cap frumos, intervine Fala. Dar oare se va descurca fără el?

— Unde este? întreb eu. Unde se află Înaltul Rege?

— Șarpele a fost zărit pe țărmurile Insear. Un Cavaler de la Curtea Acelor și-a încercat norocul cu această creatură. Am găsit rămășițele soldatului în urmă cu o oră și de acolo am urmărit mișcările șarpelui. Lasă urme peste tot, dâre negre care pârjolesc pământul. Problema este că dârele se fac tot mai mari, estompându-i urmele și otrăvind pământul. Cu toate acestea, am mers pe urmele lui înapoi la palat. Se pare că a transformat Sala tronului în propriul bârlog.

— Regele este legat de pământ, spune Baphen. Să arunci blesteme asupra regelui înseamnă să blestemi însuși pământul. Regina mea, ar putea exista o singură cale de a îndrepta...

— Ajunge, le spun lui Baphen, lui Randalin și celorlalți membri ai Consiliului, făcând gărzile să tresară.

Mă ridic în picioare:

— Discuția aceasta încetează acum.

— Dar trebuie să..., dă Randalin să mai spună, dar pare să vadă ceva pe chipul meu și nu continuă.

— Nu vrem decât să vă oferim sfaturi, spune Nihuar cu vocea ei siropoasă. Suntem considerați extrem de înțelepți.

— Așa să fie? întreb eu pe un ton dulce-malițios, exact tonul pe care l-ar fi folosit Cardan.

Cuvintele dau buzna de parcă nu aş mai deține controlul propriei guri:

— Pentru că înțelepciunea ar trebui să vă îndemne să nu căutați să mă supărați. Poate că dacă veți fi aruncați în Turnul Uitării vă veți aminti care vă este locul.

Toată lumea tace.

Mi-am imaginat că aş fi diferită de Madoc, dar acum, că mi se dă şansa, devin un tiran care ameninţă în loc să aleagă să convingă. Sunt instabilă în loc să fiu statornică.

Mă pricep la umbre, la arta mânuirii cuţitelor şi la vărsare de sânge, la lovituri de stat, la cuvinte şi urzeli otrăvite. Nu m-am aşteptat niciodată să ajung atât de sus, să devin regină. Şi mă tem că sunt total nepotrivită pentru această sarcină.

* * * *

În timp ce degetele mele descuie zăvoarele grele de la uşile Sălii tronului, simt că o fac mai degrabă din instinct decât pentru că aşa aleg să fac.

Fand, care se află lângă mine, încearcă pentru a nu ştiu câta oară să mă facă să mă răzgândesc.

— Permiteţi-ne măcar să...

— Rămâneţi aici, îi spun eu. Nu cumva să veniţi după mine.

— Doamna mea, zice ea, o replică ce nu seamănă deloc a aprobare, dar cu care mă mulţumesc.

Intru în Sala tronului şi las capa să-mi alunece de pe umeri.

Şarpele este aici, încolăcit în jurul ruinelor tronului. A devenit şi mai mare. Amploarea sa i-ar permite să înghită pe nerăsuflăte un cal cu o simplă deschidere a fălcilor pline de colţi. Printre resturile de mâncare de pe podea şi mesele dărâmate sunt câteva torţe care îi luminează solzii întunecaţi. Luciul în tente aurii a pălit în intensitate. Pe o parte a corpului are zgârieturi proaspete, care par să fi fost făcute de o sabie sau o suliţă. Prin crăpătura din podeaua Sălii tronului se ridică un fuior subţire de abur, care umple sala de miros de piatră fierbinte.

— Cardan? rostesc eu în timp ce fac câțiva pași mici înspre podium.

Capul mare ar șarpelui se întoarce spre mine. Începe să se descolăcească, gata de atac. Mă opresc, iar el nu sare la mine, dar își mișcă în cercuri capul, înainte și înapoi, vigilent la orice amenințare sau oportunitate.

Mă forțez să înaintez, un pas după altul. Văd cum mă urmăresc ochii aurii ai șarpelui, singura parte din Cardan – în afară de temperament – pe care o recunosc.

Se poate să mă fi transformat în altceva, într-un Înalt Rege la fel de monstruos precum Dain. Și dacă asta am făcut – dacă am împlinit profeția – ar trebui să fiu oprit. Și am convingerea că tu m-ai opri.

Mă gândesc la cusăturile rănilor mele și la florile albe care s-au ițit prin stratul de zăpadă. Mă concentrez pe acea amintire și încerc să mă folosesc de puterea pământului. Cardan este descendent al lui Mab și regele de drept. Iar eu sunt soția lui. M-am vindecat singură. Sigur îl pot vindeca și pe el.

„Te rog”, rostesc eu înspre podeaua plină de țărână a Sălii tronului, înspre pământul însuși. „Voi face tot ce vrei. Voi renunța la coroană. Voi face orice înțelegere. Dar te rog să-l vindeci. Ajută-mă să dezleg blestemul.”

Mă concentrez cât pot de mult, dar magia nu se arată.

Capitolul 24

Aici mă găsește Bomba, care se arată dintre umbre cu o mișcare lină. Nu poartă masca.

— Jude? zice ea.

Abia acum îmi dau seama cât de mult m-am apropiat de șarpe. Stau pe podium, la mai puțin de un metru de el. Iar el s-a obișnuit atât de tare cu prezența mea, că și-a închis ochii auri.

— Surorile tale sunt îngrijorate, spune ea, venind cât de aproape de noi îndrăznește.

Șarpele își ridică capul și scoate limba în aer, iar Bomba împietrește.

— Sunt bine, îi zic eu. Trebuie doar să-mi pun ordine în gânduri.

Niciun sărut din iubire adevărată nu va fi în stare să oprească asta. Nicio ghicitoare. Numai moartea.

Se uită la șarpe cu o privire circumspectă.

— Știe cine ești?

— Nu-mi dau seama. Nu pare să-l deranjeze prezența mea aici. Tocmai îi spuneam că nu poate să mă oblige să mă țin de cuvânt.

Cel mai greu lucru – lucrul *imposibil* – este să trec peste amintirea momentului în care Cardan mi-a spus că mă iubește. A rostit aceste cuvinte, iar eu nu i-am răspuns. M-am gândit că urma să am timp pentru asta. Și am fost fericită – în

ciuda tuturor lucrurilor -, am fost fericită, apoi totul s-a năruit. Câștigasem. Totul avea să fie bine. Iar el mă iubea.

— Sunt anumite lucruri pe care este bine să le știi, îmi zice Bomba. Cred că Grima Mog te-a informat cu privire la mișcărilor lui Madoc.

— Așa a făcut, îi spun eu.

— Am prins câțiva curteni care făceau presupuneri despre asasinarea reginei muritoare. Planurile lor s-au făcut țândări, îmi spune ea, iar fața îi este brăzdată de un zâmbet. La fel și ei.

Nu știu dacă ar trebui să mă bucur. În clipa asta simt că mă obosește.

— Stafia a strâns informații despre loialitatea conducătorilor independenți, continuă ea. Ne putem baza pe ei. Dar cel mai interesant lucru este că ai un mesaj de la tatăl tău. Madoc vrea o garanție că poate veni la palat împreună cu Lady Nore și Lordul Jarel ca să duceți tratative.

— Vor să vină aici? întreb eu, dându-mă jos de pe podium. Ochii șarpelui mă urmăresc.

— De ce? Nu sunt mulțumiți de rezultatele ultimelor negocieri?

— Nu știu, răspunde ea cu o voce aspră, care îmi amintește cât de mult îl detestă pe conducătorul Curții Dinților și cât este de îndreptățită să facă asta. Dar Madoc a cerut să vă vadă pe tine, pe surorile tale și pe fratele tău. Și pe soția lui.

— Prea bine. Să poftească dimpreună cu Lady Nore și Lordul Jarel. Dar informează-l că îi este interzis să vină cu arme în Elfhame. Nu vine aici în calitate de oaspete al meu. Pot să-i ofer doar cuvântul meu că nu i se va face rău, nu și ospitalitatea căminului meu.

— Și cât valorează cuvântul tău? mă întreabă Bomba pe un ton plin de speranță.

— Presupun că urmează să aflăm.

Odată ajunsă la ușă, mă uit în spate, la șarpe. Pe locul în care stă, pământul s-a înnegrit, prinzând aproape aceeași culoare cu a solzilor săi.

* * * *

După un schimb de mesaje, se hotărăște ca Madoc și însoțitorii lui să vină la amurg. Am decis să-i întâmpinăm în afara palatului, pentru că nu doresc să-i mai poftesc înăuntru. Grima Mog a adus câțiva cavaleri, care stau poziționați în semicerc gata să ne protejeze, și câțiva arcași, ascunși în copaci. Bomba vine cu spioni, care se ascund în locuri mai înalte sau mai joase. Printre ei se află și Stafia, care are urechile astupate cu ceară moale.

Jilțul meu sculptat a fost adus afară și pus pe o platformă nouă, mai înaltă. Lângă el sunt niște perne, pentru fratele și surorile mele – și pentru Oriana, dacă va binevoi să stea alături de noi.

Nu există nici mese îmbelșugate, nici vin. Singura concesie pe care am făcut-o pentru ei este un covor pe care l-am pus peste pământul noroiu. În dreapta și în stânga mea ard câteva torțe, dar sunt doar pentru vederea mea slabă de muritoare, nu pentru ei.

Cerul de deasupra noastră este brăzdat de nori, de fulgere și de tunete. Mai devreme s-a auzit că peste Insweal căzuse o ploaie cu grindină mare cât merele. Nu s-a mai pomenit o vreme ca asta în Elfhame. Nu pot decât să presupun că Cardan, aflat de-acum sub puterea blestemului, blestemă și vremea.

Mă așez în jilțul de lemn sculptat și-mi aranjez rochia sperând ca astfel să am un aer regal. Înălătur praful de pe tiv.

— A mai rămas ceva, îmi spune Bomba, arătând cu degetul. Maiestatea Voastră.

A ales un loc în dreapta platformei. Îmi mai scutur o dată poalele, iar ea schițează un zâmbet când îl vede pe Oak venind, cu surorile mele în urma lui. Când își trage pe față masca, Bomba pare să fie înghițită cu totul de umbre.

Ultima dată când l-am văzut pe Oak, stătea cu sabia scoasă și avea chipul chinuit de teroare. Mă bucur să pot înlocui acea imagine cu cea prezentă: el venind în fugă înspre mine, cu zâmbetul pe buze.

— Jude! îmi spune, cocoțându-se la mine în poală și șifonându-mi rochia pe care mi-o aranjasem cu atâta grijă.

Simt cum mă împinge în spate cu cornițele.

— I-am explicat Orianei cum este treaba cu skateboardingul, iar ea nu crede că ar trebui să încerc.

Mă uit în jur, așteptându-mă să o zăresc, dar nu le văd decât pe Vivi și pe Taryn. Vivi poartă blugi și o vestă de brocard, pusă peste o cămașă albă și pufoasă, un compromis între stilul muritorilor și cel al nemuritorilor. Taryn poartă rochia pe care am văzut-o în șifonierul ei, cea cu imprimeu cu animale din pădure, care privesc printre frunze. Oak este îmbrăcat cu o haină albastră ca miezul nopții. Cineva i-a pus pe cap o diademă aurită, care să ne amintească tuturor de faptul că se poate ca el să fie chiar ultimul descendent al neamului Salcei.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spun lui Oak. Dar va fi foarte dificil și foarte enervant.

— Ce trebuie să fac? mă întreabă el cu o expresie foarte suspicioasă.

— Trebuie să pară că ești foarte atent, dar fără să scoți niciun cuvânt. Indiferent ce voi spune eu. Indiferent ce va spune tata. Indiferent ce se va întâmpla.

— Asta nu înseamnă să fiu de prea mare ajutor, protestează el.

— Vei fi de foarte mare ajutor, insist eu.
Cu un oftat teatral, se dă jos din poala mea și se așază îmbufnat pe perne.

— Unde este Heather? o întreb pe Vivi.

— La bibliotecă, spune ea cu o privire vinovată.

Mă întreb dacă nu cumva consideră că Heather ar trebui să se întoarcă în lumea muritorilor și că numai egoismul lui Vivi este cel care o ține aici, fiind incapabilă să-și dea seama că au un scop comun.

— Zice că, dacă ăsta se întâmplă ar fi un film, cineva ar găsi un poem despre șerpi blestemați și ne-ar da indiciul de care avem nevoie, așa că s-a dus să găsească unul. Arhiviștii nu știu ce ar trebui să facă cu ea.

— Se adaptează clar la Tărâmul Zânelor, îi spun eu.

Singura reacție a lui Vivi este un zâmbet chinuit, plin de mâhnire.

Apoi ajunge Oriana însoțită de Grima Mog, care se poziționează paralel cu Bomba. Exact ca mine, și Oriana poartă aceeași rochie pe care o avea pe ea în Sala tronului. Privind soarele care dispare la orizont, îmi dau seama că a trecut aproape o zi. Nu știu sigur cât timp am petrecut cu șarpele, deci se pare că am pierdut noțiunea timpului. Mi se pare deopotrivă că a trecut o veșnicie și că timpul a stat pe loc de când a căzut blestemul peste Cardan.

— Au sosit, anunță Fand, înaintând grăbită pe cărare și așezându-se lângă Bombă.

În urma ei se aude un ropot de copite. Madoc vine călare pe un cerb, echipat cu bine cunoscuta lui armură și cu o tunică din catifea albastru-închis. Când descalecă, observ că șchio-pătează tare cu piciorul peste care a trecut șarpele.

Este urmat de o caleașcă de gheață trasă de cai-zână, cristalini de parcă ar fi fost zămisliti din valuri înghețate. Pe măsură ce încep să coboare conducătorii Curții Dinților, caleașca și caii se topesc.

Lady Nore și Lordul Jarel au pe ei blănuri albe, în ciuda faptului că aerul nu este nicidecum rece. În spatele lor vine un singur servitor, care poartă un pieptar argintat, și Regina Suren. Cu toate că ea este conducătoarea lor, poartă doar o rochie albă simplă. Pe cap i-a fost atașată o coroană aurită, iar un lanț subțire de aur, care îi străpunge carnea de pe încheietura mâinii, a devenit noua ei lesă, prevăzută la unul din capete cu o bară care să prevină deschiderea lanțului.

Are fața plină de răni proaspete, de forma căpăstrului pe care îl purta ultima dată când am văzut-o.

Încerc să-mi păstrez pe chip o expresie cât mai nepăsătoare, dar oroarea la care asist este greu de ignorat.

Madoc pășește în fața tuturor și ne zâmbeste de parcă am fi pregătiți pentru un portret de familie la care este pe cale să se alăture și el.

Oak privește în sus și se albește la față când vede lesa Reginei Suren, care îi străpunge pielea. Apoi își mută privirea la Madoc, de parcă ar aștepta o explicație.

Dar nu primește niciuna.

— V-ar plăcea niște pernțe? îi întreb eu pe cei din micuțul grup al lui Madoc. Pot cere să vi se aducă unele.

Lady Nore și Lordul Jarel se uită la grădini, la cavaleri, la Bombă și la chipul ei acoperit, la Grima Mog și la familia mea. Oak se bosumflă din nou, punându-se cu fața în jos pe pernă în loc să se așeze pe ea. Vreau să-i fac un semn cu piciorul pentru această impolitețe, dar poate că este un moment numai bun în care să fie nepoliticos. Nu vreau să permit Curții Dinților să aibă impresia că este mult prea importantă pentru noi. Cât despre Madoc, ne cunoaște prea bine ca să se lase impresionat.

— Vom rămâne în picioare, spune Lady Nore, încrețindu-și buzele.

E dificil să stai într-o poziție demnă pe o pernă și ar însemna să se afle mult sub mine. Normal că îmi refuză oferta.

Îmi vin în minte Cardan și felul strâmb în care își purta coroana, felul în care se lungea pe tron. Îi dădea un aer imprezvizibil și reamintea oricui că era îndeajuns de puternic pentru a stabili regulile. Am hotărât să-i urmez exemplul când mi se ivește ocazia, inclusiv poziția lui enervantă pe tron.

— Aveți multă îndrăzneală să veniți aici, spun eu.

— Dintre toți, tu ești cea care ar trebui să aprecieze puțină îndrăzneală, spune Madoc, iar privirea lui alunecă înspre Vivi și Taryn, apoi din nou înspre mine. Te-am plâns. Chiar am crezut că ți-ai pierdut viața.

— Mă surprinde că nu ți-ai înmuiat gluga în sângele meu, îi spun eu.

La auzul acestor vorbe, Grima Mog ridică dintr-o sprâncenă.

— Nu te învinovățesc că ești furioasă, continuă el. Dar a trecut prea multă vreme de când suntem furioși unul pe celălalt, Jude. Nu ești atât de nechibzuită cum te-am considerat și, în ceea ce mă privește, nu vreau să-ți fac rău. Ești Înalta Regină a Tărâmului Zânelor. Indiferent ce ai făcut ca să ajungi aici, nu pot decât să te aplaud.

Poate că nu vrea să-mi facă rău, dar asta nu înseamnă că nu o va face.

— Chiar este regina, intervine Taryn. Singurul motiv pentru care nu a pierit în zăpadă este că pământul a vindecat-o.

Printre zânele din jurul nostru se aude un murmur. Lady Nore mă privește cu un dezgust vădit. Am observat că nici ea, nici soțul ei nu au catadicsit să facă reverențe așa cum se cade și nici nu mi s-au adresat cu titulatura regală. Ce indignată trebuie să se simtă văzându-mă chiar și pe această imitație de tron. Ce mult trebuie să deteste că sunt perfect îndreptățită să mă aflu pe unul real.

— Stă în natura lucrurilor ca un copil să realizeze ceva ce un părinte nu poate decât să viseze, spune Madoc.

Acum o privește pe Oriana cu ochii mijiiți.

— Dar să nu uităm că o mare parte din neînțelegerile acestei familii au fost provocate de tentativa mea de a-l pune pe Oak pe tron. Dintotdeauna am fost la fel de fericit să conduc prin copiii mei pe cât am fost să port coroana chiar eu.

Simt cum mă cuprinde un val de furie arzătoare.

— Și să le provoci suferință acestor copii dacă nu acceptă să fie conduși de tine.

Madoc dă subiectul la o parte cu un gest nepăsător.

— Hai să vorbim puțin despre următoarele tale mișcări, Înaltă Regină Jude. Tu și armata ta condusă de formidabilul tău nou general, față în față cu a mea. Are loc o mare bătălie. Poate că vei câștiga, iar eu mă voi retrage în Nord, ca să fac alte planuri. Sau poate că voi muri. Și atunci ce?! Tot veți avea un rege-șarpe cu care să vă luptați, unul ai cărui solzi sunt mai tari decât cea mai tare armură, unul a cărui otravă se scurge în pământ. Cât despre tine, tu ești în continuare muritoare. Nu mai există o Coroană Însângerată care să țină poporul Elfhame legat de tine și, chiar dacă ar mai fi, nu ai putea să o porți. Lady Asha deja se ocupă să strângă un grup de curteni și de cavaleri, toți spunându-i că, fiind mama lui Cardan, se cade ca ea să devină regentă până la întoarcerea lui. Nu, vei fi nevoită mereu să te aperi de asasini și de pretendenți la tron.

Îi arunc o privire Bombei, care nu a trecut-o și pe Lady Asha pe lista de lucruri pe care ar fi fost bine să le știu. Bomba dă ușor din cap.

Este o imagine dezolantă și nimic nu este neadevărat.

— Atunci poate că Jude renunță, intervine Vivi care stă dreaptă pe pernițe, lucru care sunt convinsă că necesită întreaga ei voință. Abdică sau cum s-o zice.

— Nu va face asta, îi răspunde Madoc. Nu ai înțeles niciodată prea bine ce a pus la cale Jude, pentru că, dacă ai fi

priceput, n-ai mai fi putut să te porți în continuare de parcă ar exista răspunsuri simple. S-a transformat singură într-o țintă doar pentru ca ținta să nu devină fratele ei.

— Nu-mi ține prelegeri, i-o retează Vivi. E numai vina ta. Că Oak este în pericol. Că Jude aproape că a murit. Blestemul lui Cardan.

— Sunt aici, îi zice Madoc. Ca să îndrept lucrurile.

Îi cercetez chipul, amintindu-mi cum i-a spus persoanei despre care credea că este Taryn că, dacă o doare să-și ucidă soțul, poate lua această greutate asupra lui. Poate că la fel vede și lucrul pe care îl face acum, dar nu pot să fiu de acord cu așa ceva.

Lardul Jarel face un pas înainte.

— Copilul acesta de la picioarele tale, el este moștenitorul de drept al neamului Salcei, nu-i așa?

— Da, spun eu. Oak va deveni într-o zi Înalt Rege.

Spre norocul meu, de data asta nu sunt contrazisă de frațele meu.

Lady Nore dă din cap:

— Ești muritoare. Nu vei rezista mult.

Hotărâsc să nu intru în această dispută. Aici, în Tărâmul Zânelor, muritorii pot rămâne tineri, dar anii care trec își pun amprenta asupra noastră în secunda în care pășim în lumea muritorilor. Chiar și dacă aș reuși să evit o astfel de soartă, argumentul lui Madoc a fost convingător. Nu voi avea o viață ușoară pe tron, fără Cardan.

— Asta înseamnă să fii *muritor*, spun eu, lăsând să-mi scape un oftat pe care nu trebuie să-l mai simulez. Să mori. Să fii ca o stea căzătoare, să ai o viață scurtă, dar strălucitoare.

— Poetic, spune ea. Și fatalist. Prea bine. Pare că poți fi rezonabilă. Madoc dorește să-ți facem o propunere. Avem posibilitatea de a-ți controla soțul-șarpe.

Simt cum îmi fierbe sângele.

— Să-l controlați?

— Așa cum poate fi controlat un animal.

Lordul Jarel îmi aruncă un zâmbet plin de răutate.

— Avem în posesie un căpăstru fermecat. Creat de însuși Grimsen, să țină în frâu orice. De fapt i se va potrivi și creaturii și o va ține sub control. Acum, că Grimsen nu mai este, un asemenea obiect este mai valoros decât oricând.

Privirea îmi cade pe Suren și pe cicatricile ei. Oare asta purta ea? Oare i l-au dat ei jos ca să mi-l ofere mie?

Lady Nore începe să vorbească, preluând subiectul de la soțul ei.

— Chingile îi vor intra încet în piele și Cardan va fi al tău pe vecie.

Nu înțeleg prea bine ce dorește să spună cu asta.

— *Al meu?* Este sub puterea unui blestem.

— Și este puțin probabil să scape de el vreodată, asta dacă ar fi să dăm crezare vorbelor lui Grimsen, continuă Lady Nore. Dar, dacă ar exista cumva posibilitatea să revină la starea inițială, ar rămâne sub deplina ta putere. Nu este minunat?

Îmi mușc limba ca să nu reacționez.

— Este o ofertă extraordinară, spun eu, mutându-mi privirea de la ea la Madoc. Și prin asta vreau să spun că mi se pare o păcăleală.

— Da, spune el. Înțeleg de ce spui asta. Dar fiecare dintre noi ar obține ce-și dorește. Jude, vei fi Înalta Regină oricât de mult vei dori. Iar odată ce șarpele va fi legat de tine, vei putea conduce fără ca cineva să mai opună rezistență. Taryn, tu vei fi sora reginei și vei reintra în grațiile Curții. Nimeni nu va mai putea să te împiedice să revendici pământul și moșiile lui Locke. Poate că sora ta îți va oferi chiar și un titlu nobiliar.

— Nu se știe niciodată, spun eu, ceea ce pare să mă atragă periculos de aproape de imaginea pe care o creionează el.

— Vivienne, tu te vei putea întoarce în lumea muritorilor, unde te vei putea distra cât de mult vrei, fără ca familia ta să mai intervină. Iar Oak va putea să trăiască din nou alături de mama lui.

Apoi se uită la mine cu o privire de parcă ar fi gata de luptă.

— Ne vom descotorosi de Consiliul Viu, căruia îi voi lua locul eu. Voi fi mâna ta dreaptă, Jude.

Mă uit la membrii Curții Dinților.

— Și ei cu ce se vor alege?

Lordul Jarel zâmbește.

— Madoc a fost de acord să-l căsătorească pe Oak cu micuța noastră regină, astfel încât, odată ce va ajunge pe tron, mireasa lui să devină regină.

— Jude...? intervine Oak speriat.

Oriana îl ia de mână și îl strânge cu putere.

— Nu puteți vorbi serios, spune Vivi. Oak nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu oamenii aceștia sau cu fica lor înspăimântătoare.

Lordul Jarel o fixează cu o privire plină de dispreț.

— Tu, singura fiică de drept a lui Madoc, ai cea mai puțină importanță în acest tablou. Ce dezamăgire trebuie să fi.

Vivi își dă ochii peste cap.

Privirea îmi fuge spre micuța regină și îi studiez cu atenție fața palidă și ochii ciudat de goi. Cu toate că discutăm despre soarta ei, nu pare deloc interesată. Și nici nu arată de parcă ar fi fost tratată cum se cuvine. Nu-mi imaginez cum ar fi să fie legată de fratele meu.

— Haideti să lăsăm deoparte chestiunea căsătoriei lui Oak, spune Madoc. Dorești căpăstrul, Jude?

Mi se pare un lucru monstruos să-l fac pe Cardan să mi se supună veșnic. Nu-l vreau decât înapoi, alături de mine, făcând haz de toate acestea. M-aș mulțumi și cu cea mai groaz-

nică variantă a lui, cu cea mai nemiloasă și mai înșelătoare variantă a lui, dacă asta l-ar aduce înapoi.

Mă gândesc la cuvintele pe care le-a rostit Cardan în Sala tronului, înainte să distrugă coroana: *nici loialitatea, nici dragostea nu ar trebui impuse cu forța.*

Avea dreptate. Evident că avea dreptate. Cu toate acestea, vreau căpăstrul. Îl vreau cu disperare. Mă și imaginez pe un tron refăcut, cu șarpele apatic lângă mine, un simbol al puterii mele și un memento al iubirii mele. În felul acesta, nu l-aș pierde de tot.

Este o imagine oribilă și la fel de oribil de tentantă.

În felul acesta, măcar aș rămâne cu speranța. Altfel, care ar fi alternativa? Să duc o bătălie și să sacrific viața poporului meu? Să dobor șarpele și să renunț la orice șansă de a-l avea pe Cardan înapoi? Pentru ce? Am obosit să mă lupt.

Fie ca Madoc să conducă prin mine. Fie ca măcar să încerce.

— Jurați-mi că acest căpăstru nu va face nimic altceva, spun eu.

— Nu va face, zice Lady Nore. Doar te va ajuta să ții sub control creatura care îl poartă – dacă rostești cuvintele potrivite. Și, odată ce vei fi de acord cu termenii impuși de noi, ți le vom spune.

Lordul Jarel face un semn cu mâna către servitorul lui, care înlătură căpăstrul de la gât și îl aruncă grămadă la picioarele mele. Strălucește în nuanțe aurii. O legătură de chingi atent împletite și un posibil viitor care nu implică să pierd ceea ce mi-a mai rămas.

— Mă întreb de ce nu ați folosit chiar voi un obiect atât de puternic, spun eu, măsurându-mi cuvintele.

Un moment, care pare să fie puțin cam lung, nu-mi răspunde.

— Aha, continui eu, amintindu-mi de zgârieturile proaspete de pe solzii șarpelui.

Dacă mă uit cu atenție la acest căpăstru, pun rămășag că încă se află pe el urme de sânge uscat de la cavalerii Curții Dinților, poate chiar și de la voluntarii din armata lui Madoc.

— Nu ați putut să i-l puneți, am dreptate? Câți oameni ați pierdut?

Lordul Jarel nu pare mulțumit de vorbele mele.

Răspunde Madoc:

— Un batalion - și o parte din Pădurea Încovoiată a fost cuprinsă de flăcări. Creatura nu ne-a lăsat să ne apropiem. Este rapidă și mortală, iar veninul ei pare nesfârșit.

— Dar în sală a știut că Grimsen este dușmanul lui, intervine Lady Nore. Credem că tu poți să-l ademenești. Asemenea fecioarelor cu inorogii din vechime. Tu îi poți pune căpăstrul. Și de va fi să-ți dai viața încercând, Oak se va ridica la tron mai repede, dimpreună cu regina noastră.

— Pragmatic, spun eu.

— Acceptă înțelegerea, spune Grima Mog.

Când mă întorc înspre ea, ridică din umeri.

— Madoc are dreptate. Altfel va fi greu să-ți menții tronul. N-am niciun dubiu că vei putea pune căpăstrul pe șarpe și că asta va însemna o armă pe care nicio armată din tot Tărâmul Zânelor nu a văzut-o vreodată. Asta înseamnă putere, fato.

— Sau am putea să-i ucidem chiar acum. Și să luăm căpăstrul ca pradă de război, zice Bomba, dându-și jos plasa care îi acoperă fața. Deja sunt considerați trădători. Sunt neînarmați. Și, la cum îi știu, intenția lor este să te păcălească. Ți-ai dat seama de atâta lucru și singură, Jude.

— Lilver? intervine Lady Nore.

Este ciudat să aud că i se spune altfel decât pe numele ei de cod, dar Bomba a fost ținută ostatică la Curtea Dinților înain-

te de a deveni spion. Nu știu să-i spună altfel decât pe numele folosit atunci.

— Mă ții minte, zice Bomba. Să știi că și eu te țin minte pe tine.

— Poate că ați reuși să puneți mâna pe căpăstru, dar încă nu știți cum să-l folosiți, spune Lordul Jarel. Nu puteți supune șarpele fără ajutorul nostru.

— Cred că aș putea scoate asta de la ea, continuă Bomba. Și mi-ar și plăcea.

— Îi permiți să ne vorbească astfel? se răstește Lady Nore la Madoc, de parcă ar putea să facă ceva.

— Liliver nu ți se adresa deloc ție, îi zic eu, cu o voce joasă. Vorbea cu mine. Și, dat fiind că este sfătuitoarea mea, ar fi o greșeală să nu dau vorbelor ei importanța cuvenită.

Madoc izbucnește într-un râs abrupt.

— Acum, serios, dacă i-ai cunoscut pe Lordul Jarel și pe Lady Nore, știi că sunt îndeajuns de ranchiunoși ca să nu dezvăluie nimic, indiferent ce tortură ar inventa spionul tău. Și îți dorești căpăstrul, fiica mea.

Curtea Dinților l-a susținut pe Madoc ca să ajungă aproape de tron. Acum întrevăd o posibilitate de a conduce singuri Elfhame prin Oak. De îndată ce fratele meu și Suren se vor căsători, eu voi deveni o țintă clară. La fel și Madoc.

Dar voi avea șarpele, legat de mine pe vecie.

Un șarpe care distruge însuși pământul.

— Dovediți-mi că sunteți de bună-credință, spun eu. Cardan a înfăptuit ceea ce ați vrut de la el în privința lui Orlagh a Mării de Jos. Eliberați-o de orice blestem pe care l-ați aruncat asupra ei. Ea și fiica acesteia mă detestă, deci nu trebuie să vă temeți că ar putea să-mi sară în ajutor.

— Credeam că și tu le detești în egală măsură, zice Madoc, încruntându-se.

— Vreau să văd că sacrificiul lui Cardan înseamnă ce și-a

dorit el să însemne, continui eu. Și vreau să știu că nu vă sus-
trageți de la nicio înțelegere posibilă.

Madoc dă din cap:

— Prea bine. Așa vom face.

Respir adânc:

— Nu vă voi face nicio promisiune în privința lui Oak, iar
dacă vreți să puneți capăt războiului, spuneți-mi cum poate fi
folosit căpăstrul și haideți să facem pace.

Lordul Jarel urcă pe platformă, astfel că gărzile mele se po-
ziționează în fața lui cu armele scoase, ca să-l țină la distanță.

— Ați prefera să vorbesc cu voce tare, în fața tuturor? zice
el agasat.

Le fac gărzilor semn cu mâna să se îndepărteze, iar el se
apleacă să-mi șoptească răspunsul la ureche.

— Ia-ți trei fire de păr și înnoadă-le de căpăstru. Veți fi le-
gați pe vecie.

Zicând acestea, se dă înapoi câțiva pași și continuă:

— Așadar ești de acord cu înțelegerea făcută?

Mă uit la toți trei:

— După ce i se va pune căpăstrul Înaltului Rege și va fi îm-
blânzit, vă voi oferi tot ceea ce ați cerut, tot ceea ce-mi stă în
putere să vă dau. Dar nu veți primi nimic înainte de asta.

— Atunci așa să faci, Jude, intervine Madoc. Organizează
mâine un festin pentru Curțile Inferioare și invită-ne. Ex-
plică tuturor că am lăsat deoparte disensiunile în fața unei
amenințări mai mari și că ți-am oferit mijloacele de a captura
regele-șarpe. Armatele noastre se vor întâlni pe stâncile In-
sweal, dar nu vor purcede la luptă. Tu vei lua căpăstrul și vei
ademeni șarpele. Odată ce i-l pui, dă primul ordin. Mulțimea
va vedea că e îmblânzit și te va ovaționa. Acest lucru îți va con-
solida puterea și îți va oferi un motiv să ne recompensezi. Iar
tu vei proceda întocmai.

Deja caută să conducă prin mine.

— Va fi minunat să ai o regină care să poată să spună toate minciunile de care tu nu ești în stare, nu-i așa? spun eu.
Madoc zâmbește fără nicio urmă de răutate.

— Va fi minunat să fim din nou o familie.

Nimic din toate acestea nu mi se pare în regulă, cu excepția pielii fine a căpăstrului din mâna mea.

* * * *

În drum spre ieșirea din palat, trec pe lângă Sala tronului și, după ce intru, nu observ nici urmă de șarpe în afară de fâșiile subțiri ca hârtia din pielea lui aurie.

Mă plimb pe plaja cufundată în întunericul nopții. Acolo îngenunchez pe stânci și arunc în valuri o bucată de hârtie împăturită.

Dacă l-ai iubit vreodată, ajută-mă, am scris eu.

Capitolul 25

Stau întinsă pe spate pe covorul din fața șemineului; mă aflu în fostele mele camere. Taryn este alături de mine, ciugulind dintr-un pui fript pe care l-a luat din bucătăria palatului. Pe podea se află o tavă plină cu bunătăți – brânză și pâine, afine și agrișe, rodii și prune și un ulcior de cremă vâscoasă. Vivi și Heather se odihnesc în cealaltă parte, așezate turcește și cu palmele împreunate. Oak aliniază fructe de pădure, după care începe să joace bowling cu ajutorul prunelor, un lucru la care aș fi obiectat cândva, dar nu și acum.

— Este mai bine decât să porți o luptă, nu? spune Taryn, luând de pe plită un ceainic aburind și turnând apă într-o cană.

Apoi adaugă frunze și aerul se umple de miros de mentă și flori de soc.

— Un armistițiu. Un armistițiu improbabil.

Niciuna dintre noi nu răspunde, gândindu-ne îndelung la întrebare. Nu i-am promis nimic concret lui Madoc, dar nu am niciun dubiu că la festinul de diseară intenționează să înceapă să-și impună autoritatea. O picătură care se va transforma rapid într-un potop, până când nu voi rămâne decât o paiată fără nicio putere. Tentația acestui gen de atac este că cineva se poate convinge mereu pe sine că soarta asta este evitabilă, că poate revoca orice pierderi, că poate obține un avantaj.

— Care era problema cu fata aceea? întrebă Oak. Cu Regina Suren.

— Membrii Curții Dinților nu sunt tocmai amabili, îi răspund eu, ridicându-mă ca să iau cana pe care mi-o întinde Taryn.

În ciuda faptului că nu am mai dormit de multă vreme, nu sunt obosită. Nu-mi este nici foame, dar m-am forțat să gust ceva. Nu știu ce sunt.

Vivi pufnește:

— Cred că se poate spune și așa. Și despre un vulcan poți spune că e „călduros”.

Oak se încruntă:

— O s-o ajutăm?

— Dacă decizi să te căsătorești cu ea, am putea să solicităm ca fata să locuiască aici până mai creșteți, îi zic eu. Și dacă va fi să se întâmple așa, îi scoatem lanțurile. Presupun că astfel i-am face o favoare. Dar tot nu consider că ar trebui să faci asta.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu ea... sau cu altcineva, continuă Oak. Și nu vreau nici să fiu Înalt Rege. De ce nu o putem ajuta pur și simplu?

Ceaiul este prea fierbinte. Mă frige la limbă când iau prima gură.

— Nu este ușor să ajuți o regină, zice Taryn. Se presupune că nu ar trebui să aibă nevoie de ajutor.

Ne cufundăm toți în liniște.

— Așadar, vei prelua moșia lui Locke? întrebă Vivi, întorcându-se înspre geamăna mea. Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie nici să-i păstrezi copilul.

Taryn ia o agrisă și rotește fructul palid între degete.

— Ce vrei să spui?

— Știu că în Tărâmul Zânelor pruncii sunt un lucru rar și inestimabil și toate cele, dar în lumea muritorilor există ceva

ce se cheamă avort, spune Vivi. Și chiar și aici există copii de schimb.

— Și adopția, intervine Heather. Decizia îți aparține. Nu te va judeca nimeni.

— Și dacă vor face asta, le voi tăia mâinile, mă ofer eu.

— Îmi doresc copilul, zice Taryn. Nu-i vorbă că nu mi-ar fi teamă, dar sunt și încântată. Oak, nu o să mai fii cel mai tânăr.

— Bine, spune el, dând o prună de-a dura, înspre ulciorul cu cremă.

Vivi o interceptează și ia o mușcătură.

— Hei! exclamă el, iar ea chicotește pusă pe șotii.

— Ai găsit ceva în bibliotecă? o întreb pe Heather, încercând să nu las să se vadă că îmi tremură puțin vocea.

Știi că nu a găsit nimic. Dacă ar fi fost altfel, mi-ar fi zis. Cu toate astea, întreb.

Ea cască și zice:

— Am găsit niște povești de-a dreptul nebunești. Nu de ajutor, ci doar nebunești. Una era despre un rege al șerpilor care comandă toți șerpii din lume. Alta despre un șarpe care aruncă un blestem asupra a două prințese-zâne care încep să se transforme în șerpi, dar doar uneori. Apoi am dat peste una despre dorința de a avea un copil, spune ea aruncându-i o privire lui Taryn. Soția unui grădinar nu putea să rămână însărcinată. Într-o zi vede în grădină un șarpe verde și drăguț și începe să bată câmpii despre cum până și șerpii pot avea copii, dar nu și ea. Șarpele o aude și se oferă să devină fiul ei.

Eu ridic dintr-o sprânceană. Oak râde.

— Se dovedește un fiu de ispravă totuși, spune Heather. Îi fac o gaură în colțul casei și începe să trăiască acolo. Îi dau de mâncare aceleași lucruri pe care le mănâncă și ei. Toate bune și frumoase, până când se face mare și hotărăște să se căsătorească cu o prințesă. Și nu cu o prințesă viperă sau anaconda. Șarpele vrea să se căsătorească cu prințesa-om a locului.

— Și cum putea asta să fie posibil? întrebă Taryn.

Heather rânjește.

— Tatăl se duce la rege și cere mâna fetei în numele puștiului său șarpe. Regele nu pare interesat și, așa cum se întâmplă cu toate personajele din basme, în loc să refuze pur și simplu, îi cere șarpelui trei lucruri imposibile: primul, să transforme toate fructele din livadă în pietre prețioase, cel de-al doilea, să transforme toate podelele din palat în argint și cel de-al treilea, să transforme toate zidurile palatului în aur. De fiecare dată când tatăl se întoarce cu astfel de solicitări, șarpele îi spune ce să facă. Mai întâi, tatăl trebuie să sape gropi, ceea ce face să apară peste noapte pietre de jasp și jad. Apoi trebuie să frece podelele din palat cu o piele de șarpe, ca să le transforme în argint. După aceea trebuie să frece zidurile palatului cu venin, ceea ce le face să se transforme în aur.

— Tatăl este cel care depune tot efortul, spun eu în șoaptă. Focul din șemineu emană atâta căldură.

— E genul de părinte-elicopter, se aude vocea lui Heather, care pare să vină de foarte departe. În fine, de disperare, regele recunoaște în cele din urmă în fața ficei sale că practic a vândut-o unui șarpe și că trebuie să se căsătorească cu el. Ceea ce fata și face, dar, când sunt singuri, șarpele se leapădă de piele și se transformă într-un tip supersexy. Prințesa este încântată, dar regele dă buzna în camera lor și dă foc pieii de șarpe, crezând că astfel îi va salva viața fetei sale. Tipul-șarpe scoate un urlet de disperare și se preface într-un porumbel care își ia zborul. Prințesa se sperie de moarte și începe să plângă ca o nebună, după care decide să plece să-l găsească. În timpul călătoriei, pentru că vorbim despre un basm în care chiar nimic nu are nicio noimă, prințesa dă peste o vulpe bârfitoare, care îi spune că păsările îndrugă verzi și uscate despre un prinț care se află sub blestemul unei cotoroaște și care nu poate fi vindecat fără sângele câtorva păsări – și al unei vulpi. Presu-

pun că vă dați seama și singuri ce se întâmplă mai departe.
Biata vulpe, nu?!

— Pe naiba, zice Vivi. Vulpea nu făcea decât să ajute.

Și acesta este ultimul lucru pe care îl mai aud înainte de a mă fura somnul în sunetul vocilor prietenoase care se aud în jurul meu.

* * * *

Mă trezesc sub o pătură, exact când cărbunii portocalii stau să se stingă.

Somnul a avut efectul magic scontat, făcând ca oroarea din ultimele două zile să se domolească îndeajuns de mult cât să pot gândi limpede.

O văd pe Taryn pe canapea, înfășurată într-o pătură. Merg prin camerele cufundate în liniște și le găsesc pe Heather și pe Vivi în patul meu. Oak nu este lângă ele, cred că e cu Oriana.

Când dau să plec, văd că sunt așteptată de un cavaler. Îl recunosc ca făcând parte din garda regală a lui Cardan.

— Maiestatea Voastră, spune el cu mâna la inimă. Fand se odihnește. M-a rugat să veghez eu asupra voastră până când revine ea.

Mă simt vinovată că nu m-am gândit că Fand ar putea fi supusă la o muncă prea grea, o vreme prea îndelungată.

— Cum îți zice?

— Artegowl, Maiestatea Voastră.

— Unde sunt restul gărzilor Înaltului Rege?

Cavalerul oftează.

— Grima Mog ne-a dat ordin să urmărim mișcările șarpelui.

Ce schimbare stranie și dureroasă față de vechea misiune, aceea de a-l păzi pe Cardan. Dar nu am certitudinea nici că Artegowl ar fi în asentimentul meu, nici că s-ar cădea să-i spun despre asta. Îl las la ușa de la apartamentul regal.

Sunt surprinsă să o găsesc pe Bombă înăuntru, pe canapea, jucându-se liniștită cu un glob de zăpadă. În interior are o pisică și cuvintele FELICITĂRI CU OCAZIA PROMOVĂRII - un cadou pe care i l-a făcut Vivi lui Cardan după încoronarea sa. Nu mi-am dat seama că l-a păstrat. În timp ce urmăresc cum se învârt cristalele albe și strălucitoare, îmi amintesc despre informația legată de zăpada care se așterne în Sala tronului.

Bomba se uită în sus la mine, cu umerii lăsați. Disperarea de pe chipul ei o oglindește pe a mea.

— Probabil că nu ar fi trebuit să vin, spune ea, lucru care nu-i stă în fire.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, intrând în cameră.

— Când a venit Madoc să-ți prezinte propunerea, am auzit ce a spus Taryn despre tine.

Așteaptă să vadă dacă am înțeles, dar nu înțeleg.

Dau din cap.

— Că pământul te-a vindecat.

Arată de parcă o parte din ea s-ar aștepta să neg. Mă întreb dacă se gândește la firele cusăturilor pe care a trebuit să mi le îndepărteze în această cameră sau la felul în care am supraviețuit prăbușirii de pe căpriori.

— Mă gândeam că... ar fi posibil să folosești acea putere ca să-l trezești pe Gândac.

Când m-am alăturat Curții Umbrelor, nu am știut mai nimic despre spionaj. Bomba m-a văzut dând greș și cu alte ocazii. Dar eșecul acesta este greu de recunoscut.

— Am încercat să dezleg blestemul care a căzut pe Cardan,

dar nu am reușit. Indiferent ce am făcut atunci, nu știu cum mi-a reușit sau dacă o mai pot face din nou.

— Când i-am revăzut pe Lordul Jarel și pe Lady Nora, mi-am amintit cât de mult îi datorez Gândacului, zice Bomba. Dacă nu ar fi fost el, nu le-aș fi supraviețuit. Dincolo de dragostea pe care i-o port, îi sunt foarte datoare. Trebuie să-l ajut. Dacă este ceva ce poți face...

Mă gândesc la florile care au înflorit de sub zăpadă. În acele momente am fost magică.

Mă gândesc la speranță.

— Voi încerca, îi spun eu, oprind-o. Dacă există o posibilitate de a-l ajuta pe Gândac, firește că o voi face. Evident că voi încerca. Hai să mergem. Hai să mergem acum.

— Acum? întrebă Bomba, ridicându-se. Nu, te-ai întors în camerele tale ca să dormi.

— Chiar dacă armistițiul cu Madoc și Curtea Dinților merge mai bine decât mă așteptam, este posibil ca șarpele să nu mă lase să-i pun căpăstrul, îi zic eu. S-ar putea să nu supraviețuiesc prea mult. Este mai bine s-o facem cât mai repede cu putință.

Bomba mă atinge ușor pe mână.

— Îți mulțumesc, îmi zice ea, iar aceste cuvinte pământe-ne sună extrem de straniu venind din gura ei.

— Nu-mi mulțumi încă, îi spun eu.

— Poate accepti la schimb un dar, îmi zice ea și scoate din buzunar o plasă neagră pentru față, identică cu a ei.

Mă schimb cu niște haine negre și îmi trag pe umeri o pelerină greoaie. Apoi îmi pun masca și o luăm împreună pe un coridor secret. Mă surprinde când îmi dau seama că i s-au adus modificări față de ultima dată când am trecut prin el, acum fiind conectat cu restul coridoarelor prin zidurile palatului. Străbatem pivnița de vinuri și ajungem în noua Curte a

Umbrelor. Este mult mai mare decât vechile camere și mult mai frumos decorată. Este evident că cel care a susținut financiar totul a fost Cardan – sau că s-a dat o spargere în vis-tierie fără știrea lui. Există o zonă de bucătărie, plină de vase, și o vatră îndeajuns de mare să poată fi gătit un ponei. Trecem pe lângă sălile de antrenament, pe lângă cele cu costume și pe lângă o cameră de strategie care rivalizează cu cea care îi aparține Marelui General. Văd câțiva spioni, unii pe care îi cunosc, alții care îmi sunt străini.

Stafia, care se află în una dintre camerele din spate, ridică ochii de la masa la care stă și decartează cărți, cu părul lui blond închis. Se uită la mine cu o privire suspicioasă. Îmi dau jos masca.

— Jude, spune el, răsufând ușurat. Ai venit.

Nu vreau să dau speranțe deșarte niciunuia dintre ei.

— Nu știu dacă pot face ceva, dar mi-ar plăcea să-l văd.

— Pe aici, spune Stafia, ridicându-se de la masă și conducându-mă într-o cămăruță unde sunt atârdate sfere strălucitoare de sticlă. Gândacul zace pe un pat. Sunt îngrozită de schimbarea sa.

Pielea lui pare pământie, nemaivând tenta bogată de verde-închis a heleșteielor, ci o paloare tulburătoare ca de ceară. Se mișcă în somn, apoi țipă și deschide ochii. Privesc în gol și sunt injectați.

Îmi țin respirația, dar un moment mai târziu cade din nou pradă viselor.

— Credeam că doarme, spun eu îngrozită.

Îmi imaginam somnul de poveste al Albei-ca-Zăpada, îmi imaginam că e nemișcat într-o cutie de sticlă, cu aceeași înfățișare dintotdeauna.

— Ajutați-mă să gădesc ceva cu care să-l legăm, spune Bomba, apăsându-i corpul cu propriul trup. Otrava îl face că-

teodată să reacționeze așa și trebuie să-l țintuiesc până când trece criza.

Înțeleg de ce a venit la mine, de ce consideră că trebuie intervenit cumva. Mă uit prin cameră. Deasupra unui scrin este un morman de cearșafuri. Stafia începe să le rupă în fâșii.

— Hai, poți să începi, îmi zice el.

Fără să am nicio idee de ce ar trebui să fac, mă duc la picioarele Gândacului și închid ochii. Mă gândesc la pământul de sub mine, îmi imaginez cum forța lui pătrunde în sus, prin tălpile mele. Îmi imaginez cum îmi invadează corpul.

Apoi mă simt jenată și ridicolă și mă opresc.

Nu pot face asta. Sunt o fată muritoare. Nu sunt nici pe departe capabilă de magie. Nu-l pot salva pe Cardan. Nu pot vindeca pe nimeni. Nimic nu va funcționa.

Deschid ochii și dau din cap.

Stafia îmi pune o mână pe umeri și vine la fel de aproape cum venea când mă instruia în arta uciderii. Are vocea scăzută:

— Jude, încetează să mai încerci să faci asta cu forța. Las-o să vină pur și simplu.

Oftez și închid din nou ochii. Și încerc iar să simt pământul de sub mine. Pământul Zânelor. Mă gândesc la cuvintele lui Val Moren: *Ai impresia că o sămânță sădită în pământ de goblin ajunge la maturitate aceeași plantă care ar fi devenit în lumea muritorilor?* Indiferent ce sunt, am fost crescută aici. Aici este casa mea, acesta este pământul meu.

Simt din nou senzația stranie că sunt înțepată cu ace în tot corpul.

Trezește-te, zic eu în gând, punând mâna pe glezna Gândacului. *Sunt regina ta și îți ordon să te trezești.*

Trupul Gândacului este zguduit de un spasm. Îmi trage o lovitură puternică în stomac, care mă izbește de zid.

Mă preling pe podea. Durerea ascuțită îmi amintește că nu a trecut mult de la ultima rană primită în stomac.

— Jude! strigă Bomba, în timp ce se duce să-l prindă de picioare.

Stafia îngenunchează lângă mine:

— Cât de rănită ești?

Ridic degetul mare ca să-i arăt că sunt OK, dar încă nu pot vorbi.

Gândacul țipă din nou, dar de data asta nu mai pare la fel.

— Lil..., începe el.

Vocea lui pare pierdută și găjăită, dar vorbește.

Este conștient. Treaz.

Vindecat.

O ia pe Bombă de mână.

— Sunt pe moarte, zice el. Otrava... am fost nesăbuit. Nu mai am mult.

— Nu ești pe moarte, zice ea.

— Este ceva ce n-am putut niciodată să-ți spun cât am fost în viață, spune Gândacul, trăgând-o mai aproape de el. Te iubesc, Liliver. Te-am iubit din prima oră a întâlnirii noastre. Te-am iubit și am fost deznădăjduit. Vreau să știi asta înainte să mor.

Stafia ridică din sprâncene și se uită la mine. Eu rânjesc. Dat fiind că amândoi ne aflăm pe podea, mă îndoiesc că Gândacul este conștient de prezența noastră aici.

În plus, este mult prea preocupat să privească fața șocată a Bombei.

— Nu am vrut niciodată..., zice el, dar își măsoară cuvintele, interpretând expresia de pe fața ei drept oroare. Tu nu trebuie să îmi răspunzi nimic. Dar înainte să mor...

— *Nu mori*, îi spune ea din nou, iar de data asta Gândacul pare să o audă.

— Înțeleg.

Chipul lui e năpădit de rușine.

— Nu ar fi trebuit să zic nimic.

Eu mă târăsc spre bucătărie, cu Stafia pe urmele mele. În timp ce ne îndreptăm spre ușă, o aud pe Bombă zicând cu blândețe:

— Dacă nu ai fi făcut asta, nu aș fi putut să-ți spun că și eu simt la fel.

Odată ajunși afară, eu și Stafia o luăm înapoi înspre palat, uitându-ne la stele. Mă gândesc la cât de isteată este Bomba comparativ cu mine – ea a avut o șansă și a profitat de ea. Ea i-a spus Gândacului ce simte. Eu am ratat să-i spun asta lui Cardan. Și acum n-o să mai pot niciodată.

Cotesc către pavilioanele Curților Inferioare.

Stafia mă privește cu ochi întrebători.

— Mai este un lucru pe care trebuie să-l fac înainte de a mă duce la culcare, îi spun eu.

Nu mă mai întreabă nimic, își potrivește doar pasul cu al meu.

* * * *

Le facem o vizită Mamei Măduvă și lui Severin, fiul lui Alderking, în slujba căruia s-a aflat atâta vreme Grimsen. Ei sunt ultima mea speranță. Și, deși se întâlnesc cu mine sub stele și mă ascultă politicoși, nu au niciun răspuns.

— Trebuie să existe o cale, insist eu. Trebuie să existe *ceva*.

— Dificultatea, începe Mama Măduvă, constă în faptul că tu deja știi cum să dezlegi blestemul. *Numai moartea*, a spus

Grimsen. Dorești un alt răspuns, dar rareori se întâmplă ca magia să fie atât de convenabilă încât să se conformeze dorințelor noastre.

Stafia privește încruntat de undeva din apropiere. Îi sunt recunoscătoare că se află alături de mine, mai ales în acest moment, în care nu sunt sigură că pot să aud așa ceva de una singură.

— Grimsen nu ar fi lăsat ca blestemul să poată fi dezlegat, zice Severin.

Coarnele sale curbate îi dau un aer înspăimântător, dar are vocea blândă.

— Prea bine.

Mă prăvălesc pe un buștean din apropiere. Nu este ca și când mă așteptam să primesc vești bune, dar mă simt din nou năpădită de un val imens de tristețe.

Mama Măduvă mijeste ochii înspre mine.

— Așadar, ai de gând să folosești căpăstrul Curții Dinților? Mi-ar plăcea să-l văd. Grimsen a făurit niște lucruri nespuse de groaznice.

— Ești bine venită să-l studiezi, îi spun eu. Se presupune că trebuie să-mi înnod propriul păr în el.

Ea râde zgomotos:

— Păi, să nu faci asta. Dacă o faci, vei fi prinsă și tu alături de șarpe.

Voi veți fi legați pe vecie.

Furia care mă cuprinde este atât de violentă că, preț de un minut, totul se face alb, ca o lovitură de fulger care anunță tunetul ce vine din spate.

— Deci cum ar trebui să funcționeze? întreb eu și vocea îmi tremură de mânie.

— Probabil că există niște cuvinte, îmi spune ea, ridicând din umeri. Dar este greu de spus care ar putea fi și totul este inutil fără ele.

Severin dă din cap:
— Este un singur lucru pe care fierarul și-a dorit ca toată lumea să și-l amintească.
— Numele său, completez eu.

* * * *

Nu trece mult după ce mă întorc în palat și apare Tatterfell cu rochia aleasă de Taryn pentru mine, să o port la festin. Servitorii aduc mâncare și se pregătesc să mă ajute să fac baie. După ce intru în cadă, mă parfumează și îmi pieptănă părul de parcă aș fi o păpușă.

Rochia este din argint, plină de frunze rigide de metal. Ascund trei cuțite, pe care le prind cu o curea de picior, și încă unul într-o teacă pitită între sâni. Tatterfell se uită pieziș la vânătăile noi, care încep să apară unde am fost lovită. Dar nu aduc vorba despre incidentul meu, iar ea nu întreabă nimic.

Dat fiind că am crescut în casa lui Madoc m-am obișnuit cu prezența servitorilor. În bucătării existau bucătari, în grajduri, grăjdari care se ocupau de ele, iar în casă, servitori care se asigurau că paturile erau făcute și că totul era în perfectă ordine. Dar eu am făcut ce am vrut, fiind liberă să-mi organizez singură programul și să fac numai ce-mi plăcea.

Acum însă, începând cu garda regală, Tatterfell, și continuând cu restul servitorilor din palat, fiecare mișcare îmi este atent cercetată. Rareori mai apuc să fiu singură și asta nu durează niciodată mult. În tot timpul în care l-am urmărit pe Eldred așezat sus, pe tronul lui, sau pe Cardan, închinând pahar după pahar de vin cu un zâmbet forțat, nu am înțeles oroarea de a fi atât de puternic și totodată atât de lipsit de putere.

— Puteți pleca, le spun după ce mi se împletește părul și mi se pun în urechi cercei argintați și strălucitori, în formă de vârfuri de săgeată.

Nu pot să dezleg un blestem și nici să lupt împotriva unuia. Cum-necum trebuie să las asta deoparte și să mă concentrez pe ceea ce sunt în stare să fac: să nu pic în capcana întinșă de Curtea Dinților și să evit încercarea lui Madoc de a-mi restricționa puterea. Cred că intenționează să mă păstreze Înaltă Regină, cu Înaltul meu Rege monstruos lângă mine pentru totdeauna. Și-n timp ce-mi imaginez toate acestea, nu mă pot abține să mă gândesc la cât de oribil ar fi pentru Cardan să rămână pentru totdeauna captiv într-un corp de șarpe.

Mă întreb dacă nu cumva acum este chinuit de dureri. Mă întreb cum este să distrugi totul în preajma ta. Mă întreb dacă este îndeajuns de conștient de ceea ce se petrece ca să se simtă umilit când i se va pune un căpăstru în fața Curții care odată l-a adorat. Mă întreb câtă ură se va strânge în inima lui. Uură față de ei. Uură față de mine.

Se poate să mă fi transformat în altceva, într-un Înalt Rege la fel de monstruos precum Dain. Și dacă asta am făcut – dacă am împlinit profeția –, ar trebui să fiu oprit. Și am convingerea că tu m-ai opri.

Madoc, Lordul Jarel și Lady Nore vor să mă însoțească la festinul la care urmează să anunț alianța noastră. Va trebui să-mi impun autoritatea și să mi-o mențin de-a lungul seriei, o poziție complicată. Reprezentanții Curții Dinților sunt aroganți și disprețuitori. Voi părea slabă dacă le voi permite să mă trateze așa; dar ar fi o imprudență și să risc alianța noastră tratându-i în același fel. Cât despre Madoc, nu mă îndoiesc că se va arăta plin de sfaturi părintești și că mă va pune în poziția de fiică ursuză dacă îl voi respinge prea vehement. Dar dacă îi las pe ei să decidă cursul evenimentelor, atunci tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am planificat, va deveni inutil.

Cu toate acestea în minte, îmi trag umerii pe spate și mă îndrept spre locul în care se va ține festinul.

În timp ce înaintez prin iarba groasă țin capul sus. Rochia îmi flutură în spate. Panglicile argintii care mi-au fost împletite în păr strălucesc sub lumina stelelor. În spatele meu vine pajul cu aripi de molie, care îmi ține trena. Sunt flancată de garda regală, care păstrează o distanță respectuoasă.

Îl zăresc pe Lordul Roiben, care stă lângă un măr, cu sabia lui în formă de semilună strălucind într-o teacă lustruită. Consoarta lui, Kaye, poartă o rochie într-o nuanță de verde foarte asemănătoare pielii ei. Regina Annet stă de vorbă cu Lordul Severin. Randalin bea pahar după pahar de vin. Toți au o expresie preocupată. Au văzut cum a căzut un blestem și, din moment ce sunt în continuare aici, sigur au de gând să lupte în continuare.

Unul dintre noi le poate spune minciuni. Îmi amintesc cuvintele pe care mi le-a spus Cardan ultima dată când am vorbit cu conducătorii Curților Inferioare.

Dar în această seară nu am nevoie de minciuni. Și nici de adevăr neapărat.

La vederea mea alături de Madoc și de conducătorii Curții Dinților, mulțimea adunată începe să freamăte. Toții acei ochi ca picăturile de cerneală se îndreaptă spre mine. Toate chipurile acelea frumoase și înfometate se întorc spre mine, de parcă aș fi un mieluşel rănit într-o lume plină de lei.

— Lorzi, doamne și locuitori ai Elfhame, spun eu, rupând tăcerea.

Apoi am un moment de ezitare. Sunt cât se poate de nepricepută la a ține un discurs.

— Pe vremea când eram copil, am crescut la Înalta Curte cu basme fantastice și imposibile, despre blesteme și monștri. Basme care până și aici, în Tărâmul Zânelor, păreau prea greu de crezut. Dar acum Înaltul nostru Rege este șarpe și ne-am

trezit cu toții într-un băsm. Cardan a distrus coroana pentru că a dorit să fie un alt fel de conducător și să aibă un alt tip de domnie. Acest lucru s-a întâmplat cel puțin într-o privință. Madoc și Regina Suren a Curții Dinților au renunțat la arme. Ne-am întâlnit și am stabilit termenii unui armistițiu.

Mulțimea este străbătută de un murmur grav.

Nu mă uit nici în stânga, nici în dreapta mea. Probabil că lui Madoc nu îi este pe plac că eu consider această alianță ca fiind triumful *meu*, iar Lordul Jarel și Lady Nore sigur mă urăsc pentru că le tratez fîca de parcă ea ar fi cel mai important reprezentant al Curții Dinților.

Continui.

— I-am invitat aici, în această seară, să petreacă împreună cu noi, iar mâine ne vom întâlni toți pe câmp, dar nu ca să luptăm, ci ca să îmblânzim șarpele și să punem capăt amenințării la adresa Regatului Elfame. Împreună.

Se aud niște aplauze răzlețe, nesigure.

Îmi doresc din toată inima să fi fost aici Cardan. Aproape că mi-l pot imagina stând tolănit pe jilț și dându-mi sfaturi despre cum să țin un discurs. M-ar fi enervat atât de tare, iar acum, gândindu-mă la asta, simt în stomac un fior rece de dor.

Îmi este dor de el și durerea pe care o resimt este un hău adânc, unul în care tânjesc să mă afund.

Înalt pocalul și, peste tot în jurul meu, alte pocaluri, pahare și coarne sunt ridicate.

— Să bem în cinstea lui Cardan, Înaltul nostru Rege, care s-a sacrificat pentru poporul lui. Care a distrus dominația Coroanei Însângerate. Să bem în cinstea acelor alianțe care s-au dovedit a fi la fel de strânse precum temelia trainică a insulelor Elfame. Și să bem în cinstea păcii promise.

În momentul în care duc pocalul la gură, toți cei din jur beau odată cu mine. Se simte ca și cum ceva s-a schimbat în aerul dimprejur. Sper că este îndeajuns.

— Un discurs rafinat, fică, spune Madoc. Dar nu am regăsit deloc în el recompensa promisă.

— Să te fac întâiul dintre consilierii mei? Iată că deja îmi faci morală, îi spun eu fixându-l cu privirea. Până nu punem căpăstrul pe șarpe, înțelegerea noastră nu are nicio însemnătate.

Madoc se încruntă. Nu-i las timp să protesteze, ci mă îndrept înspre un grup mic de membri ai Curții Dinților.

— Lady Nore.

Pare surprinsă că mă adresez ei, de parcă ar fi o impertinență din partea mea.

— Probabil că nu ai cunoscut-o pe Lady Asha, mama Înaltului Rege.

— Cred că nu, spune ea. Deși...

O iau de braț și o conduc în locul în care se află Lady Asha, înconjurată de curtenii săi preferați. Pare agitată când mă vede apropiindu-mă și încă și mai agitată când încep să vorbesc.

— Am auzit că dorești un nou rol la Curte, îi spun eu. Mă gândesc să te fac ambasadoare la Curtea Dinților, așa că mi se pare util să o cunoști pe Lady Nore.

Nu este nicio fărâmbă de adevăr în vorbele mele. Dar vreau ca Lady Asha să știe că am auzit de complotul ei și că, dacă îndrăznește așa ceva, sunt capabilă să o trimit departe de bunăstarea pe care o prețuiește cel mai mult. Și pare o pedeapsă potrivită pentru amândouă să fie nevoite să se suporte.

— Ai fi în stare să mă forțezi să plec atât de departe de fiul meu? mă întreabă ea.

— Dacă ai prefera să rămâi aici și să dai o mână de ajutor la îngrijirea șarpelui, nu trebuie decât să spui, îi răspund eu.

Lady Asha are o expresie de parcă lucrul pe care ar prefera cu adevărat să-l facă ar fi să mă înjunghie în gât. Mă întorc cu spatele la ea și la Lady Nore.

— Bucurați-vă de conversație.

Poate că așa vor și face. Amândouă mă urăsc. Asta le face să aibă măcar un lucru în comun.

Servitorii ne aduc o sumedenie de bunătăți. Tulpini moi de ferigă, miez de nucă învelit în petale de trandafir, sticle de vin infuzat până la refuz cu ierburi, păsări mici, fripte întregi și unse cu miere. În timp ce mă uit la zâne, mi se pare că grădinile încep să se învârtă cu mine. Mă cuprinde un sentiment straniu de irealitate. Mă uit în jur amețită, doar-doar oi da cu ochii de una dintre surorile mele, de cineva de la Curtea Umbrelor. Chiar și de Fand.

— Maiestatea Voastră, se aude o voce.

Este Lordul Roiben, care se află la un pas de mine. Simt o gheară în piept. Nu sunt sigură că-mi pot impune autoritatea asupra lui, asupra oricui, în acest moment.

— A fost amabil din partea ta să rămâi, îi spun eu. După ce Cardan a distrus coroana, nu am fost sigură că vei face asta.

El dă din cap.

— Niciodată nu mi-a părut prea mult de el, zice Roiben, holbându-se în jos la mine cu ochii săi gri, palizi ca apa râului. Tu ai fost cea care m-a convins să jur supunere coroanei de la bun început și cea care a negociat pacea după ce Marea de Jos a încălcat tratatul.

Ucigându-l pe Balekin. Cum aș putea să uit.

— Și aș fi luptat pentru tine chiar și numai pentru că o Regină muritoare a Zânelor nu poate decât să-i încante pe mulți dintre cei la care țin și să-i enerveze pe mulți care-mi displac. Dar, după ceea ce a făcut Cardan în Sala tronului, am înțeles de ce ai fost dispusă să-ți asumi cele mai nebunești riscuri ca să-l pui pe tron și aș fi luptat până mi-aș fi dat ultima suflare.

Nu m-am așteptat niciodată la un asemenea discurs din partea lui. Mă simt pur și simplu împietrită.

Roiben atinge una dintre brățările pe care le poartă la în-

cheietură, cu fire de ață verzi, împletite. Nu, nu sunt fire de ață. Sunt fire de păr.

— A fost dispus să distrugă Coroana Însângerată și să-și pună încrederea în loialitatea supușilor săi în loc să obțină asta cu forța. El este adevăratul Înalt Rege al Tărâmului Zânelor.

Deschid gura ca să-i răspund, moment în care o văd pe Nicasia venind pe întinderea de iarbă, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare, argintie ca solzii de pește, care flutură printre curtenii și conducătorii pe lângă care trece.

Și observ cum Kaye, consoarta lui Roiben, o ia spre ea.

— Îmmm, dau eu să spun. Îmmm, prietena ta e pe cale să...

Lordul Roiben întoarce capul la timp ca să vedem cum Kaye o lovește pe Nicasia exact peste față. Aceasta din urmă se lovește de un curtean, apoi cade la pământ. Zâna pixi își scutură mâna de parcă și-ar fi frânt articulațiile degetelor.

Gărzile selke ale Nicasiei o iau la fugă spre ea. Roiben își face și el imediat loc prin mulțimea care se dă la o parte. Încerc să mă duc după el, dar Madoc îmi blochează drumul.

— O regină nu o ia la goană spre o bătaie ca o școlăriță, îmi zice el, prinzându-mă de umăr.

Nu sunt atât de distrasă de gestul lui enervant încât să nu profit de oportunitatea care mi-a apărut în față. Mă eliberez din prinsoare, luând cu mine trei fire din părul lui.

O femeie cavalier cu părul roșu se bagă între Kaye și garda selke a Nicasiei. Nu știu cine este, dar în momentul în care ajunge și Roiben, devine limpede că toți amenință să se duceze cu oricine.

— Dispari din calea mea, mârâi eu la Madoc, apoi o iau la fugă.

Ignor pe oricine încearcă să-mi spună ceva. Probabil că arăt ridicol așa, cu rochia ridicată până la genunchi, dar nu-mi pasă. Cu siguranță că arăt ridicol în momentul în care îmi înghesui ceva în decolteu.

Nicasia are falca inflamată și gâtul roșu. Trebuie să-mi înghit un hohot de râs total inadecvat.

— Cel mai bine ar fi să nu aperi o pixi, îmi spune ea cu o voce grandioasă.

Femeia cavalier cu păr roșu este muritoare și poartă culorile Curții Alderking. Îi curge sânge din nas, ceea ce presupun că înseamnă că ea și zânele selke au apucat deja să se pocnească. Lordul Roiben pare pregătit să-și scoată sabia de la brâu. Și din moment ce tocmai îmi spunea că ar fi dispus să lupte până la ultima suflare, mă gândesc că este de evitat.

Kaye este îmbrăcată cu o rochie ceva mai sumară decât cea pe care o purta ultima dată când am văzut-o. Lasă la vedere o cicatrice care începe de pe gât și se duce în jos, pe piept. Pare pe jumătate tăietură, pe jumătate arsură, clar ceva ce o face furioasă la culme.

— Nu am nevoie să fiu apărată, zice ea. Mă pot proteja și singură.

— Ai noroc că n-a făcut decât să te lovească, îi spun Nicasiei.

Prezența ei face să-mi fiarbă sângele în vene. Nu mă pot abține să-mi amintesc cum a fost să fiu prizoniera ei în Marea de Jos. Mă întorc înspre Kaye.

— Dar acum, gata. S-a înțeles?

Roiben pune o mână pe umărul ei.

— Presupun că s-a înțeles, spune Kaye, apoi pleacă, tropăind cu ghetetele ei mari.

Roiben așteaptă un moment, iar eu scutur din cap. Apoi o urmează pe consoarta sa.

Nicasia își duce degetele la falcă și se uită la mine cu băgare de seamă.

— Înțeleg că ai primit mesajul meu, îi spun eu.

— Și eu înțeleg că te-ai întovărășit cu dușmanul, îmi răspunde ea, privind în direcția lui Madoc. Vino cu mine.

— Unde? o întreb eu.

— Undeva unde nu ne poate auzi nimeni.

O luam împreună la pas prin grădini, lăsându-ne gărzile în urmă. Mă prinde de mână.

— Este adevărat? Cardan chiar este sub un blestem? S-a transformat într-un monstru ai cărui solzi au distrus sulitețele zânelor.

Dau scurt din cap.

Spre uimirea mea, se pune în genunchi.

— Ce faci? o întreb eu îngrozită.

— Te rog, zice ea cu capul plecat. Te rog. Trebuie să încerci să dezlegi blestemul. Știu că tu ești regina de drept și că poate nu îl vrei înapoi, dar...

Dacă ar fi existat ceva care să mă uimească și mai tare, asta ar fi fost.

— Crezi că așa...

— Înainte nu te cunoșteam, continuă ea cu o durere vădită în voce.

I se pune un nod în gât și începe să plângă.

— Am crezut că ești o muritoare oarecare.

La auzul acestor vorbe trebuie să-mi mușc limba, dar nu o întrerup.

— Când ai devenit seneșalul lui, mi-am spus că te vrea pentru gura ta mare, care spune minciuni. Sau pentru că aveai să te arăți supusă, chiar dacă înainte nu mai fuseseși așa. Ar fi trebuit să te cred când i-ai spus că nu știe nimic din ce ești capabilă să faci. În timp ce erai în exil, am smuls de la el mai multe detalii ale acestei povești. Știu că nu crezi asta, dar eu și Cardan am fost prieteni înainte să devenim iubiți, înainte de Locke. El a fost primul meu prieten când am venit aici din Marea de Jos. Și am rămas prieteni chiar și după toate cele petrecute. Urăsc faptul că te iubește.

— Și el a urât asta, îi zic eu cu un râs mai crispat decât mi-aș dori.

Nicasia mă fixează cu privirea.

— Nu, nu e adevărat.

La auzul acestor vorbe, nu pot decât să tac.

— Le sperie pe zâne, dar nu este ce crezi tu că este, spune Nicasia. Mai ții minte servitorii pe care i-a avut Balekin? Servitorii umani?

Dau din cap fără să spun nimic. Evident că îi mai țin minte. Nu o voi uita niciodată pe Sophie, cu buzunarele ei pline de pietre.

— Uneori dispăreau și umbla vorba că le făcea rău Cardan, dar nu este adevărat. El îi trimitea înapoi în lumea muritorilor.

Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

— De ce?

Nicasia ridică o mână.

— Nu știu! Poate pentru a-l înfuria pe fratele lui. Dar tu ești om, deci am crezut că ți-ar plăcea să știi că făcea asta. Și ți-a trimis o rochie. Pentru încoronare.

Îmi amintesc – rochia de bal în culorile nopții, cu siluete de copaci în relief și cu cristale pe post de stele. De o mie de ori mai frumoasă decât rochia pe care mi-o comandasem eu. Am crezut că probabil fusese adusă la ordinul Prințului Dain din moment ce era ceremonia încoronării lui, iar eu jurasem să fiu supusă lui după ce am ajuns la Curtea Umbrelor.

— Nu ți-a spus niciodată, așa-i? continuă Nicasia. Vezi? Acestea sunt două lucruri frumoase despre el pe care nu le știai. Și am văzut modul în care obișnuiai să-l privești când credeai că nu te vede nimeni.

Îmi mușc limba, stânjenită, în ciuda faptului că am fost iubiți, apoi soț și soție, și că nu ar prea trebui să fie un secret pentru nimeni faptul că ne plăceam.

— Așa că te rog să îmi promiți, zice ea. Promite-mi că îl vei ajuta.

Mă gândesc la căpăstrul auriu, la viitorul pe care l-au prezis stelele.

— Nu știu *cum* să dezleg blestemul, îi spun eu, moment în care toate lacrimile cărora le-am pus frâu până acum îmi inundă ochii. Dacă aș ști, crezi că m-aș afla la festinul acesta idiot? Spune-mi pe cine trebuie să ucid, ce trebuie să fur, spune-mi ghicitoarea pe care trebuie să o descifrez sau cotoroanța pe care trebuie să o păcălesc. Sau spune-mi pur și simplu ce trebuie să fac și o voi face indiferent de pericol, indiferent de greutate, indiferent de costuri.

Vocea mi se frânge.

Nicasia mă privește fix. Indiferent ce aș putea să cred despre ea, e limpede că ține cu adevărat la Cardan.

Și, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe obraji, cred că realizează, uimită, că și eu țin la el.

Nu că asta l-ar ajuta cu ceva.

După ce terminăm de vorbit, mă întorc la banchet, unde îl întâlnesc pe noul Alderking. Pare surprins să mă vadă. Lângă el se află femeia cavaler muritoare, cu nasul plin de sânge. O altă muritoare, roșcată, care îmi dau seama că este consoarta lui Severin, îi bagă în nas ghemotoace mici de bumbac. Realizez că femeia cavaler și consoarta sunt gemene. Nu identice, cum suntem eu și Taryn, dar gemene. Gemene oameni în Tărâmul Zânelor. Și niciuna din ele nu pare deranjată de asta.

— Am nevoie de ceva de la tine, îi spun lui Severin.

Acesta face o plecăciune.

— Desigur, regina mea. Ce-i al meu vă aparține.

* * * *

În noaptea aceea, mă așez pe patul uriaș al lui Cardan, din dormitorul lui uriaș. Mă întind cât pot de mult și dau la o parte cuverturile.

Mă uit la căpăstrul auriu care este așezat pe un scaun din apropierea mea, strălucind în lumina difuză a lămpii.

Dacă îl voi pune pe șarpe, va fi lângă mine pe vecie. Odată ce îi voi pune căpăstrul, l-aș putea aduce aici. S-ar putea ghemui chiar pe covorul din această încăpere și, deși asta m-ar putea face și pe mine un monstru în egală măsură, cel puțin nu aș fi singură.

În cele din urmă adorm.

În vis, Cardan șarpele stă amenințător deasupra mea, iar solzii lui negri strălucesc.

„Te iubesc”, îi spun, după care el mă devorează.

Capitolul 26

— Nu te-ai vindecat suficient, mă pisează Tatterfell, împungându-mi cicatricea cu degetele ei ascuțite.

Impul îmi poartă de grijă de când m-am dat jos din pat, mă pregătește să înfrunt șarpele de parcă m-aș duce la un banchet și se plânge încontinuu.

— Nu a trecut multă vreme de când Madoc aproape că te-a tăiat în două.

— Te supără faptul că lui i-ai jurat să-l slujești, și totuși încă ești aici, cu mine? Întreb când termină împletitura strânsă din creștetul meu.

Părul din laterale mi-e adunat la spate și restul e prins într-un coc. Fără ornamente la urechi sau în jurul gâtului, firește, fără nimic de care să pot fi apucată.

— M-a trimis aici, spune Tatterfell, luând o perie de pe măsuta pe care și-a întins toate instrumentele și îmbibând-o ușor într-un vas de cenușă neagră. Poate că regretă. În fond, în momentul de față aș fi putut să-l cert pe el, și nu pe tine.

Asta mă face să zâmbesc.

Tatterfell îmi machiază fața, umbrindu-mi ochii și înroșindu-mi buzele.

Se aude o bătaie în ușă și apoi intră Taryn și Vivi.

— N-o să-ți vină să crezi ce-am găsit în vistierie, spune Vivi.

— Credeam că vistieriile sunt pline cu nestemate și aur și altele de genul ăsta.

Îmi amintesc cum, cu mult timp în urmă, Cardan a promis că va dărui conținutul vistieriei lui Balekin Curții Umbrelor, doar de m-ar trăda și l-ar elibera. Mă cuprinde un sentiment straniu amintindu-mi cât de panicată am fost atunci, cât de fermecător a fost el și cât de mult am detestat asta.

Tatterfell pufnește agasată și Gândacul intră trăgând după el un sipet.

— E imposibil să le ferești pe surorile tale de belele.

Pielea lui și-a recăpătat culoarea firească de verde-închis și pare slăbit, dar teafăr. E o ușurare imensă pentru mine să-l văd pus pe picioare și sprinten după atât de puțină vreme. Mă întreb cum a fost recrutat să le ajute pe surorile mele, dar mai curând mă întreb ce i-o fi spus Bomba. Pe chipul lui se observă o bucurie nouă. Aceasta i s-a cuibărit în colțurile gurii, unde plutește un zâmbet, și în lumina din ochi.

E dureros să-l privesc.

Taryn zâmbește larg.

— Am găsit armură. Armură nemaivăzută. Pentru tine.

— Pentru o regină, spune Vivi. Ceea ce, dacă-ți amintești, n-am mai avut de o vreme încoace.

— Se prea poate să-i fi aparținut lui Mab însăși, spune Taryn în continuare.

— Chiar că stârniți suspans, le spun eu.

Vivi se apleacă să descuie sipetul. Scoate o armură cu zale frumoase, lucrată în așa fel încât să arate ca o ploaie de frunze de iederă miniaturale. Când o văd, rămân cu gura căscată. Chiar e cea mai frumoasă armură pe care am văzut-o vreodată. Pare străveche și manopera e deosebită, nu seamănă deloc cu a lui Grimsen. Mă bucur să știu că și înaintea lui au fost mari fierari și că vor apărea alții și după el.

— Știam c-o să-ți placă, spune Taryn zâmbind.

— Iar eu am ceva care o să-ți placă aproape la fel de mult, spune Gândacul.

Vârând mâna în săculețul său, scoate trei fire din ceea ce pare a fi ață argintie.

Le pun în buzunar, alături de părul pe care l-am smuls din capul lui Madoc.

Vivi e prea ocupată să scoată alte obiecte din sipet ca să observe. Ghete acoperite cu plăci de metal curbate. Apărătoare de braț cu modele de măceș. Apărătoare de umeri făcute și ele din frunze, încovoiate la margini. Și o cască ce arată ca o coroană din ramuri aurii, cu boabe adunate pe laturi.

— Ei, chiar dacă șarpele o să te muște de cap, spune Tatterfell, restul tot o să arate bine.

— Așa te vreau, îi spun eu.

* * * *

Armata Regatului Elfhame se adună și se pregătește de marș. Armăsari ai zânelor subțiri ca niște ogari, cai de apă măloși, reni cu coarne proeminente și broaște uriașe, toate sunt înșeuate. Unele animale vor fi echipate până și cu armură.

Arcașii se aliniază cu săgeți de-ale elfilor, cu vârful din silex, cu săgeți otrăvite și cu arcuri enorme. Cavalerii se pregătesc. O zăresc pe Grima Mog pe câmp, cu un grup restrâns de glugi-roșii. Își trec din mână-n mână o carafă cu sânge, luând câte o gură și stropindu-și glugile. În aer zboară de colo-colo roiuri de pixi cu săgeți mici și otrăvite.

— Vom fi pregătiți, îmi explică Grima Mog, venind la mine, în situația în care căpăstrul nu va funcționa așa cum susțin

ei. Sau în cazul în care nu le va conveni ce se va întâmpla după aceea.

Privindu-mi armura și sabia împrumutată, pe care am prins-o la spate, zâmbeste, arătându-și dinții înroșiți de sânge. Apoi duce mâna la inimă.

— Înaltă Regină.

Încerc să-i zâmbesc, dar știu că e un zâmbet bolnăvicios. Neliniștea îmi roade măruntaiele.

Înaintea mea se deschid două drumuri, dar numai unul duce la victorie.

Am fost protejata lui Madoc și supusa lui Dain. Nu știu să câștig decât prin metodele lor. Nu e o rețetă pentru eroism, dar e o rețetă pentru succes. Știu cum e să-mi înfig un cuțit în palmă. Știu cum e să urăsc și să fiu urâtă. Și știu cum să ies victorioasă, cu condiția să fiu dispusă să sacrific tot ce e bun în mine.

Am spus că dacă nu voi putea deveni mai bună decât dușmanii mei, atunci voi deveni mai rea. Mult, mult mai rea.

Ia-ți trei fire de par din cap și înnoadă-le de căpăstru. Astfel veți fi legați unul de celălalt.

Lordul Jarel s-a gândit să mă păcălească. S-a gândit să păstreze cuvântul magic numai pentru sine, ca să-l folosească după ce i-am pus căpăstru șarpelui și apoi să ne controleze pe amândoi. Sunt convinsă că Madoc nu știe planul Lordului Jarel, ceea ce înseamnă că planul presupune și uciderea lui Madoc.

Dar e o strategie care poată fi întoarsă împotriva lui. Am legat de căpăstru firele lor de păr și nu eu voi fi legată laolaltă cu șarpele. După ce acesta va fi înhămat, Madoc și Lordul Jarel vor deveni creaturile mele, așa cum a fost și Cardan cândva. Așa cum va fi din nou, cu curele aurii adâncite în solzii săi.

Și dacă va fi ca șarpele să crească în monstruozitate și corupție, dacă va otrăvi pământurile Regatului Elfhame însuși,

atunci fie ca eu să fiu regina monștrilor. Fie ca eu să domnesc peste acel pământ înnegrit avându-l alături ca marionetă pe tatăl meu glugă-roșie. Fie ca lumea să se teamă de mine, iar eu să nu mai tem niciodată.

Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător.

Fie ca eu să capăt tot ce mi-am dorit vreodată, toate la care am visat și, odată cu acestea, nefericire veșnică. Fie ca eu să dăinui cu un sloi de gheață înfipt în inimă.

— Am cercetat stelele, spune Baphen.

Un moment, mintea mi-e prea rătăcită în propriile-mi închipuiri nebune ca să fiu atentă. Robele lui albastru-închis îi plutesc în urmă în briza după-amiezii timpurii.

— Dar refuză să-mi vorbească. Când viitorul e ascuns, înseamnă că urmează un eveniment care-l va schimba definitiv, spre bine ori spre rău. Nu se va vedea nimic până când acel eveniment nu va fi trecut.

— Atunci să nu stăm cu griji, mormăi eu.

Bomba se ivește din umbre.

— Șarpele a fost zărit, spune ea. În preajma țărmului, la marginea Pădurii Încovoiate. Trebuie să mergem repede, înainte să-l pierdem din nou.

— Nu uitați formațiunea, le strigă Grima Mog trupelor sale. Pornim dinspre nord. Oastea lui Madoc va păzi sudul și Curtea Dinților, vestul. Păstrați distanța. Scopul nostru e să îndrumăm creatura în brațele afectuoase ale reginei noastre.

Solzii noii mele armuri se lovesc și scot clinchete muzicale. Sunt ajutată să încalec un armăsar mare și negru. Grima Mog e călare pe un cerb enorm, îmbrăcat în armură.

— E prima ta bătălie? mă întreabă ea.

Încuviințez din cap.

— Dacă se ajunge la luptă, concentrează-te la ce se petrece sub ochii tăi. Luptă în lupta *ta*, îmi spune ea. Lasă-i pe ceilalți să se ocupe de ale lor.

Încuviințez iar din cap, urmărind armata lui Madoc, care a pornit să-și ocupe pozițiile. În frunte merg soldații lui, Elfhame. Urmează Curțile Inferioare care au înălțat stindardul lui. Și, bineînțeles, Curtea Dinților, purtând arme înghețate. Mulți dintre luptătorii lor au pielea acoperită cu îngheț și unii sunt albaştri ca morții. Nu mă încălzește ideea de a lupta împotriva lor, nici azi, nici în orice altă zi.

Curtea Termitelor înaintează în spatele lui Grima Mog. E ușor să zărești părul alb ca sarea al lui Roiben. Călărește în spinarea unei kelpe* și, când privesc spre el, îmi face un semn de salut. Alături de el sunt trupele lui Alderking. Consoarta muritoare a lui Severin nu e cu el; în schimb, regele călărește alături de cavalerul muritor cu păr roșcat căreia gărzile selke ale Nicasiei i-au înroșit nasul. Pare tulburător de veselă.

În urma noastră, la palat, Vivi, Oriana, Heather și Oak ne așteaptă cu un cortegiu de gărzi, cu majoritatea membrilor Consiliului și cu numeroși curteni, atât de la Curțile Înalte, cât și de la cele Inferioare. Ne vor urmări din spatele parapetelor.

Degetele mi se strâng în jurul căpăstrului auriu.

— Fruntea sus, spune Grima Mog, văzându-mi chipul.

Își potrivește gluga, întărită de straturile de sânge.

— Mergem să câștigăm glorie.

Călărim printre copaci și nu pot să nu mă gândesc că, atunci când mi-am închipuit cum ar fi să fiu cavaler, mi-am închipuit o situație cam ca cea de față. Să înfrunt monștri magici, cu armura pe mine, cu sabia la îndemână. Dar, ca în atâtea alte reverii, toată groaza era absentă.

Un țipăt străbate văzduhul dinspre un grup mai restrâns de copaci din față. Grima Mog dă un semnal și armatele Regatului Elfhame se opresc din marș și se răsfiră. Numai

* Spirit al apelor care-și schimbă forma, uneori luând înfățișare de cal (n.t.).

eu călăresc mai departe, ocolind copac după copac mort, până când zăresc spirala neagră a trupului șarpelui la vreo zece metri depărtare. Calul meu tresare și dă înapoi fornăind.

Cu căpăstrul în mână, descalec din spinarea lui și mă apropiu de creatura monstruoasă care a fost cândva Cardan. A crescut, acum e mai lung decât corăbiile lui Madoc și capul lui e atât de mare, încât, dacă ar fi să deschidă gura, un singur colț ar fi cât jumătate din sabia pe care o port la spate.

E absolut terifiant.

Îmi silesc picioarele să traverseze iarba veștejită și înnegrită. În spatele șarpelui văd steagurile cu stema lui Madoc fluturând în vânt.

— Cardan, spun eu în șoaptă.

Plasa aurie a căpăstrului îmi lucește în mâini.

În răspuns, șarpele dă înapoi și gâtul lui se apleacă într-o parte și-n alta, de parcă ar căuta cel mai bun prilej de atac.

— Sunt Jude, spun eu și vocea îmi tremură. Jude. Mă plăci, îți amintești? Ai încredere în mine.

Șarpele țâșnește, alunecând iute prin iarbă spre mine, scurtând distanța dintre noi. Soldații se împrăștie. Caii se ridică pe picioarele din spate. Broaștele țopăie la adăpostul pădurii, ignorându-și călăreții. Kelpetele o iau la fugă spre mare.

Ridic căpăstrul, pentru că nu am altceva în mâini cu care să mă apăr. Mă pregătesc să-l arunc. Dar șarpele se oprește la vreo trei metri de mine și-și încolăcește trupul.

Mă privește cu ochii aceia mărginiți cu aur.

Mă cutremur cu toată ființa. Palmele îmi transpiră.

Știu ce trebuie să fac ca să-mi înving dușmanii, dar nu mai vreau s-o fac.

Atât de aproape de șarpe, nu pot să mă gândesc decât la căpăstrul care se va adânci în pielea lui Cardan, la faptul că va fi captiv pe vecie. Ideea de a-l avea în puterea mea m-a entuzi-

asmat atât de mult cândva. Mi-a dat o asemenea senzație de putere neîngrădită să știu că e legat de mine prin jurământ, când a fost obligat să mi se supună un an și o zi. Am simțit că-i puteam controla pe toți și pe toate, că nimic nu putea să-mi fac rău.

Fac încă un pas spre șarpe. Apoi încă unul. De la apropierea asta, mă uluiesc din nou dimensiunile atât de mari ale creaturii. Ridic o mână încordată și o așez pe solzii lui negri. Îi simt uscați și reci.

Ochii lui aurii nu-mi răspund, dar mi-l închipui pe Cardan întins lângă mine pe jos, în odăile regale.

Mă gândesc la zâmbetul lui ca de argint viu.

Mă gândesc că ar detesta o asemenea sclavie. Cât de incorect ar fi să-l țin în starea asta și s-o numesc iubire.

Deja știi cum să dezlegi blestemul.

— Chiar te iubesc, îi șoptesc eu. Te voi iubi veșnic.

Agăț căpăstrul auriu de curea.

Înainte de a se deschide două drumuri, dar numai unul duce la victorie.

Dar nu vreau să câștig așa. Poate că nu voi trăi niciodată fără frică, poate că puterea îmi va aluneca printre degete, poate că durerea pierderii lui mă va apăsa mai mult decât pot suporta.

Și totuși, dacă-l iubesc, am o singură opțiune.

Scot de la spate sabia împrumutată. Caută-Inimă, care poate tăia orice. Am cerut-o de la Severin și am luat-o în luptă pentru că, oricât mi-aș fi spus că nu va fi așa, o parte din mine a știut ce voi alege.

Ochii aurii ai șarpelui privesc neclintiți, dar se aud sunete de surprindere din rândul zânelor. Aud răcnetul lui Madoc.

Nu așa trebuiau să se termine lucrurile.

Închid ochii, dar nu pot să-i țin așa. Dintr-o singură mișcare, o învârt pe Caută-Inimă în arc, spre capul șarpelui. Sa-

bia lovește, spintecă solzii, spintecă carnea și osul. Apoi capul șarpelui e la picioarele mele și ochii lui aurii se sting.

Sângele e peste tot. Trupul șarpelui se zvârcolește cumplit, apoi cade în nemișcare. Cu mâinile tremurând, o vâr pe Caută-Inimă înapoi în teacă. Tremur toată, tremur atât de tare, încât cad în genunchi, în iarba înnegrită, pe covorul de sânge.

Îl aud pe Lordul Jarel strigându-mi ceva, dar nu-i înțeleg cuvintele.

Cred că țip.

Zânele aleargă spre mine. Aud ciocniri de metal și șuierul săgeților în văzduh. Par să vină de la mare depărtare.

În urechile mele răsună zgomotos numai blestemul pe care Valerian l-a aruncat asupra mea înainte de a muri. *Fie ca mâinile tale să fie veșnic pătate de sânge. Fie ca moartea să fie singurul tău tovarăș.*

— Ar fi trebuit să accepti oferta noastră, spune Lordul Jarel, coborând lancea asupra mea. Domnia ta va fi foarte scurtă, regină muritoare.

Atunci Grima Mog apare călare pe cerbul ei și oprește greutatea tăișului lui. Armele se ciocnesc, răsunând sub puterea impactului.

— Întâi o să te omor, îi spune ea. Și apoi o să te mănânc.

Două săgeți negre țâșnesc dintre copaci, înfigându-se în gâtul Lordului Jarel. Alunecă de pe cal și dinspre Curtea Dinților izbucnesc urlete. Surprind o licărire a părului alb al Bombei.

Grima Mog pornește din nou și înfruntă trei cavaleri de la Curtea Dinților. Trebuie să-i fi cunoscut cândva, trebuie să-i fi condus, dar luptă cu ei oricum.

În jurul meu răsună tot mai multe strigăte. Și sunetele bătăliei care se întetește.

Aud vuietul unui corn dinspre țarm.

Dincolo de stâncile negre, apele spumegă. Din adâncuri se

înaltă sirene, tritoni și selke și solzii lor lucioși oglindesc lumina soarelui. Nicasia răsare printre ei, călare pe un rechin.

— Marea de Jos onorează tratatul cu uscatul și cu regina, strigă ea și vocea ei străbate câmpul de luptă. Lăsați armele.

După un moment, armatele Mării de Jos năpădesc uscatul.

Atunci Madoc apare înaintea mea. Obrazul și o parte din fruntea lui sunt acoperite cu sânge. Pe chipul lui e veselie, o bucurie teribilă. Glugile-roșii pentru asta se nasc, pentru vărsarea sângelui și violență și crimă. Cred că o parte din el e încântată că poate împărtăși toate astea cu mine, până și acum.

— Ridică-te.

Cea mai mare parte din viață mi-am petrecut-o ascultând de poruncile lui. Mă ridic în picioare și duc mâna la căpăstrul auriu de la curea, cel de care e legat chiar firul lui de păr, pe care aș fi putut să-l folosesc ca să-l înlănțui și cu care pot să-l înlănțui și acum.

— Nu mă voi lupta cu tine.

Vocea mea sună atât de rece.

— Deși nu m-aș bucura să văd curelele adâncindu-se în pielea ta, nici nu aș plânge după tine.

— Ajunge cu gălăgia, spune el. Deja ai câștigat. Privește.

Mă ia de umeri și mă întoarce cu privirea spre locul unde zace trupul uriaș al șarpelui. Mă străbate un fior de groază și încerc să mă desprind din strânsoarea lui. Și atunci observ că lupta s-a stins și că zânele privesc fix. Dinăuntru trupului creaturii radiază o lumină.

În momentul acela, din lumină iese Cardan. Cardan, dezbrăcat și acoperit cu sânge.

Viu.

Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător.

Și peste tot, împrejur, zânele cad în genunchi. Grima Mog îngenunchează. Lordul Roiben îngenunchează. Până și cei

care cu câteva momente în urmă căutau să ucidă par copleșiți. Nicasia privește din mare cum tot Regatul Elfhame pleacă capul înaintea Înaltului Rege, refăcut și renăscut.

— Voi pleca capul înaintea ta, îmi spune Madoc în șoaptă. Și numai înaintea ta.

Cardan face un pas în față și sub tălpile lui apar fisuri subțiri. Crăpături drept în pământ. Glasul lui răsună peste toți cei adunați de față.

— Blestemul e dezlegat. Regele s-a întors.

E la fel de înfiorător ca orice șarpe.

Nu-mi pasă. Alerg în brațele lui.

Capitolul 27

Degetele lui Cardan se adâncesc în spinarea mea. Tremură și nu știu dacă e de la retragerea magiei sau de groază. Dar mă strânge la piept de parcă aș fi singurul lucru solid din întreaga lume.

Se apropie niște soldați și Cardan îmi dă drumul subit. Chipul i se încordează. Refuză un cavaler care îi oferă mantia sa, deși e îmbrăcat numai în sânge.

— N-am mai purtat nimic de zile întregi, spune Înaltul Rege pe un ton leneș, și dacă în ochii lui se vede o oarecare fragilitate, aproape toată lumea e prea uluită ca s-o observe. Nu văd de ce ar trebui s-o fac acum.

— Poate din decență? reușesc eu să spun, ținându-i isonul, surprinsă că poate să glumească pe tema blestemului sau despre orice altceva.

Îmi adresează un zâmbet netulburat și sclipitor. Genul de zâmbet la adăpostul căruia poți să te refugiezi.

— Fiecare părticică din mine e o încântare.

Mă doare pieptul privindu-l. Simt că nu pot să respir. Deși îl văd înaintea ochilor, durerea pierderii lui nu s-a stins.

— Maiestate, spune Grima Mog, adresându-mi-se. Îmi dați permisiunea să-l leg pe tatăl vostru?

Șovăi, gândindu-mă la clipa în care l-am înfruntat cu căpăstrul auriu. *Deja ai câștigat.*

— Da, spune Cardan. Leagă-l.

E adusă o trăsură, cu roțile tremurând pe pietre. Grima Mog strigă ordine. Doi generali leagă cătușe de încheieturile mâinilor și picioarelor lui Madoc și lanțurile greoaie zângănesc la cea mai mică mișcare. Arcașii îl țintesc cu arcurile în timp ce e luat de lângă noi.

Armata lui se predă, făcând jurăminte de supunere. Aud vâjăitul aripilor, zângănitul armurilor și strigătele răniților. Glugile-roșii împrăspătează culoarea veșmântului lor. Câteva zâne se înfruptă din morți. Fumul plutește în aer, amestecându-se cu mirosurile mării, sângei și mușchiului. Chiar și după bătălii scurte, tot urmează scurgerea adrenalinei, bandaje și sărbătorirea învingătorilor.

Probabil că sărbătoarea deja a început la palat și va dura mult mai mult decât luptele.

În trăsură, Cardan se relaxează. Mă holbez la el, la sângele care se usucă în valuri pe trupul lui și se încheagă în buclele părului sub forma unor granate mici. Mă silesc să-mi îndrept privirea afară, pe geam.

— Câtă vreme am...?

Ezită.

— Nici trei zile, îi spun eu. O nimica toată.

Nu-i spun cât de mult mi s-a părut mie că a trecut.

Nici nu-i spun că ar fi putut să rămână închis în forma de șarpe pe vecie, înhămat și subjugat. Sau mort.

Ar fi putut muri.

Apoi trăsura oprește și suntem conduși afară cu mișcări atente și iuți. Slujitorii au adus pentru Cardan o mantie din catifea enormă și, de data asta, o acceptă, înfășurând-o după umeri, în vreme ce ne croim drum prin sălile subterane răco-roase.

— Poate că veți dori să vă scăldați, spune Randalin, un gând rezonabil.

— Vreau să văd tronul, spune Cardan.

Nimeni nu e dispus să i se opună.

Sala tronului e plină de mese răsturnate și fructe putrezite. O fisură traversează pământul spre tronul despicat, cu florile oflitate. Cardan întinde mâinile și pământul se vindecă de-a lungul crăpăturii, iar din adânc se înalță stâncă și piatră care o umplu la loc. Apoi își răsucesc degetele și tronul împărțit în două crește la loc, întinzând ramuri de măceș, înălțându-se sub forma a două tronuri separate, în locul în care înainte fusese unul singur.

— Îți place? mă întreabă el, ceea ce pare ca și cum ai întreba pe cineva dacă îi place coronița de stele pe care a coborât-o de pe cer.

— Impresionant, spun eu cu voce tremurătoare.

Aparent mulțumit, Cardan în sfârșit îi îngăduie lui Randalin să ne îndrume spre odăile regale, pline de slujitori, generali și majoritatea membrilor Consiliului Viu. Se pregătește o baie pentru Înaltul Rege. Se aduce o carafă de vin, împreună cu un pocal somptuos bătut cu nestemate sferice. Fala cântă un cântec despre regele șerpilor și Cardan pare atât încântat, cât și îngrozit de ce aude.

Pentru că nu vreau să dezbrac armura de față cu toate zănele astea și sunt înțeleasă de sânge, ies discret și mă duc spre fostele mele camere.

Dar, când ajung aici, dau cu ochii de Heather. Se ridică de pe canapea, purtând în mâini un tom uriaș. Rozul din părul ei e spălăcit, dar în rest pare plină de vioiciune.

— Felicitări, dacă nu e prea ciudat să zic asta. Nu știu cum ar trebui să vorbesc despre bătălii, dar am auzit că ai câștigat.

— Am câștigat, confirm eu și zâmbesc.

Heather trage ușor de un colier dublu de la gât, din scorușe prost legate.

— Vee mi l-a făcut. Pentru petrecerea de după.

Pare că abia acum îmi observă veșmântul.

— Ța nu-i sângele tău...

— Nu, spun eu. Sunt teafără. Doar scârboasă.

Încuviințează din cap încet.

— Și Cardan, spun eu. Și el e teafăr.

Tomul din mâna ei cade pe canapea.

— Nu mai e un șarpe uriaș?

— Nu, spun eu. Dar mi se pare că am hiperventilație. Așa i se spune, nu? Când respiri prea repede. Și amețești.

— Nimeni de aici nu știe o iotă de medicină umană, așa-i?

Se apropie și se ocupă de armura mea.

— S-o dăm jos și să vedem dacă e mai bine.

— Vorbește-mi, spun eu. Spune-mi încă un basm. Spune-mi ceva.

— Bine, spune ea, chinându-se să dibuie cum se dezleagă armura. Am ascultat de sfatul tău și am vorbit cu Vee. În sfârșit. I-am spus că nu vreau să-mi fie luate amintirile și că-mi pare rău că am pus-o să-mi promită.

— S-a bucurat?

O ajut să desfacă una dintre cleme.

— Ne-am certat cumplit. Cu țipete, spune ea. Și cu mult plâns.

— A, spun eu.

— Mai ții minte basmul cu șarpele cu părinții-elicopter, care se căsătorește cu prințesa?

— Elicopter? repet eu.

Am adormit spre final, se poate să-mi fi scăpat partea aia.

— Când pielea de șarpe a băiatului a fost arsă, prințesa a trebuit să treacă printr-o încercare ca să-l recapete. Ei bine, i-am spus lui Vee că trebuie să treacă printr-o încercare. Trebuie să se cunoască cu mine încă o dată și, de data asta, s-o facă cum trebuie. Să-mi spună adevărul încă de la început. Și să mă convingă s-o iubesc.

— Uau.

Dezbrac și ultima bucată de armură, care zăngănește pe podea, și descopăr că istorisirea ei mi-a distras atenția suficient ca respirația să-mi revină la normal.

— Asta da treabă de basm. O încercare.

Heather întinde mâna și o cuprinde pe a mea.

— Dacă va reuși, toate amintirile mele vor reveni. Dar dacă nu, noaptea asta o să fie ultima dată când ne vedem.

Ușa se deschide și intră Oriana. Văzându-mă, pare cuprinsă de panică. Imediat se apleacă adânc, aproape lipindu-și fruntea de podea.

— Nu e nevoie să faci asta, spun eu și ea mă fixează cu o privire severă.

Se vede că are o groază de observații cu privire la comportamentul meu ca Înaltă Regină și am un moment de satisfacție intensă pentru faptul că nu poate să-mi spună niciuna dintre ele fără să-și încalce propriile reguli de etichetă.

Se ridică din plecăciune.

— Sper că vei avea îndurare față de tatăl tău. Dacă nu pentru tine, atunci de dragul fratelui tău.

— Mereu am fost îndurătoare, spun eu și, adunându-mi armura, fug pe hol.

N-ar fi trebuit să părăsesc odăile regale. A fost un impuls vechi, să-l las pe Cardan să conducă în vreme ce eu acționez din umbre. Și a fost o ușurare să scap de toate privirile alea insistente. Dar, departe de Cardan, totul a căpătat un aspect ușor ireal și mă tem că poate cumva blestemul n-a fost risipit, că toate astea sunt fanteziile unei minți febrile. Traversez iute coridorul pe care am venit, îmbrăcată numai în tunica căptușită și pantalonul care-mi îmbracă picioarele sub armură.

Când ajung, nu-i mai găsesc nici pe Cardan, nici pe demnitari. Apa din cadă încă e caldă și lumânările încă sunt aprinse, dar încăperile sunt pustii.

— Am umplut-o la loc, spune Tatterfell, ivindu-se de nu știu unde și făcându-mă să tresar. Intră. Ești mizerabilă.

— Unde-i Cardan? întreb eu, începând să dezbrac și ultimele haine.

— În Sala tronului. Unde altundeva? spune ea. Tu ești cea care a întârziat. Dar, de vreme ce ești eroina momentului, e numai spre bine. O să te fac frumoasă ca o viziune.

— Cred că o să-ți dea mare bătaie de cap, îi spun eu, dar pășesc ascultătoare în cadă, deranjând petalele de ciuboțica-cucului care plutesc acolo.

Apa fierbinte îmi învăluie plăcut mușchii epuizați. Mă scufund în ea. Problema, când depășești situații groaznice și apăsătoare, e că după aceea ești copleșită de sentimentele pe care le-ai suprimat și îndepărtat. De multe zile sunt îngrozită și acum, când ar trebui să mă simt minunat, nu vreau decât să mă ascund cu Cardan sub o masă din Sala tronului, până când în sfârșit mă voi convinge pe deplin că e teafăr.

Și poate să-mi fac de cap cu fața lui, dacă are chef.

Răsar din apă și-mi dau părul din ochi la o parte. Tatterfell îmi întinde un prosop.

— Curăță sângele de pe degete, îmi dă ea instrucțiuni.

Încă o dată îmi împletește părul în formă de coarne, de data asta legate cu fire aurii. Mi-a pregătit o tunică de catifea arămie. Peste ea îmi pune o haină de piele de culoarea bronzului, cu guler înalt și buclat și cu o trenă ca o mantie, care flutură până și la cea mai mică adiere. Și, la urmă, mănuși arămii cu manșete largi.

Îmbrăcată cu haine atât de fine, mi-ar fi fost greu să intru în Sala tronului fără să fiu observată, chiar și dacă intrarea nu mi-ar fi fost anunțată cu trâmbițe.

— Înalta Regină a Regatului Elfhame, Jude Duarte, anunță un paj cu voce puternică.

Îl zăresc pe Cardan așezat în capătul mesei înalte. Simt intensitatea privirii lui până și din celălalt capăt al încăperii.

Mese lungi au fost întinse pentru un festin adevărat. Toate platourile sunt pline cu mâncare: vase uriașe cu fructe, alu-

ne, pâine umplută cu curmale. Vinul din miere parfumează încăperea.

Îi aud pe muzicieni întrecându-se să potrivească versurile pentru compozițiile lor noi, dintre care multe sunt în cinstea regelui șarpe. Însă cel puțin una e în onoarea mea:

Regina noastră a pus sabia în teacă și, ochii închizând,

A spus: „Credeam că șarpele va fi mai mare“.

Încă o echipă de slujitori vine din bucătărie, purtând tăvi pline cu carne albă preparată în diverse feluri – gratinate și prăjite în ulei, fripte și fierte în supă. Îmi trebuie un moment ca să pricep ce am înaintea ochilor. E carne de șarpe. Carne tăiată din trupul șarpelui enorm care fusese Înaltul lor Rege și care ar putea să le ofere o oarecare parte din magia lui. O privesc și simt confuzia copleșitoare tipică muritorilor. Unele obiceiuri ale zânelor mă vor îngrozi mereu.

Sper că nu-l deranjează pe Cardan. În orice caz, pare lipsit de griji și râde în timp ce curtenii își umplu farfuriile.

— Mereu mi-am închipuit că aș fi delicios, îl aud spunând, deși observ că nu ia și el din carne.

Îmi închipui iar că mă strecor sub masă și rămân ascunsă acolo, așa cum făceam când eram mică. Așa cum am făcut după încoronarea sângeroasă, alături de el.

Dar, în loc de asta, mă duc la masa înaltă și-mi găsesc locul, care, bineînțeles, e în celălalt capăt al mesei. Ne privim unul pe celălalt peste întinderea de argint și pânze și lumânări.

Atunci Cardan se ridică și peste tot, în sală, zânele fac liniște.

— Mâine trebuie să ne ocupăm de toate problemele care s-au abătut asupra noastră, spune el, înălțând un pocal. Dar în noaptea asta să ne aducem aminte de triumful nostru, de șiretlicul nostru și de încântarea de a fi împreună.

Cu toții ridicăm paharele în numele acelor bucurii.

Încep melodii – o serie aparent nesfârșită de melodii – și sunt aduse destule preparate încât până și o muritoare ca mine să se poate sătura. Le văd pe Heather și pe Vivi ridicându-se de la masă ca să danseze. Îi zăresc pe Gândac și pe Bombă așezați în umbrele noilor tronuri. El îi aruncă struguri în gură și nu ratează niciunul, nici măcar o dată. Grima Mog discută cu Lordul Roiben, cu jumătate de farfurie acoperită cu carne de șarpe și cu cealaltă jumătate acoperită cu un alt fel de carne pe care nu reușesc s-o identific. Nicasia e așezată la loc de onoare, nu departe de masa înaltă, înconjurată de supușii ei. O văd pe Taryn în preajma muzicienilor, relatând o întâmplare cu gesturi ample ale mâinilor. Îl zăresc și pe Stafie, care o privește.

— Iertare, spune cineva și dau cu ochii de Ministrul Cheilor, Randalin, la umărul lui Cardan.

— Consilierul meu, spune Cardan, întorcându-se și reze-mându-se de masă, cu postura languroasă a cuiva care deja s-a amețit de la băutură. Voaiați una dintre aceste mici turte cu miere? Aș fi putut să vi le trimit de-a lungul mesei.

— Rămâne problema prizonierilor – Madoc, armata lui, ce a mai rămas din Curtea Dinților, spune Randalin. Și multe alte aspecte pe care speram să le abordăm cu Maiestatea Voastră.

— Mâine, insistă Cardan. Sau poimâine. Sau poate săptămâna viitoare.

Și, cu acestea, se ridică, bea îndelung din pocălul său, îl așază pe masă și vine la mine.

— Dansezi? întreabă el, oferindu-mi mâna.

— Poate că-ți vei aminti că nu mă pricep în mod deosebit, spun eu, ridicându-mă.

Ultima dată am dansat în noaptea încoronării Prințului Dain, chiar înainte ca toate s-o ia pe un drum greșit. Era foarte, foarte beat.

Chiar mă urăști, așa-i? a întrebat el.

Aproape la fel de mult cât mă urăști tu, i-am răspuns eu.

Mă conduce în locul unde scripcarii îi încurajează pe toți să danseze din ce în ce mai repede, să se învârtă, să se răsucească și să sară. Îmi acoperă mâinile cu mâinile lui.

— Nu știu pentru ce să-ți cer iertare mai întâi, spun eu. Pentru că ți-am tăiat capul sau pentru că am ezitat atât de mult s-o fac. Nu voiam să pierd puținul pe care-l mai aveam din tine. Și nu prea reușesc să uit cât de miraculos e că ești în viață.

— N-ai idee câtă vreme am așteptat să aud cuvintele astea, spune el. Nu vrei să mor.

— Dacă ai de gând să glumești pe tema asta, o să...

— Mă omori? întreabă el, ridicând din ambele sprâncene negre.

Mă gândesc că, poate, până la urmă, chiar îl urăsc.

Atunci Cardan îmi cuprinde mâinile și mă trage deoparte de lângă ceilalți dansatori, înspre încăperea secretă pe care mi-a arătat-o în trecut, în spatele podiumului. A rămas așa cum mi-o amintesc, cu pereții acoperiți de mușchi gros și cu o canapea scundă întinsă sub ciuperci care luminează discret.

— Nu știu decât să fiu crud și să râd când sunt descumpănit, spune el și se așază pe canapea.

Mă desprind de el și rămân în picioare. Mi-am promis că voi face asta dacă voi mai avea ocazie. Mi-am promis că o voi face cu prima ocazia.

— Te iubesc, spun eu și cuvintele țâșnesc într-o rafală scurtă și neinteligibilă.

Cardan pare surprins. Sau poate că am vorbit atât de repede, încât nu a înțeles exact ce am spus.

— Nu e nevoie s-o spui din milă, spune el în cele din urmă, cu mare atenție. Sau pentru că am fost sub povara unui blestem. În trecut ți-am cerut să mă minți, chiar aici, în camera asta, dar te implor să nu mă minți acum.

Obrajii mi se înroșesc la amintirea acelor minciuni.

— Nu sunt ușor de iubit, spune el, și în cuvintele lui aud ecoul celor ale mamei sale.

Când m-am închipuit adresându-i cuvintele astea, am crezut că le voi spune și că va fi de parcă aș smulge un leucoplast - scurt și dureros. Dar nu m-am gândit că s-ar îndoii de mine.

— Am început să te plac când ne-am dus să vorbim cu domnitorii Curților inferioare, spun eu. Ai fost *amuzant*, ceea ce mi s-a părut ciudat. Iar când am fost la Conacul Scorburros, ai fost *isteț*. Îmi tot aminteam că tu ne-ai scăpat din Sala tronului după încoronarea lui Dain, chiar înainte să-ți fi pus cuțitul la gât.

Cardan nu mă întrerupe, așa că nu pot decât să continui.

— După aceea te-am păcălit și te-am făcut să devii Înalt Rege, spun eu. Am crezut că, din moment ce mă urai, voi putea și eu să te urăsc din nou. Dar n-am putut. Și m-am simțit atât de stupid. Credeam că-mi vei frânge inima. Credeam că te vei folosi de slăbiciunea asta împotriva mea. Dar apoi m-ai salvat din Marea de Jos, când ar fi fost mult mai comod să mă lași să putrezesc acolo, pur și simplu. După aceea am început să sper că-mi vei împărtăși sentimentele. Dar apoi a urmat exilul...

Inspir cu greutate.

— Aș zice că m-am ascuns multă vreme. Am crezut că dacă n-o voi face, dacă-mi voi îngădui să te iubesc, mă voi consuma ca un chibrit. Ca o cutie întreagă de chibrituri.

— Dar acum mi-ai explicat lucrurile astea, spune el. Și chiar mă iubești.

— Te iubesc, confirm eu.

— Pentru că sunt *isteț* și *amuzant*, spune el zâmbind. N-ai pomenit cât de frumos sunt.

— Și cât de delicios, spun eu. Deși amândouă sunt calități deosebite.

Mă trage la el și ne întindem amândoi pe canapea. Îi privesc de sus negrul ochilor și buzele catifelate. Șterg o pată mică de sânge uscat din vârful uneia dintre urechile lui ascuțite.

— Cum a fost? întreb eu. Să fii șarpe.

Cardan ezită.

— Parcă aș fi fost captiv în întuneric, spune el. Eram singur și instinctele mă îmboldeau să sar la atac. Poate că nu eram animal în întregime, dar nici nu eram eu însumi. Nu puteam gândi limpede. Aveam numai emoții – ură și groază și dorința de a distruge.

Dau să răspund, dar mă oprește cu un gest.

— Și pe tine.

Se uită la mine și buzele i se arcuiesc într-o expresie care nu e tocmai un zâmbet; e mai mult și mai puțin de atât.

— Am știut puține alte lucruri, dar pe tine te-am știut mereu.

Și când mă sărută simt că parcă în sfârșit pot să respir din nou.

Epilog

Încoronarea mea are loc după o săptămână și sunt uluită când aflu câți dintre domnitorii Curților Inferioare călătoresc până aici ca să fie martori, laolaltă cu supușii țărâmurilor lor. Interesant e că mulți dintre ei fac eforturi ostentative de a aduce musafiri muritori, copii de schimb și artiști și iubiți și iubite umane. Încercarea asta de a câștiga favoare mi se pare absolut ireală, dar încântătoare.

Cardan alege trei meșteșugari zâne care să primească locuri în Regatul Elfhome. Unul dintre ei e Mama Măduvă. Al doilea e un hob cu înfățișare străveche care parcă se ascunde în spatele unei bărbi enorme și cu multe împletituri. Spre surprinderea mea, al treilea meșteșugar, un fierar muritor, a ținut corespondență cu tatăl meu uman. Când îl întâlnesc, Robert din Jersey o admiră o vreme pe Piarză-Noapte și-mi povestește o întâmplare haioasă legată de o conferință la care au participat amândoi cu un deceniu în urmă.

De când s-au instalat, meșterii au fost ocupați.

Ceremonia începe odată cu lăsarea nopții și e organizată sub stele pe noua Insulă Insear. Mangalurile luminează cu flăcări înalte și cerul e îngroșat de sarea mării și de parfumul mirodeniilor arse. Pământul pe care călcăm e acoperit cu brumărele care înfloresc sub lună.

Port o rochie de un verde întunecat ca al pădurilor, cu umerii și mânecile acoperite cu pene de corb, pe când Cardan

poartă o tunică ornamentată cu aripi luminoase de cărăbuș. Baphen, îmbrăcat cu una dintre robele sale lungi și albastre - cu multe podoabe celeste în barbă - va oficia ceremonia.

Oak e îmbrăcat în alb, cu nasturi aurii. Taryn îl sărută pe frunte, ca să-i dea curaj, de vreme ce el va trebui să așeze coroanele pe capetele noastre.

— Îndelung a fost urmată tradiția Salcei la Înalta Curte, începe Baphen. Sângele încoronează sânge. Și deși coroana a dispărut, și odată cu ea și jurămintele de supunere, vom respecta totuși tradiția. Așadar, Înalt Rege, acceptați noua voastră coroană de la Oak, sângele și urmașul vostru.

Oak pare nemulțumit că i s-a spus urmaș, dar ia coroana de pe pernă, o coroniță din aur scump, cu nouă vârfuri sub formă de frunze dispuse circular. Fiind Înalt Rege, Cardan nu trebuie să îngenuncheze înaintea nimănui, așa că Vivienne îl ridică pe Oak. Fratele meu râde și așază noua coroană pe fruntea lui Cardan, spre încântarea mulțimii.

— Popor al Regatului Elfhame, spune Baphen, folosind formula ritualică de care Cardan nu a avut parte înainte, având în vedere cât de grăbită a fost ultima ceremonie. Îl acceptați pe Cardan, al Neamului Salcei, drept Înaltul vostru Rege?

Vocile răsună în cor.

— Îl acceptăm.

Apoi vine rândul meu.

— Este neobișnuit ca o Curte să aibă doi conducători. Însă tu, Jude Duarte, Înaltă Regină, ne-ai arătat că acesta poate fi un izvor de putere, și nu de slăbiciune. Când Înalta Curte a fost amenințată, te-ai ridicat împotriva dușmanilor noștri și ai rupt vraja care ar fi putut să ne distrugă. Vino și acceptă coroana ta de la Oak, fratele și urmașul tău.

Pășesc în față și aștept în picioare, în vreme ce Vivienne îl ridică iar în brațe pe Oak. Îmi așază coroana pe cap. E soră geamănă cu a lui Cardan și greutatea ei mă surprinde.

— Popor al Regatului Elfhame, spune Baphen. O acceptați pe Jude Duarte drept Înalta voastră Regină?

Preț de o clipă, în tăcere, mă gândesc că mă vor renega, dar formula ritualică răsună din gurile lor numeroase.

— O acceptăm.

Nu mă pot stăpâni și-i zâmbesc larg lui Cardan. Îmi zâmbesc la rândul său, cu oarecare surprindere. Poate că nu zâmbesc așa foarte des.

Cardan întoarce privirea spre mulțimea dinaintea noastră.

— Acum avem daruri de împărțit și trădări de răsplătit. Întâi darurile.

Face semn unui slujitor, care aduce sabia lui Madoc, cea care a spintecat tronul din Elfhame.

— Pentru Grima Mog, Marele nostru General, spune el. Vei primi ultima operă a lui Grimsen și o vei purta atât timp cât vei rămâne în slujba noastră.

Grima Mog primește sabia, făcând o plecăciune și ducând pumnul la inimă.

Cardan continuă:

— Taryn Duarte, ancheta noastră nu a fost încheiată în mod oficial. Dar consideră că e încheiată acum, în favoarea ta. Curtea Regatului Elfhame nu-ți aduce nicio învinuire. Îți dăruim toate averile și moșiile lui Locke, ție și copilului tău.

Asta stârnește șoapte. Taryn vine în față și face o reverență adâncă.

— În ultimul rând, spune el. Îi invităm pe cei trei prieteni ai noștri de la Curtea Umbrelor să facă un pas în față.

Stafia, Bomba și Gândacul pășesc pe covorul de flori albe. Sunt îmbrăcați cu mantii care-i acoperă din cap până-n picioare, până și fețele lor sunt ascunse cu țesături negre și fine.

Cardan face semn și pajii pășesc spre ei, purtând perne. Pe fiecare se află câte o mască argintie, care nu sugerează nicio trăsătură de gen, sunt doar chipuri din metal de o inexpresivitate blândă, cu o oarecare ghidușie la colțurile gurilor.

— Voi, cei ce trăiți în umbre, doresc ca uneori să fiți alături de noi la lumină, spune Cardan. Fiecăruia îi ofer câte o mască. Când le veți purta, nimeni nu va putea să-și amintească înălțimea voastră sau timbrul vocii. Și, purtând aceste măști, fie ca nimeni din Elfhame să nu vă refuze. Toate căminele vă vor fi deschise, printre care și al meu.

Fac plecăciuni și își pun măștile pe chip. Atunci, în jurul lor se produce un fel de distorsiune.

— Sunteți generos, Maiestate, spune unul dintre ei și nici măcar eu, care-i cunosc, nu pot să-mi dau seama care dintre ei a vorbit.

Dar nicio mască nu poate ascunde momentul în care, după ce își fac plecăciunile și se îndepărtează, una dintre siluetele mascate cuprinde mâna înmănușată a alteia.

Și nici momentul în care a treia siluetă întoarce chipul său metalic și lucios spre Taryn.

Apoi vine rândul meu să merg în față. Stomacul îmi tremură de nervi. Cardan a insistat ca eu să pronunț judecata asupra prizonierilor. *Tu ne-ai adus victoria*, mi-a spus el, și *vei primi partea leului, pe măsura eforturilor tale. Tu vei hotărî soarta lor.*

Orice pedepse mi s-ar părea potrivite, de la execuție la exil și la blesteme, vor fi considerate juste – cu atât mai mult dacă vor fi și ingenioase.

— Acum vom primi petiționarii în audiență, spun eu.

Oak a trecut într-o parte și stă alături de Taryn și de Oriana.

Doi cavaleri pășesc în față și îngenunchează. Unul dintre ei vorbește.

— Am fost însărcinat să pledez pentru toți cei a căror poveste e precum a mea. Cândva am făcut parte din armata Regatului Elfhame, dar cu bună știință ne-am dus în nord cu Generalul Madoc după ce jurămintele noastre au fost dezlegate. L-am trădat pe Înaltul Rege și...

Aici se împleticește în cuvinte.

— Am căutat să-i curmăm domnia. Am greșit. Dorim să ne răscumpărăm păcatul și să dovedim că vom fi loiali de azi înainte.

Apoi vorbește celălalt.

— Am fost însărcinat să pledez pentru toți cei a căror poveste e precum a mea. Cândva am făcut parte din armata Regatului Elfhame și cu bună știință ne-am dus în nord cu Generalul Madoc după ce jurămintele noastre au fost dezlegate. L-am trădat pe Înaltul Rege și am căutat să-i curmăm domnia. Nu dorim să ispășim nimic. Ne-am urmat comandantul cu credință și, deși vom fi pedepsiți, totuși n-am face altă alegere.

Privesc iar spre mulțime, spre locuitorii Regatului care au luptat și au sângerat, spre cei care au suspinat după viețile pierdute – vieți care s-ar fi putut întinde veacuri de-a rândul dacă n-ar fi fost curmate. Inspir adânc.

— În limbajul de la Înalta Curte, soldații sunt supranumiți șoimi, spun eu și mă surprinde tăria vocii mele. Cei care nu doresc să-și răscumpere păcatele să devină șoimi cu adevărat. Zburați pe ceruri și vânați după pofta inimii. Dar nu veți recăpăta înfățișările voastre adevărate decât atunci când va fi trecut un an întreg și o zi în care nu veți fi făcut rău niciunei vietăți.

— Dar ce vom mânca dacă nu vom putea să rănim nimic? întreabă cavalerul.

— Va trebui să trăiți din bunătatea altora, spun eu pe un ton cât pot de rece. Cât despre cei care doresc să-și răscumpe- re greșelile, vom accepta jurămintele voastre de loialitate și iubire. Veți face din nou parte din Înalta Curte. Dar veți primi însemnele trădării voastre. Fie ca mâinile voastre să fie veș- nic înroșite, ca și când ar fi fost pătate de sângele pe care ați sperat să-l vărsați.

Cardan îmi zâmbește încurajator. Randalin pare agasat că numai eu pronunț judecăți. Își drege glasul, dar nu îndrăznește să mă și întrerupă.

Următorul petiționar e Doamna Nore, de la Curtea Dinților. Regina Suren vine încet în urma ei. Coroana lui Suren încă e cusută de creștetul capului ei și, deși nu e legată cu nimic lesă, urma de la încheietura mâinii e încă acolo și pielea dimprejur încă e o rană.

Chem un slujitor să înainteze cu căpăstrul, care încă nu a fost folosit.

— V-am fi urmat, spune Doamna Nore, lăsându-se într-un genunchi. V-am făcut o ofertă și voi ați refuzat-o. Lăsați-ne să ne întoarcem în nord. Nu am fost pedepsiți îndeajuns?

— Lordul Jarel a încercat să mă subjuge prin înșelătorie. Știi? întreb eu, arătând căpăstrul.

Din moment ce nu poate minți, nu răspunde.

— Și tu? o întreb pe Suren.

Fata scoate un râs scurt, înspăimântător și sălbatic.

— Cunosc toate secretele pe care își închipuie că le țin ascunse.

Vocea ei e subțire și aspră, de parcă n-ar mai fi fost folosită de multă vreme.

Simt ceva trăgându-mă de mânecă și, spre surprinderea mea, lângă mine îl găsesc pe Oak. Îmi face semn să mă aplec și să-l las să-mi șoptească la ureche. Când mă aplec, Randalin se întunecă la față.

— Mai ții minte când ai spus că nu putem s-o ajutăm? îmi amintește el. Acum putem s-o ajutăm.

Mă retrag și-l privesc în ochi.

— Așadar, vrei să intervii pentru Regina Suren?

— Vreau, spune el.

Îl trimit înapoi la Oriana, ceva mai optimistă că într-o bună zi va accepta să urce pe tronul Tărâmului Zânelor.

— Fratele meu a cerut să am îndurare. Regină Suren, vei jura credință coroanei?

Fata se întoarce către Doamna Nore, ca și când i-ar cere permisiunea. Doamna Nore încuviințează din cap.

— Sunt a voastră, Înaltă Regină, spune fata.

Întoarce privirea.

— Și Înalte Rege.

O privesc pe Doamna Nore.

— Aș dori să vă aud jurând credință reginei voastre.

Doamna Nore pare descumpănită.

— Firește că vă jur credința mea...

Clatin din cap.

— Nu, vreau să-i juri ei. Reginei voastre. Reginei Curții Dinților.

— Suren?

Privește iute în jur, de parcă ar căuta o cale de scăpare. E prima oară de când a venit înaintea mea când Doamna Nore pare speriată.

— Da, spun eu. Jurați-i. E regina voastră, nu-i așa? Puteți ori să-i jurați, ori să purtați căpăstrul auriu voi înșivă.

Doamna Nore scrâșnește din dinți, apoi mormăie cuvintele. Totuși le spune. Expresia de pe chipul Reginei Suren devine ciudată, distantă.

— Foarte bine, spun eu. Înalta Curte va păstra căpăstrul în speranța că nu va trebui folosit niciodată. Regină Suren, pentru că fratele meu a intervenit pentru tine, te las să pleci fără nicio pedeapsă, în afară de aceasta – Curtea Dinților nu va mai fi.

Doamna Nore face ochii mari.

Continui.

— Pământurile voastre aparțin Înaltei Curți, titlurile voastre sunt anulate și fortărețele voastre vor fi preluate. Iar dacă tu, Nore, vei încerca să sfidezi porunca aceasta, ține minte că

Suren, căreia i-ai jurat, te va pedepsi după cum crede de cuviință. Acum plecați și fiți recunoscătoare pentru intervenția lui Oak.

Suren, care nu mai e regină, zâmbeste într-o manieră deloc prietenoasă și observă că dinții ei au fost piliți și au căpătat vârfuri ascuțite. Acestea sunt pătate cu un roșu tulburător. E prima dată când mă gândesc că poate Suren a fost înlănțuită de teama a ceea ce ar fi putut face dacă n-ar fi fost așa.

Ultimul penitent e Madoc. Mâinile și gleznelor lui sunt ferecate cu metale grele care, judecând după durerea de pe chipul lui, mă tem că ar putea conține și fier.

Nu îngenunchează. Nici nu imploră. Doar privește când la unul, când la celălalt, și apoi întoarce ochii spre Oak și Oriana. Sesizez zvâcnirea unor mușchi în obrajii lui, dar nimic altceva.

Încerc să vorbesc, dar simt că mi s-a strâns gâtul.

— Nu ai nimic de spus? îl întreabă Cardan. Înainte ai avut atâtea.

Madoc apleacă capul spre mine.

— M-am predat pe câmpul de luptă. Ce ar mai fi de spus? Războiul s-a încheiat și am pierdut.

— Ai de gând să mergi la execuție cu un asemenea stoicism? întreb eu.

Din apropiere, o aud pe Oriana inspirând scurt.

Dar Madoc e temerar. Resemnat.

— Te-am crescut în așa fel încât să nu faci compromisuri. Nu cer decât o moarte demnă. Rapidă, de dragul iubirii pe care am împărtășit-o. Și să știi că nu-ți port pică.

De când s-a încheiat bătălia, am știut că mi se va cere să rostesc pedeapsa pentru el. Am întors pe o parte și pe alta în minte problema pedepsei lui, gândindu-mă nu numai la armata și la provocarea lui, nu doar la duelul nostru din zăpădă, ci și la crima veche, cea care a stat mereu între noi. Sunt

datoare să mă răzbun pe el pentru uciderea părinților mei? Oare e o datorie pe care trebuie s-o plătească? Madoc ar înțelege decizia asta, ar înțelege că dragostea nu poate sta înaintea datoriei.

Dar mă întreb dacă nu le datorez părinților mei o concepție a iubirii și a datoriei mai flexibilă, pe care poate că ei înșiși ar fi agreat-o.

— Ți-am spus odată că sunt ceea ce tu ai făcut din mine, dar nu sunt doar atât. M-ai crescut astfel încât să nu fac compromisuri, dar am învățat să fiu milostivă. Îți voi oferi o anumită măsură de milă dacă-mi vei dovedi că o meriți.

Îmi întâlnește privirea surprins și ușor neliniștit.

— Maiestate, intervine Randalin, evident exasperat de faptul că iau singură toate deciziile finale. Cu siguranță aveți ceva de spus cu privire la toate...

— Liniște, spune Cardan cu o atitudine total schimbată, cu limba ca un bici.

Se uită la Randalin de parcă următoarea sentință ar putea fi dată Ministrului Cheilor. Apoi se întoarce spre mine și încuviințează din cap.

— Jude tocmai a ajuns la partea interesantă.

Nu iau ochii de la Madoc.

— Întâi, vei jura să uiți numele pe care-l cunoști. Îl vei alunga din gând și nu va mai apărea niciodată pe buzele sau din degetele tale.

— Ai vrea să-l auzi mai întâi? întreabă el, cu un zâmbet cât se poate de discret la colțurile gurii.

— Nu.

— Asta nu pare locul potrivit în care să-i spun că-l știu deja.

— Apoi trebuie să ne dai jurământul tău de credință și supunere, spun eu. Și, în al treilea rând, trebuie să le faci pe acestea două fără să auzi judecata pentru crimele tale, pe care o voi pronunța oricum.

Văd cum se luptă cu orgoliul lui. O parte din el vrea să fie ca soldații care au negat dorința de ispășire. O parte din el ar vrea să intre în mormânt cu spatele drept și cu fălcile încleștate. Apoi mai e o parte din el care nu vrea să intre în mormânt deloc.

— Vreau îndurare, spune el în cele din urmă. Sau, așa cum ai spus, o anumită măsură de milă.

Inspir adânc.

— Te condamn să-ți petreci restul zilelor în lumea muritorilor și să nu mai pui niciodată mâna pe vreo armă.

Madoc strânge buzele într-o linie subțire. Apoi pleacă capul.

— Da, regina mea.

— Adio, tată, șoptesc eu când e luat de lângă noi. O spun încet și nu cred că m-a auzit.

* * * *

După încoronare, eu și Taryn hotărâm să-i întovărășim pe Vivi și pe Oak, care se întorc în lumea muritorilor. Acum, că războiul s-a încheiat, Oak ar putea să se întoarcă pe Tărâmul Zânelor și să meargă la școala de la palat, așa cum am făcut eu și Taryn. Dar vrea să mai locuiască o vreme printre muritori, nu numai pentru că acolo a trăit o bună parte din ultimul an, ci și pentru că Oriana a decis să se mute cu Madoc – și lui Oak îi e dor de părinții săi.

Vivi a tot venit și plecat în ultima săptămână, mergând la întâlniri cu Heather, căreia abia i s-a prezentat din nou. Dar acum, când urmează să plece definitiv, adună gemuri de tran-

dafir, jachete din mătase de păianjen și alte obiecte pe care dorește să le ia din Tărâmul Zânelor. Făcând acestea, se gândeste la toate aspectele legate de lumea muritorilor pe care va trebui să le explice tatei.

— Cum ar fi telefoanele mobile, spune ea. Sau *self-check-out*-ul din magazine. Vai, o să fie grozav. Serios, exilul lui e cel mai frumos cadou pe care mi l-ai făcut vreodată.

— Îți dai seama că o se plictisească atât de tare, încât o să încerce să-ți organizeze viața până-n cel mai mic detaliu, spune Taryn. Sau să planifice invazia blocurilor vecine.

Auzind asta, Vivi nu mai zâmbește.

Dar pe Oak îl face să chicotească.

Eu și Taryn o ajutăm pe Vivi să pregătească patru genți de călătorie pline cu diverse chestii, cu toate că Vivi a plantat multă rugină în pădurea mică din apropierea ansamblului ei rezidențial și se va putea întoarce după alte provizii oricând va dori. Grima Mog îi dă lui Vivi o listă de obiecte pe care ar vrea să i le trimită în Elfhome, care în mare parte pare să cuprindă cafea instant și sosuri iuți.

La ce nu mă așteptam însă e oferta lui Cardan de a călători cu noi.

— Trebuie neapărat să vii, spune Taryn. Putem să dăm o petrecere. V-ați căsătorit și nimeni n-a sărbătorit în vreun fel.

Nu-mi vine să cred.

— Ei, nu-i nevoie. Nu ne trebuie...

— Atunci e hotărât, spune Vivi, care veșnic va rămâne sora mea mai mare. Pun pariu că Cardan nici măcar n-a mâncat vreodată pizza.

Oak pare scandalizat de ideea asta și începe să explice diversele toppinguri, de la ananas la cârnați și anșoa. Nici n-am ajuns în lumea muritorilor și deja mă cuprinde groaza. E foarte probabil că lui Cardan n-o să-i placă deloc și singura întrebare e dacă o să fie îngrozitor din cauza asta.

Dar înainte să găsesc o cale de a-l descuraja, ajungem să încărcăm gentile în spinările fugarilor de rugină. Apoi pornim în zbor pe deasupra apelor. În curând aterizăm pe un teren de iarbă din apropierea ansamblului, însă nu atât de aproape de apartament încât vecinii lui Vivi s-o recunoască.

Descaléc și observ culoarea fadă a ierbii și mirosul gazelor de eșapament din aer. Mă uit la Cardan îngrijorată, de teamă că va strâmba din nas, dar el pare doar curios, privirea îi fuge la ferestrele luminate și apoi spre zgomotul de la autostrada din apropiere.

— E devreme, spune Vivi. Și pizzeria e destul de aproape cât să putem merge pe jos.

Se uită la noi.

— Dar mai întâi ar trebui să mergem la apartament ca să ne schimbăm.

Cred că înțeleg la ce se referă. Cardan arată de parcă tocmai ar fi coborât de pe scena unui teatru și, deși poate să se farmece pe sine, nu sunt deloc convinsă că știe ce ar trebui să poarte în iluzie.

Vivi ne invită în apartament și pune la făcut un ibric de cafea, adăugând scorțișoară peste boabele măcinate. Oak se duce în spate și aduce un fel de joc electronic, care îl acaparează imediat ce se așază pe canapea, în vreme ce noi ne aranjăm hainele.

Pantalonii strâmți și ghetetele lui Cardan sunt acceptabile și găsește un tricou lăsat de un amic uman care i se potrivește suficient de bine cât să-l poarte în locul tunicii simandicoase. Împrumut de la Vivi o rochie care pentru ea e cam largă. Pentru mine e mult mai puțin largă.

— I-am spus lui Heather despre voi, spune Vivi. O s-o sun să văd dacă n-ar putea să vină încoace și să ne aducă niște cumpărături. Puteți să faceți cunoștință cu ea — *din nou*. Și Oak o să vă arate drumul spre pizzeria.

Râzând, frățiorul meu mă ia de mână și începe să tragă de mine și de Cardan în josul scărilor. Vivi aleargă după noi ca să-mi dea niște bani.

— Aștia sunt ai tăi. De la Bryern.

— Ce ai făcut? întreabă Cardan.

— Am învins-o pe Grima Mog într-un duel, spun eu.

Se uită la mine incredul.

— Ar fi trebuit să te plătească în aur.

Cuvintele lui mă fac să zâmbesc larg, în timp ce ne plimbăm pe trotuar. Cardan nu pare deloc deranjat, fluieră o melodie și holbează puțin ochii la oamenii pe lângă care trecem. Îmi țin respirația, dar nu-i blestemă cu câte o coadă pe măsura cozii lui, nu-i îmbie cu fructul-zânelor și nu face nimic din ce ar face o zână-rege malefică.

Intrăm în restaurant, unde Oak comandă trei pizza extrem de mari, acoperite cu un amestec ciudat de toppinguri pe care sunt aproape sigură că nimeni nu l-a mai comandat vreodată: jumătate chiftele și jumătate creveți, usturoi și roșii, brânză de capră și măslinae negre, ciuperci și bacon.

Când ne întoarcem la apartament cu teancul de cutii de carton aburite, Heather și Vivi deja au atârnat un banner argintiu pe care scrie în culori vii FELICITĂRI PROASPĂT CĂSĂTORIȚILOR! Dedesubt, pe o masă de bucătărie, se află un tort de înghețată pe care sunt presărate jeleurii în formă de șarpe și câteva sticle de vin.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc, spun eu, ducându-mă la Heather și îmbrățișând-o. Știu sigur că o să-mi placă mult de tine.

— Mi-a spus niște chestii trăsnete despre tine, spune Heather.

Vivi suflă într-un cornet de petrecere.

— Țineți, spune ea și ne dă coroane de hârtie.

— E ridicol, mă plâng eu, dar îmi pun coroana pe cap.

Cardan se privește în ușa cuptorului cu microunde și își potrivește coroana astfel încât să stea aplecată într-o parte.

Dau ochii peste cap și-i zâmbesc scurt. Și inima mă doare puțin pentru că suntem toți împreună și în siguranță, un lucru pe care n-am știut cum să-l doresc. Și Cardan pare ușor timorat înconjurat de atâta fericire, la fel de puțin obișnuit ca și mine. Vor mai fi încercări, sunt convinsă, dar în clipa asta sunt la fel de convinsă că vom găsi o cale de a le depăși.

Vivi deschide cutii de pizza și destupă o sticlă de vin. Oak ia o felie de pizza cu creveți și se pune pe mâncat.

Ridic un pahar de plastic.

— Pentru familie.

— Și Tărâmul Zânelor, spune Taryn, ridicându-și și ea paharul.

— Și pizza, spune Oak.

— Și povești, spune Heather.

— Și noi începuturi, spune Vivi.

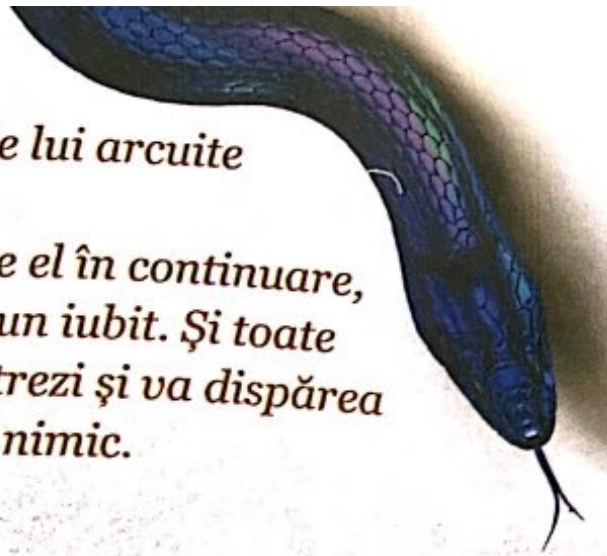
Cardan zâmbește, privindu-mă.

— Și uneltirea marilor uneltiri.

Pentru familie și Tărâmul Zânelor și pizza și povești și noi începuturi și uneltirea marilor uneltiri. Pentru astea ciocnesc fără probleme.

*O spune încet, iar eu fac greșeala
de a privi în ochii lui negri și la buzele lui arcuite
jucăuș.*

*– Dar frumusețea ta va păli, spune el în continuare,
pe același ton dulce, vorbindu-mi ca un iubit. Și toate
care îți aparțin, toată ființa ta va putrezi și va dispărea
în nimic. Nu vei mai fi nimic. Ești un nimic.*

Mult așteptatul final al trilogiei *Făpturile Văzduhului*

Puterea este mult mai ușor de dobândit decât de păstrat – iată o lecție pe care Jude a învățat-o când a renunțat la controlul asupra Regelui malefic, Cardan, în schimbul unei puteri nemăsurate.

Acum, când este Regina muritoare și exilată a Tărâmului Zânelor, Jude e lipsită de putere și devastată de trădarea lui Cardan. Așteaptă răbdătoare momentul în care să-i ceară înapoi tot ce a luat de la ea. Iar oportunitatea se ivește în persoana înșelătoarei sale surori, a cărei viață de muritoare este în primejdie. Ca să o salveze, Jude trebuie să se aventureze în periculoasa Curte a Zânelor și să dea piept cu sentimentele pe care le are de ceva vreme pentru Cardan.

Dar Regatul Elfhame nu mai este așa cum l-a lăsat. Un război e pe cale să izbucnească și Jude este prinsă în intrigile sângeroase ale acestui conflict. Iar când un blestem vechi și puternic se dezlănțuie, răspândind panica în tot regatul, Jude este nevoită să aleagă între ambiție și umanitate...